

*Profesor:*  
**Amr Halid**

حتى يغيروا ما بأنفسهم

# **DERI SA MOS TA NDRYSHOJNË (POZITIVISHT) GJENDJEN E TYRE**

*Përktheu:*  
**Dr. Musli Vërbani**

*Për botuesin* **ERIXH LIN-NESHRI**

*Autor:*

**Prof. AMR HALID**

*Titulli i origjinalit:*

حتى يغيروا ما بأنفسهم

*Titulli:*

**DERI SA MOS TA NDRYSHOJNË  
(POZITIVISHT) GJENDJEN E TYRE**

*Përktheu:*

**Dr. Musli VËRBANI**

*Korrektor:*

**Burim Bunjaku**

*Radhitja kompjuterike,  
kopertina dhe dizajni grafik*

**Mumin Shehu**

Kaçanik

2011

***Të drejtën e ribotimit e rezervon botuesi***

## **Hyrje**

Vërtet çdo falënderim i takon vetëm Allahut, prandaj ne vetëm Atë e falënderojmë, vetëm prej Tij ndihmë kërkojmë, nuk kërkojmë udhëzim tjetër pos çka na udhëzon Ai, Atij i kërkojmë falje, i mbështetemi Allahut nga të metat tona dhe nga të këqijat e veprave tona. Cilin e udhëzon Allahu, ai nuk humb kurrë, mirëpo cilin e humb Allahu, për të nuk ka udhëzues.

Përsëritës dhe dërgojmë salavate për më të mirin e krijesave, më të zgjedhurin dhe më të ndriturin - robin e Allahut dhe të dërguarin e Tij - Muhamedin a.s.. Përsëritës edhe familjen e tij të mirë dhe të pastër, shokët e tij të mirë dhe të pastër në përgjithësi, dhe ata të cilët i pasojnë gjurmët e tyre me mirësi deri në Ditën e Gjykimit.

Ajo çka po ndodhë për çdo ditë tek muslimanët si: nënçmimi i ndërsjellët, urrejtja në mes vete, problemet, ndarja, përçarja, copëtimi, konfrontimi, hidhërimi etj., të gjitha këto na obligojnë neve që patjetër t'i lëmë dhe të largohemi prej kundërshtimeve mes vete, konfrontimeve, hidhëtimeve, nënçmimeve.

Të gjitha këto na obligojnë të mbjellim parimin e vëllazërimit dhe çlirimin e zemrave në gjokset tonë, para se të bëhet vonë dhe para se të na shkojë jeta pa bërë punë të mira. Të gjitha këto na obligojnë domosdoshmërinë e kthimit sa më shpejt tek Allahu Gjithëfalës dhe i Gjithëfuqishëm; t'i lëmë anash konfrontimet, kundërshtimet, hidhërimet, nënçmimet dhe t'i lutemi Allahut që t'i lartësojë dhe t'i ngritë muslimanët edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër, njëherit t'i mbrojë muslimanët nga nënçmimi, poshtërimi, ndarja, përçarja dhe shpërndarja.

Le të jetojnë në këtë dunja (botë) me nderë, fuqi, zhvillim dhe qeverisje, ndërsa në botën tjetër me vendbanimet me të larta të Xhenetit dhe shpëtim prej zjarrit të Xhehenemit. Kjo do të jetë vërejtje dhe dëshmi se vërtetë - **“Allahu kurrë nuk e ndryshon gjendjen e një populli deri sa ata ta ndryshojnë gjendjen e tyre.”**

*(Err Rra`d, 11)*

Deri sa të arrijmë me këtë parim (maksimë) në çështjet më të rëndësishme dhe më madhore, përpos një pjese që i ka mbrojtur Allahu dhe i ka mëshiruar nga të tjerët, të tjerët janë në shkatërrim të zemrave të tyre dhe të muslimanëve, duke shkaktuar kundërshtime, konfrontime, ndarje dhe përçarje. Duhet të angazhohemi që ta heqim këtë ves të keq dhe virusin shkatërrimtar për të kaluar jetë të lumtur, të qetë dhe të mirë edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër. Për t'u angazhuar në përmirësimin dhe ndryshimin e gjendjes faktike të mjerueshme, e për të arritur në një gjendje të ndershme, të lartë, të ndërtuar mbi bazat e vëllazërimit, unitetit, fuqisë, krenarisë, deri tek triumfi dhe qeverisja Islame dhe e muslimanëve.

**“Vërtetë Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli deri sa ata ta ndryshojnë gjendjen e tyre”.**

*(Err-Rra'd, 11)*

\* \* \*

# PENDIMI



## **PENDIMI**

### **Vëlla!**

Kemi folur shumë për pendimin, mirëpo ajo çka u ndodh për çdo ditë muslimanëve: vrasja, dëbimi, kërcënimi na bën me dije që ta kujtojmë Allahun dhe të pendohemi për së tepërmi. Na bën me dije domosdoshmërinë e kthimit te Allahu, nënshtrimit ndaj Tij, që ta forcojë dhe ta ngritë islamin dhe muslimanët. Për çdo ditë lëndime dhe vrasje të panumërta. Për çdo ditë i ndodhë diçka islamit dhe muslimanëve, dëshirojnë ta shkatërrojnë islamin dhe t'i dëbojnë muslimanët. E gjithë kjo, ndërsa ne flemë thua se nuk ka ndodhur asgjë! Për këtë arsye është e domosdoshme të përkujtohet pendimi dhe kthimi tek Allahu i Lartmadhëruar.

Kjo është rruga më e mirë për t'ia kthyer islamit dhe muslimanëve fuqinë, krenarinë dhe vendin e merituar.

Lus Allahun dhe shpresoj se kjo ligjëratë dhe ky mesazh do t'i bëjë dobi të shumëfishtë çdo lexuesi, mesazh i cili bën që vazhdimisht të pendohemi te Allahu i Lartmadhëruar, me pendim të singertë dhe të gjithë së bashku. Të jetë rrugë që të kthehemi te Zoti i Lartmadhëruar, t'i përmbahemi fesë së Zotit tonë dhe sunetit të Pejgamberit tonë. Të jetë rrugë për t'ia kthyer reputacionin, forcën dhe vendin e merituar umetit tonë.

Vërtet ndihmës dhe përkrahës e kemi vetëm Allahun dhe Ai ka mundësi për çdo send.

## **PSE PENDIMI?!**

Dëshirojmë të pendohemi!

Posa kanë filluar sulmet amerikane kundër Irakut, një djalosh më ka dërguar një letër ku shkruante:

“Frikësohem se ajo çka po ndodhë në Irak është shkak i mëkateve të mia”.

Dëshirojmë të pendohemi!

A nuk ka mundësi që Allahu i Lartmadhëruar ta shohë Umetin, i cili i lutet me përulje dhe i nënshtruar: “O Zoti ynë kërkojmë falje te Ti për gabimet dhe mëkatet tona”.

A nuk mund të na vijë neve nata e ne duke iu lutur Allahut të Lartmadhëruar e të nesërmen në mëngjes ta shohim rezultatin e pendimit të asaj nate?!

Dëshirojmë të pendohemi!

Ndoshta Allahu duke ia pranuar tevben njërit prej nesh, na përmirëson gjendjen (pozitën) e të gjithë neve. Për Allahun kjo është shumë e lehtë. Pozita e muslimanëve të sotit nuk është asgjë tjetër, pos sprovë:

**“Këtë (masë ndëshkuese) e bëri ngase All-llahu nuk ishte ndryshues i një begatie, të cilën ia ka dhuruar një populli, derisa të ndryshojë ai vetë në vetvete (të bëhet përbuzës i së mirës) dhe ngase All-llahu dëgjon (çka thonë) dhe di (çka punojnë)”.**

*(El-Enfalë, 53)*

**Vëlla!**

A ke vullnet të fuqishëm dhe vendosmëri të sigurtë për tu penduar te Allahu i Lartmadhëruar?

Nëse ju keni vullnet për pendim, Allahu i Lartmadhëruar do t’ua pranojë pendimin pa marrë parasysh se çfarë mëkate keni bërë.

Eja të pendohemi të gjithë së bashku. Eja të pendohemi të gjithë së bashku te Allahu i Lartmadhëruar.

Të pendohemi për mëkatet e mëdha e të vogla. Të pendohemi për mëkatet tona që me vite nuk i kemi ndryshuar pozitivisht, nuk kemi dhënë këshilla, nuk kemi urdhëruar në punë të mira, nuk kemi parandaluar krimin, por vetëm kemi thënë se kjo nuk është çështje e jonë.

Të pendohemi për pakujdesinë dhe neglizhencën tonë, që nuk kemi bërë thirrje në rrugë të Allahut të Lartmadhëruar. Nëse posaçërisht ne hatibat e xhamive, ligjëruesit, thirrësit e lusim Allahun me sinqeritet dhe me përkushtim, nuk do të ishim kurrë në këtë pozitë që jemi. Nuk do të derdhej gjaku i vëllezërve tanë në Palestinë, Çeçeni, Afganistan, Irak dhe në vendet tjera. Kjo është shkak i përtacisë, pakujdesisë dhe neglizhencës në thirrje në rrugë të Allahut të Lartmadhëruar; shkak i pasivitetit dhe mos aktivitetit në rrugën e Allahut të Lartmadhëruar, dhe shkak i mosthirrjes së njerëzve në rrugën e drejtë dhe të qëndrueshme.

Të pendohemi për pasivitetin dhe mosaktivitetin tonë!

Tragjike dhe pikëlluese është se këtë e konsiderojnë çështje të vogël, ndërsa te Allahu është mëkat i madh:

**“Kur ju atë (shpifjen) e përcollët me gjuhën tuaj dhe për atë që nuk kishit kurrfarë dije flisnit duke menduar se ajo ishte imtësi e parëndësishme, ndërsa te All-llahu ajo është e madhe”.**

*(En-Nur, 15)*

### **Vëlla!**

Po si insiston në mëkate dhe nuk largohesh prej tyre, ndërsa vëllezërit e tu në Palestinë, Irak dhe vende të tjera islame vriten, dëbohen dhe maltretohen?!

Eja të gjithë së bashku të pendohemi te Allahu i Lartmadhëruar!

Ejani të pendohemi se pendimi juaj, lutja juaj, përkushtimi juaj ndihmon në fitoren dhe ndihmën e vëllezërve tuaj musliman. Kjo është arsye e fortë për t'i shpëtuar ata, për t'i ruajtur ata dhe për t'iu ndihmuar atyre deri në fitore.

Nuëman bin Beshiri transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“I sheh se si besimtarët në ndërmëshirësi, dashuri mes vete dhe simpati e respekt mes vete janë si një trup i vetëm, kështu që kur të dhemb një organ apo një pjesë e trupit, rënkon i tërë trupi dhe ndien dhembje”.*

*(Sahih Buhari)*

Po ashtu nga ai transmetohet se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“Besimtarët janë si një trup i vetëm, kështu që kur dhemb e ankohet koka, i tërë trupi dhe të gjitha organet lëngojnë dhe ndiejnë dhembje”.*

*(Sahih Muslim)*

Eja të gjithë së bashku të pendohemi te Allahu i Lartmadhëruar!

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Thuaj: O robërit e Mi, të cilët e keni ngarkuar me shumë gabime veten tuaj, mos e humbni shpresën ndaj mëshirës së All-llahut, sepse All-llahu i falë të gjitha mëkatet, Ai është që shumë falë dhe është Mëshirues!”**

*(Ez-Zumer, 53)*

Kurrë mos ta humbim shpresën në mëshirën e Allahut të Lartmadhëruar, i Cili veten e Tij e ka quajtur: FALËS, PRANUES I PENDIMIT dhe MËSHIRUES, për shkak tëndin, për t'i falur lëshimet dhe lajthitjet tua, për të të dhënë forcë, për t'i mundur epshet dhe të dyshimtat.

Kurrë mos e humb shpresën te Allahu i Lartmadhëruar. Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Vërtet, Allahu i do penduesit dhe i do të pastrit”.**

*(El-Bekare, 222)*

Nëse pendohesh te Allahu, Ai të do, sepse Zoti i do të penduarit.  
Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“A nuk e dinë se vërtet Allahu është Ai i cili pranon pendimin prej robërve të Tij”.**

*(Et-Tevbe, 104)*

Zoti i Lartmadhëruar gjithashtu thotë:

**“All-llahu dëshiron t’ju pranojë pendimin, e ata që ndjekin dëshirat e epsheve, dëshirojnë që ju të shmangeni në tërësi (nga rruga e drejtë).**

**All-llahu dëshiron t’ju lehtësojë (dispozitat), e megjithatë njeriu është i paaftë (për t’ju përballuar epsheve)”.**

*(En-Nisa, 27, 28)*

Vërtet Allahu gëzohet për pendimin e robit të Tij, sepse Zoti i Lartmadhëruar është Falës i mëkateve dhe Pranues i pendimeve:

**“I cili falë mëkatin dhe pranon pendimin dhe që është ndëshkues i ashpër, por edhe bamirës. Nuk ka zot tjetër përveç Atij. Te Ai është e ardhmja e çdokujt”.**

*(Gafir, 3)*

Ejani, që të gjithë së bashku të pendohemi!

A ke harruar se ti je krijesë e dobët, dhe asgjë nuk mund të të forcojë, pos pendimit dhe kthimit te Allahu i Lartmadhëruar, deri sa kjo dobësi mos të zëvendësohet me forcë dhe fuqi?!

A mos ende është mëkati më i shtrenjtë se pendimi te Allahu i Lartmadhëruar dhe mbështetja te Allahu i Lartmadhëruar?!

A nuk po turpërohesh që të mbetesh i fundosur në mëkate dhe në epshe, ndërsa vëllezërit tjerë vuajnë dhe rënkojnë nga armiqtë e islamit?!

A nuk je duke e ditur se fundosja jote në epshe dhe largimi nga dëgjimi i Allahut janë pikësynime kryesore të Iblisit, i përkrahësve të tij masonit dhe armiqve të tjerë të islamit?!

A nuk je duke e ditur se fundosja e jote në epshe i ndihmon armiqve të islamit për ta fundosur islamin dhe për t’i shkatërruar vëllezërit e tu në Palestinë, Irak dhe në vende të tjera islame?!

A nuk je duke e ditur se refuzimi dhe mospendimi yt janë padrejtësi ndaj vetës suaj?!

Zoti i Lartmadhëruar në Kur’an thotë:

**“Dhe kush (ata të cilët) nuk pendohet, ata janë të padrejtë”.**

*(El-Huxhuratë, 11)*

**Vëlla!**

Vërtet Allahu i ka ndarë njerëzit në dy lloje! Pra, njeriu mund të jetë: ose pendues, ose kriminel dhe pos këtyre dy grupeve nuk ka tjetër.

Refuzuesi i pendimit në Allahun është kriminel i vetës së tij, sepse ai nuk dëshiron të pendohet; sepse nuk dëshiron ta shpëtojë veten e tij nga zjarri i xhehenemit; sepse ai mendon se nuk ka mëkate; sepse ai mendon se nuk ka nevojë për Allahun, ose mendon se është i pavarur nga Allahu; sepse ai ndoshta ka harruar se do ta takojë Allahun dhe para Tij do të jep llogari për punët e vogla e të mëdha; apo ndoshta i ka humbur shpresat dhe ka harruar se Allahu i falë gabimet e të gjithëve, nëse ata së bashku pendohen; apo ndoshta ai nuk e di se mëshira e Allahut është aq e gjerë sa që përfshinë çdo send.

Ejani që së bashku të pendohemi te Allahu i Lartmadhëruar!  
Pse mos të pendohemi për mëkatet ndaj Allahut?!  
Pse mos të pendohemi për mëkatet ndaj vëllezërve tu?!  
Pse mos të pendohemi për mëkatet tua?!  
Pse mos të pendohemi se nuk kemi qenë mirënjohës ndaj Allahut për të mirat që na ka dhënë?!  
Pse mos të pendohemi për moskryerjen e obligimeve ndaj Allahut të Lartmadhëruar?!  
Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Pendohuni te Allahu të gjithë së bashku o ju besimtarë”!**

*(En-Nur, 31)*

Ejani që të gjithë së bashku të pendohemi te Allahu i Lartmadhëruar!

A nuk e kemi shembullin më të mirë të Dërguarit të Allahut s.a.v.s.?!  
Edhe pse ka qenë i mbrojtur prej gabimeve, ai vazhdimisht kishte dëshirë të kërkonte falje dhe të pendohet. A nuk na tregon kjo, se edhe ne të kërkojmë falje dhe të pendohemi sa më shumë.

Si është e mundur që, i mbrojturi prej gabimeve të pendohet prej gabimeve të Zotit i Lartmadhëruar, kërkon falje prej Tij, ndërsa mëkatari nuk pendohet dhe nuk kërkon falje prej Tij?!  
Përse nuk pendohesh?

Përse nuk pendohesh?

Ebu Hurejre r.a. transmeton se e ka dëgjuar të Dërguarin s.a.v.s. duke thënë:

*“Për Zotin! Unë pendohem dhe kërkoj falje prej Zotit më shumë se shtatëdhjetë herë në ditë”.*

Egarrel Muzeniji transmeton se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë:

*“Vërtet zemra ka nevojë dhe pikërisht për këtë unë pendohem dhe kërkoj falje prej Allahut njëqind herë në ditë”.*

*(Sahihul Muslim)*

Ibni Umeri r.a. ka thënë se: Në një vendtubim, deri sa nuk është ngritur prej aty, i janë numëruar Muhamedit a.s. njëqind herë fjalët: *“O Zot, m’i fal gabimet, më kthe tek Ti, vërtet Ti je Falës dhe Pranues i pendimeve”.*

*(Suneni Tirmidhiut)*

### **Vëlla!!**

Si është e mundur që Pejgamberi s.a.v.s. i mbrojtur prej gabimeve, kërkon falje dhe pendohet, ndërsa ti nuk kërkon falje dhe nuk dëshiron të pendohesh?!

Si është e mundur që ti nuk dëshiron t’i zhdukësh dhe t’i çrrënjosësh mëkatet, ndërsa Mesxhidi Aksaja është nën thundrat e uzurpatorëve?!

Si është e mundur që ti nuk dëshiron t’i zhdukësh dhe t’i çrrënjosësh mëkatet, ndërsa Iraku okupohet dhe burgosen banorët e tij?!

Ejani që të gjithë së bashku të pendohemi te Allahu i Lartmadhëruar!

Shpresoj se umeti i Muhamedit a.s. pendohet te Zoti i Lartmadhëruar.

Shpresoj se pozita e muslimanëve prej gabimeve dhe mëkateve të zëvendësohet me pendim, kthim te Zoti dhe devotshmëri.

Si do të ishte pozita e muslimanëve sikur të pendoheshin dhe të ktheheshin te Allahu?

Kjo është pyetje që nuk do përgjigje, sepse përgjigjja është e ditur dhe e qartë, bile më e qartë se vet pyetja!

Vërtet Allahu gëzohet dhe kënaqet kur pendohet robi i Tij. E kur të jetë i kënaqur Sundimtari i të gjithë sunduesve prej robërve të Tij, pasojnë të mirat dhe begatitë e shumta të Tij.

Enes bin Maliku transmeton se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë:

*“Allahu aq shumë gëzohet kur pendohet robi i Tij, sikurse ndonjëri prej jush të jetë me kafshën e tij në një shkretëtirë, dhe kafsha e tij e ngarkuar me ushqim dhe ujë i humbë, ndërsa ai i humb të gjitha shpresat për ta gjetur. Shkon nën një hije dhe shtrihet i preokupuar se kurrë më nuk do ta gjejë. Deri sa ai qëndron nën hije, kur befasisht,*

*kafsha e ngarkuar me ushqim dhe pije i qëndron pranë. Ai e kapë për litari dhe me gëzim të madh thotë: - O Zot, Ti je rob i im, unë jam Zoti yt. Pra, prej gëzimit të madh i ka gabuar vetat. Më vonë është penduar”.*

*(Sahih Muslim)*

### **Vëlla!!**

Pse të mos pendohesh, kurse Allahu gëzohet për shkak të pendimit tënd dhe kthimit tek Ai më shumë se sa është gëzuar ai i cili e ka humbur kafshën e tij në të cilën ka pasur ushqim dhe ujë, pasi që i ka humbur shpresat se do ta gjejë, pasi që i ka humbur shpresat për jetë, dhe është shtrirë nën hijen e lisit duke e pritur vdekjen.

### **Vëlla!!**

Kush gëzohet më shumë për pendimin: i fuqishmi, i pavaruri, fisniku e mbizotëruesi; apo i varfëri dhe i ulëti?

A mund ta dish, cili prej tyre është më i gëzuar se tjetri?

Ai është i pasuri, fisniku i cili jep e nuk refuzon: nuk e refuzon lypësin, nuk refuzon atë i cili dëshiron t'i afrohet Atij, nuk e refuzon atë i cili kthehet tek Ai. E vërtet Ai meriton të adhurohet, të lavdërohet dhe falënderohet; meriton përkushtim, mirënjohje, e jo mosbesim.

Vërtet, Ai është Allahu, nuk ka zot pos Tij, Ai është Sundimtari, i Fuqishmi, i Pasuri, Fisniku, i Urti, Pranues i pendimeve, Falësi, i Urti i Mëshirshmi.

Për Zotin më e dashur është dhënia e begative, se sa pengimi i tyre; më e dashur është kënaqësia për robërit e Tij, se sa hidhërimi; më e dashur është falja e gabimeve se dënimi ndaj gabimtarëve. Vërtet Ai është i Butë, Fisnik, Falës dhe i Mëshirshëm.

Vërtet Allahu i Lartmadhëruar është i gatshëm për ta pranuar robin e Tij ditën dhe natën, e zgjatë dorën e Tij ditën e natën për t'ia pranuar pendimin atij i cili ka bërë gabime dhe mëkate.

Ebu Musa Eshariu r.a. transmeton se Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

*“Vërtet, Allahu e zgjatë dorën e Tij natën për t'ia pranuar pendimin mëkatarit të ditës dhe e zgjatë dorën e Tij ditën për t'ia pranuar pendimin mëkatarit të natës, deri sa të perëndojë dielli”.*

*(Sahih Muslim)*

Eja që të pendohemi të gjithë së bashku!

Paramendoje se Allahu është paraqitur për të ta pranuar pendimin, për të të shpëtuar prej ndëshkimit dhe prej zjarrit.

Falëndero për begatinë e Allahut që të ka dhënë mundësi të pendohesh, të qëndrosh para Tij i përlur, i nënshtruar, i frikësuar.

**Vëlla**, pse nuk po pendohesh që sot?!

Te ju, cila është më e çmueshme: mëkati apo pendimi?

**Vëlla!!**

**Pendohu** për pasurinë të cilën e ke fituar haram!

**Pendohu** për pasivitetin dhe mosangazhimin tënd, në thirrje në rrugë të Allahut të Lartmadhëruar!

**Pendohu** për shkuarjet tua në ahengje të haramit, në shikimin e çështjeve të ndaluara në internet!

**Pendohu** për ngacmimet tua ndaj vajzave!

**Pendohu** për pasivitetin tënd dhe mosangazhimin ndaj të drejtës së vëllezërve tu në Palestinë, Irak dhe vende tjera islame!

Eja që të pendohemi të gjithë së bashku!

Analizo me vëmendje këtë shembull!

Është një sundimtar, i cili ka shumë robër. Ky sundimtar i nderonte dhe i respektonte pa masë robërit e tij. Robërit e donin për së tepërmi. Ky sundimtar i kishte ngarkuar me disa detyra dhe obligime. Në mesin e robërve ishte një rob. Një ditë një armik i sundimtarit vjen te ky rob dhe e mashtron duke i thënë: Ti nuk ke nevojë për sundimtarin, eja me mua dhe më paso se do të jesh i lirë prej atyre detyrave dhe obligimeve. Ky rob ikë nga kështjella e sundimtarit dhe shkon me armikun e sundimtarit, e ai armik ishte shejtani, mirëpo më vonë e kupton se ai armik i sundimtarit ishte shejtani dhe atë e kishte mashtruar, dhe e kishte humbur, dhe ai nuk i jepte asgjë. Ai vendosë për t'u kthyer te sundimtari. Kur i afrohet derës së kështjellës thotë: A thua a do të më pranojë sundimtari?

Mirëpo, ai befasohet me sundimtarin kur e merr për dore, prej derës së kështjellës dhe i thotë:

***“Kush më afrohet mua një pëllëmbë i afrohem një hap, kush më afrohet një hap, i afrohem më shumë, kush më afrohet duke ecur unë i afrohem duke nxituar. Kush vjen te unë me mëkate të rënda sa toka, por nuk më ka mohuar, dhe nuk ka bërë idhujtari do t'ia fali mëkatet”.***

*(Sahih Muslim, 4953)*

**Vëllezër!!** Padyshim, Allahu i Lartmadhëruar gëzohet me shumë se njeriu kur të kthehet te Ai, sikurse gëzohet nëna kur e gjen apo i kthehet fëmija i humbur. Pa dyshim se Allahu është më i mëshirshëm për robin e tij se nëna ndaj fëmijës së saj.

Omer ibn Hatabi transmeton se:

*“Vjen pranë të Dërguarit s.a.v.s. një njeri prej fisit Sebij dhe gjinjtë e gruas së tij ishin fryrë prej qumështit të tepërt, ndërsa foshnja i kishte humbur. Kur e gjen foshnjën, gruaja e merr në gji fëmijën dhe e ushqen me qumështin e saj. Muhamedi a.s. pyeti (sahabët): - A mundet që kjo nënë ta hedhë foshnjën e saj në zjarr? Jemi përgjigjur: - Jo, kurrsesi nuk mundet ta hedhë edhe nëse detyrohet! Atëherë Muhamedi a.s. tha: - Allahu është edhe më mëshirshëm për robërit e Tij se sa kjo nënë ndaj foshnjës së saj”.*

*(Sahihul Buhari, 5540)*

## **KUSHTET E PRANIMIT TË PENDIMIT**

Pendimi i singertë ka tri kushte:

1. Pendimi (kthimi) i singertë te Allahu i Lartmadhëruar.
2. Ta ndiesh veten fajtor për atë mëkat.
3. Të çrrënjosesh nga mëkati dhe
4. Vendosmëria që kurrë të mos kthehesh në mëkat.

Po nëse robi përsëri bën mëkat dhe prapë pendohet, Allahu i Lartmadhëruar prapë ia pranon pendimin dhe ia falë gabimin.

Një beduin shkon te i Dërguari i Allahut dhe i thotë:

“O i Dërguar i Allahut, kam bërë mëkat, andaj çka ndodhë me mua?

I Dërguari i Allahut i thotë: Të regjistrohet mëkat.

- Po nëse pendohem?
- Të fshihet mëkati.
- Po nëse e përsëriti?
- Regjistrohet.
- Po nëse pendohem?
- Të fshihet mëkati.
- Po nëse e përsëriti?
- Regjistrohet.

O i Dërguar i Allahut, po deri kur fshihen?

Muhamedi a.s. i tha: Allahu nuk e ndërpret faljen e gabimeve deri sa ju kërkon falje prej Tij”.

## **Vëlla!!**

Ju duhet të keni vullnet të fortë, vendosmëri të sinqertë për të mos u kthyer në mëkate herën tjetër. Mirëpo, pyetja është: Prej nga buron ai vullnet i fortë dhe vendosmëri e sinqertë?

Buron nga ndjenja jote ndaj Allahut të Lartmadhëruar, fuqisë së Tij dhe madhësisë së Tij.

Buron nga frika jote prej ndëshkimit të Allahut për gabimin të cilin e bën.

Buron duke e përkujtuar vdekjen, varrin, dënimin në varr dhe përjetimet e mira në të.

Buron duke e përkujtuar Ditën e Kijametit dhe ngjarjet e asaj dite, vështirësitë e asaj dite, paraqitja e jote para Allahut dhe përgjegjësia ndaj Tij.

Buron nga dëshira për të hyrë në Xhenet dhe ikja prej zjarrit të Xhehenemit.

Buron nga përkujtimi i gjakut të vëllezërve tuaj në Afganistan, Çeçeni, Irak dhe në vende tjera të muslimanëve.

Buron nga ndjenja jote ndaj pozitës së ulët të cilën e kanë muslimanët sot, pasi që e kanë humbur Mesxhidi Aksanë, të cilën e kanë uzurpuar Jehudët stërgjyshërit e të cilëve kanë qenë derra dhe majmunë.

## **FORMA DHE SHEMBUJ TË PENDIMIT TE ALLAHU KRIJUES I TË GJITHË BOTËVE**

Muhamed bin Abdullahu – Pejgamberi i mbrojtur prej gabimeve, të cilit i është garantuar falja e gabimeve, zotriut dhe Imamit më të mirit dhe prijësit të pendimtarëve, edhe pse Allahu i Lartmadhëruar e ka mbrojtur prej mëkateve dhe ia ka siguruar Xhenetin më të lartë Firdevsin, dhe e ka siguruar se i ka të falura gabimet, ai prapë se prapë ka kërkuar vazhdimisht falje, vazhdimisht është penduar te Zoti i Lartmadhëruar!

**Vëlla!**

Si është e mundur që Pejgamberi i mbrojtur prej gabimeve kërkon falje dhe pendohet, ndërsa ti nuk dëshiron të kërkoesh falje dhe të pendohesh?!

## **ADEMI A.S. DHE PENDIMI**

Kur Ademi a.s. gaboi ndaj Zotit të Tij, iu zbuluan organet e turpshme, në atë gjendje ai ka filluar të vrapojë nëpër Xhenet. Allahu i Lartmadhëruar i ka thënë: A do të ikësh prej Meje o Adem?!

- Ademi a.s. i tha: Jo për të ikur, por për shkak të turpshit tim ndaj Teje o Zot.

Allahu i Lartmadhëruar i thotë: - Zbrit prej Xhenetit. Atëherë Ademi a.s. ka filluar të qajë fort, është penduar shumë, kështu që Zoti i Lartmadhëruar ia pranoi pendimin.

Ademi a.s. edhe pas pranimit të pendimit prapë ka qarë për shkak të gabimit, atëherë Zoti i Lartmadhëruar i thotë: “O Adem, sikur të kisha caktuar që ti dhe pasardhësit e tu të mos bëjnë mëkate, atëherë cilin do ta kisha falur me mëshirën Time dhe fisnikërinë Time?!

- O Adem! Më parë ke hyrë tek Unë sikur sundimtari te Sundimtari, ndërsa sot hyn sikurse robi te Sundimtari, kjo është më e pëlqyeshme tek Unë.

- O Adem, mëkatar i nënshtruar pranë Meje është me i dashur se dëgjuesi dhe kryerësi i urdhreve, i cili krekoset dhe vetëm proklamohet.

- O Adem, penduesi te Ne është më i dashur se falënderuesi i cili proklamohet”.

## **MUSA a.s. DHE PENDIMTARI TE ZOTI I LARTMADHËRUAR**

Jetonin beni Israilët me thatësi të madhe dhe uri të madhe. Jetonin në krizë ekonomike sa që edhe shi nuk binte fare, kështu që ishin tharë pemë e perime dhe çdo gjë tjetër.

Shkojnë te Musa a.s. i tregojnë dhe kërkojnë prej tij që të bën lutje te Zoti i Lartmadhëruar për të lëshuar shi. Musa a.s. e lut Zotin për shi, mirëpo shi nuk bie. Musa a.s. tha: O Zot, të luta për shi, por shiu nuk po bie. Allahu i Lartmadhëruar i thotë:

“O Musa! Në mesin e juaj është një rob mëkatar, i cili qe katërdhjetë vite me radhë bën mëkate, prandaj për shkak të mëkateve të tij u është ndaluar shiu prej qiellit.

Musa a.s. thotë: O Zot, po ç’të bëjmë?

Allahu i Lartmadhëruar i thotë: Dëbojeni prej mesit tuaj, sepse shiu nuk do të bie deri sa ai gjendet në mesin tuaj.

Musa a.s. i thërret beni Israilët, e u thotë: Në mesin tonë është një mëkatar i cili katërdhjetë vite bën mëkate, andaj nuk do të bie shi deri sa të largohet nga ne.

Mëkatari shikon për rreth tij, mos do ta hetojnë dhe do ta dëbojnë, sepse e dinte veten e tij, për këtë arsye ai fillon ta lusë Zotin: O Zot, nëse largohem prej beni Israilëve do të më njohin, e nëse mbes, do të vdesim urie. O Zot, ç'të bëj!

Zoti i Lartmadhëruar me mëshirën e Tij e frymëzon që të kërkojë falje, e pasi që kërkoi falje Zoti ia pranoi. Atëherë filloi të bie shiu. Musa a.s. habitet dhe thotë: O Zot, asnjë nga ne nuk u largua, ndërsa po bie shi!!

Allahu i Lartmadhëruar i thotë: O Musa, shiu po bie për shkak të pendimit të robit Tim, i cili ka bërë mëkate katërdhjetë vite.

Musa a.s. tha: O Zot, më trego atë njeri ta njoh.

Allahu i Lartmadhëruar i thotë: O Musa! Katërdhjetë vite ka bërë mëkate dhe e kam fshehur, ndërsa sot është penduar dhe kërkon që të të tregoj!

Vëlla!!

Ky është Allahu i Lartmadhëruar, fisnik, ia pranon pendimin robërve të Tij dhe nuk dëshiron për t'ia thyer zemrat e tyre.

## **KEAB BIN MALIKU r.a. DHE PENDIMI I TIJ TE ZOTI I LARTMADHËRUAR**

**Vëlla!!**

Çka mendon, cila është dita më e mira e jetës sate: dita e shpëtimit, apo dita e martesës, apo dita e krijimit (lindjes)?

Nëse ke mendje të shëndoshë dhe zemër të pastër do të kishe thënë se dita më e mira e jetës tënde është dita e pendimit të Allahu i Lartmadhëruar, kur e dëgjon Atë dhe largohesh prej mëkateve.

Dita më e lumtur dhe më e mira e Keab bin Malikut ka qenë dita kur është penduar te Zoti i Lartmadhëruar!

Ka bërë gabim të madh, por pa qëllim.

Ai ka ikur prej luftës së Tebukut dhe nuk ka marrë pjesë. Muhamedi a.s. i urdhëron sehabet për ta lëçitur (për ta izoluar) për t'i bërë bllokadë. Atë e lëçitin shokët 50 ditë.

Ai pikëllohet shumë dhe e ndien veten fajtor pa masë, për atë shkak ka përjetuar vuajtje të mëdha shpirtërore, mirëpo ai e pranon fajin dhe pendohet te Zoti i Lartmadhëruar, e Ai ia pranon pendimin.

Keab bin Maliku transmeton se: Deri në luftën e Tebukut kam marrë pjesë në të gjitha luftërat, të cilat i ka zhvilluar Muhamedi a.s., përpos në Luftën e Bedrit, Muhamedi a.s. nuk e ka qortuar asnjërin, i cili nuk ka marrë pjesë në Luftën e Bedrit. Ai ka kërkuar devenë e ngarkuar me mallra, ndërsa edhe kurejshitët kishin dalë për të kërkuar karvanin e tyre dhe janë takuar befasisht, pa e pritur njëri-tjetrin, ashtu siç e ka treguar Zoti i Madhëruar në Kur'an. Pasha jetën time, fytyra më e ndritur e Muhamedit a.s. ka qenë në Luftë e Bedrit. Atë që dua të them është se, kam qenë pjesëmarrës atë ditë kur është bërë besëlidhja në Akabe, kur e kemi pranuar islamin dhe prej atij momenti nuk jam ndarë prej Muhamedit a.s. deri në Luftën e Tebukut, e cila ka qenë lufta e fundit e tij. Atë ditë Muhamedi a.s. ka bërë thirrje për marshim ... dhe e tregon hadithin deri në fund. Pastaj thotë: Kam shkuar te Muhamedi a.s., deri sa ai ishte ulur në xhami, ndërsa shokët e tij qëndronin për rreth, fytyra i shndriste ashtu si shndritë hëna, ndërsa kur kishte lajme të mira shkëlqente. Jam ulur pran tij, e ai më tha: *“Përgëzim për ty o Keab bin Malik! Kjo është dita më e mira për ty prej asaj dite kur të ka lindur nëna. I kam thënë: O i Dërguar i Allahut, prej Allahut kjo apo prej juve? – Prej Allahut, u përgjigj Pejgamberi a.s., pastaj lexoi ajetet:*

“All-llahu ia fali Pejgamberit edhe muhaxhirëve, edhe ensarëve, të cilët në çastin e vështirë shkuan pas tij, kur (nga vështirësitë) zemrat e një grupi nga ata, gati u lëkundën, por Ai ua fali (i stabilizoi zemrat e tyre) atyre. Vërtet Ai është i butë, i mëshirshëm ndaj tyre. (Ai u fali) edhe atyre të treve, të cilëve iu pat shtyrë aq (pranimi i pendimit) sa që toka u bë e ngushtë për ta, përkundër gjerësisë së saj, kur u ngushtuan edhe shpirtrat e tyre sa që u bindën se nuk ka strehim prej All-llahut (tjetër ku) pos te Ai. Prandaj edhe atyre ua fali ai, në mënyrë që të pendohen. All-llahu pranon pendimin se është mëshirues”.

*(Et-Tevbe, 117, 118)*

deri tek pjesa përfundimtare e ajetit:

**“... Vërtet Allahu pranon pendimin, Ai është i Mëshirshëm”.**

*(Et-Tevbe, 118)*

Ai tregon se për shkak të tij dhe tjerëve ka zbritur ajeti:

**“Frikësohuni prej Allahut dhe radhituni me të singërtit”**

*(Et-Tevbe, 119)*

Vazhdon duke treguar:

I thashë o i Dërguar i Allahut, jam penduar dhe kam thënë se gjithmonë do ta flas të vërtetën, unë tërë pasurinë time e jap sadaka për Allahun dhe të Dërguarin e Tij. Muhamedi a.s. më ka thënë: Vetëm një pjesë mbaje për vete se ke nevojë vet. Unë i thashë: Do ta marr vetëm sasinë e fituar në Hajber. Pastaj tregon Keabi se:

Pas islamit begatia më e madhe për mua ka qenë, begatia kur Muhamedi a.s. ka nxjerrë në dritë të vërtetën për mua dhe shokët e mi. Ne nuk kemi gënjyer, se për ndryshe do të ishim shkatërruar. Shpresoj se askush nuk ka rënë në sprovë me të Dërguarin e Allahut ashtu siç jam sprovuar unë. Prej atij momenti kurrë nuk kam tentuar të gënjej dhe shpresoj se Allahu do të më ruaj edhe në të ardhmen”.

*(Buhariu, 4066. Muslimi, 4973. Tirmidhiu, 3027)*

**Vëlla!!**

Bëhu si Keab bin Maliku r.a., që për ty të jetë dita më e lumtur – dita kur sot pendohesh dhe kthehesh te Zoti i Lartmadhëruar, bëhesh i dëgjueshëm ndaj Tij, i nënshtrohesh dhe largohesh prej mëkateve.

**Vëllezër!!**

Le të pendohet secili anëtar i umetit të Muhamedit a.s. te Allahu i Lartmadhëruar, le t'i çrrënjoshin mëkatet, le t'i kthehen devotshmërisë, le ta lusin Allahun që ta ngrit islamin dhe muslimanët dhe mos t'i ulë kurrë.

Që tani të pendohemi te Allahu i Lartmadhëruar.

Aliu r.a. tregon se: Kam dëgjuar një hadith prej Muhamedit a.s., i cili hadith më ka bërë dobi sa ka dashur Allahu. Kur ndonjëri prej sehaveve më ka treguar ndonjë hadith, kam kërkuar prej tij që të përbetohet. Pasi që është përbetuar i kam besuar. Më ka treguar dhe e ka thënë të vërtetën Ebu Bekri, se e ka dëgjuar Muhamedin a.s. duke thënë:

*“Çdo musliman i cili gabon, pastaj pastrohet, falet dhe kërkon falje te Allahu, Ai ia pranon. Pastaj e ka lexuar ajetin:*

**135. Edhe ata të cilët kur bëjnë ndonjë (mëkat) të shëmtuar ose i bëjnë zullum vetës së tyre, e përmendin All-llahun dhe kërkojnë falje për mëkatet e tyre - e kush i falë mëkatet përveç All-llahut? - dhe që duke ditur, nuk vazhdojnë në ata që kanë punuar (në të keqen).**

**136. Shpërblimi i të tillëve është falja nga Zoti i tyre dhe xhenetet nëpër të cilët rrjedhin lumenj e aty do rrinë përgjithmonë. Sa i mirë është shpërblimi i atyre që punojnë.**

(Ali Imran, 135,136)

Sipas rivajetit të Ebu Davudit:

Muhamedi a.s. ka thënë: *“Çdo rob i cili bën ndonjë gabim, le të pastrohet mirë, pastaj le të ngritet, le t'i falë dy rekate, pastaj le të kërkojë falje prej Allahut se Allahu ia falë atij”*. Pastaj e ka lexuar këtë ajet:

**135. Edhe ata të cilët kur bëjnë ndonjë (mëkat) të shëmtuar ose i bëjnë zullum vetës së tyre, e përmendin All-llahun dhe kërkojnë falje për mëkatet e tyre - e kush i falë mëkatet përveç All-llahut? - dhe që duke ditur, nuk vazhdojnë në ata që kanë punuar (në të keqen).**

**136. Shpërblimi i të tillëve është falja nga Zoti i tyre dhe xhenetet nëpër të cilët rrjedhin lumenj e aty do rrinë përgjithmonë, sa i mirë është shpërblimi i atyre që punojnë”.**

(Ali Imran, 135, 136)

## PËRFUNDIMI MBI TEMËN E PENDIMIT

Në fund të këtij fjalimi, shpresoj se do t'i bëjë dobi atyre të cilët e lexojnë, ashtu siç shpresojmë se do të na llogaritë Allahu këtë prej veprave të mira, le ta rangojë në peshojën e veprave të mira dhe le t'i fshijë veprat e këqija dhe lajthitjet. Shpresojmë se Allahu do të na falë gabimet dhe neglizhencën tonë. Çka ia kemi qëlluar, ajo është pjesë e diturisë që na ka dhënë Allahu dhe i dërguari i Tij; çka kemi gabuar apo harruar, është prej meje dhe prej shejtanit. Allahu dhe i Dërguari i Tij janë të pastër.

Lus Allahun të më falë, të m'i mbulojë të metat dhe gabimet e mia dhe të çdo lexuesi të këtij mesazhi.

Në fund lusim Allahun me shpresë se do të na përgjigjet dhe ta bëjë shkak që të pendohemi dhe t'i largojë nga umeti ynë brengat dhe pikëllimet.

\* \* \*

## **PASOJAT E MËKATEVE**



## **PASOJAT E MËKATEVE**

Përschëndesim dhe i përcjellim selame më të mirit të robërve, më të mirit të krijesave – Muhamedit të dërguarit të Allahut, mbi familjen e tij të pastër dhe të ndershme, mbi shokët e tij bamirës, të sinqertëve në përgjithësi dhe kush i pason ata e shkon gjurmëve të tyre në punët më të mira deri në Ditën e Gjykimit.

Çdo gjë çka u ndodhë muslimanëve për çdo ditë, si: vrasjet, dëbimi, uzurpimi i pronave dhe pasurive natyrore, kolonizimi i vendeve; çka u ndodh prej fatkeqësive tjera si: sëmundjet dhe humbjet e më të dashurve të tyre, sa që është mbushur gota e vdekjeve në vendet islame, në vend që të mbizotërojë paqja dhe siguria. Të gjitha këto, sjellin në përfundim domosdoshmërinë e largimit prej mëkateve, para se të bëhet vonë dhe të na shkojë jeta pa mirësi dhe të mira. Të gjitha këto sjellin përfundimin - domosdoshmërinë e kthimit sa më të shpejtë të Gjithëfalësi dhe i Gjithëfuqishmi, përuljen ndaj Allahut dhe kërkimet ndaj Tij, që ta ngritë islamin dhe muslimanët edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër, që t’i shpëtojë muslimanët nga nënçmimi dhe poshtërimi, që muslimanët përfundimisht të zhvillohen dhe të përparojnë, me qëllim që të largohet e keqja, që Allahu xh.sh. të jetë i kënaqur me ta dhe të fitojnë begatitë e Xhenetit dhe të shpëtojnë prej zjarrit të Xhehenemit.

Kjo dëshmi, kjo vërejtje, ky premtim dhe ky kërcënim rezulton prej parimit - *ndryshimi dhe përmirësimi i pozitës dhe statusit të një populli (shteti), do të thotë, atëherë kur ta ndryshojë dhe përmirësojë çka ka në veten e tij*. Deri sa të realizojmë këtë parim dhe deri sa të vazhdojmë me këtë parim, në epiqendrën më të rëndësishme, shpirtlidhja e të gjithë njerëzve, të cilët i mëshiron dhe i mbron Zoti, jemi me mëkate dhe jemi të përlyer, dhe ashtu siç ceka me parë, është e domosdoshme largimi nga mëkatet për të arritur jetë të lumtur, të qetë dhe të mirë, në këtë botë dhe në botën tjetër.

Ai i cili dëshiron lumturi në të dy botët, patjetër duhet të largohet nga mëkatet dhe t’i zhdukë ato, njëherit t’i zëvendësojë me përulshmëri dhe vepra të mira, me qëllim që të takojë Allahun e Lartmadhëruar, të betohet me të mirë dhe t’i shpëtojë Xhehenemit.

Për Zotin, shpresoj se kjo porosi do t’i bëjë dobi çdo njeri i cili e lexon, për të qenë një kontribut i madh dhe i vazhdueshëm deri në Ditën e Gjykimit. Allahu ka fuqi për çdo send, Ai është kompetent për çdo send, Ai ka mundësi për çdo send. Vetëm Atij i mbështetemi dhe nuk ka mbrojtës më të mirë se Ai.

## MËKATET SHKAK I ÇDO FATKEQËSIE DHE I ÇDO TRAGJEDIE

Nuk ka dyshim se mëkati është shkak i çdo fatkeqësie dhe i çdo tragjedie, e kjo rregull vlen për individët, grupet e njerëzve, ashtu edhe për shoqërinë në përgjithësi. Për këtë arsye ai i cili është duke bërë mëkate vazhdimisht dhe pa ndërprerë duhet të largohet në tërësi prej mëkateve.

Çka ndikoi që Ademi a.s. të nxirrej prej Xhenetit?

- A nuk ishte mëkati?!

Çka ndikoi që Iblisi të largohet prej mëshirës së Allahut?

- A nuk kishte mëkati?!

Çka ndikoi në përmbytjen e popullit të Nuhut a.s.?

**“Atëherë i hapëm dyert e qiellit dhe (i dënuam) me shi rrebes, dhe të furishëm. Në të njëjtën kohë shpërthyem tokën dhe gufuan burime uji dhe u bashkuan njerëzit me urdhrin ashtu siç e kishim caktuar”** (El-Kamer, 11, 12) Pra mëkati .

Çka ndikoi që Allahu të dërgojë një zë të fuqishëm te populli Themud?

**“Ne dërguam kundër tyre një ushtimë, kur menjëherë ata u bënë si shtrojë vathi (mbeturinë e ushqimit të kafshëve që u shtrohet)”**. (El-Kamer, 31) Pra mëkati.

Çka ndikoi që të dërgohet era te populli Ad?

**“Atëherë Ne, në një ditë fatkeqe të përjetshme për ta, dërguam një furtunë (erë të fortë), (e cila) i ngriste njerëzit si të ishin trupa hurmash të shkulura.”** (El-Kamer, 19-20) Pra mëkati.

Çka ndikoi që Karunin, me punën e tij, ta fundosë vetë toka?

**“Atë (Karunin) me tërë pasurin dhe pallatin e tij Ne e shafuam në tokë ...”**. (El-Kasas, 81) Pra mëkati.

Çka ndikoi në shkatërrimin e popullit të Lutit a.s.?

**“Ne pjesën më të lartë të qytetit e përmbysëm dhe e zbritëm në thellësi të tokës e shndërruam në më të poshtmen dhe lëshuam shi (të dheut të pjekur në Xhehenem ) si gurë”**.

(El-Hixhër, 74)

**Vëlla!**

Duhet të zgjohemi patjetër, duhet të largohemi patjetër nga mëkatet, para se të vjen koha kur nuk do të bëjë dobi as pendimi.

Transmetohet nga Umi Selamete - grua e Pejgamberit s.a.v.s. se e ka dëgjuar të Dërguarin Allahut s.a.v.s. duke thënë:

***“Nëse umeti im mbushet me mëkate, atëherë Allahu i përfshin me dënimin e Tij”.***

*I kam thënë: - O i dërguari i Allahut, po në mesin e tyre a ka njerëz të devotshëm dhe të mirë? - Po gjithsesi do të ketë.*

*- Po si do të veprohet me ata?!*

***- Do ti godet fatkeqësia e cila i ka goditur të tjerët (me mëkatarët), e pastaj Zoti i shti në mëshirën dhe kënaqësinë e Tij”.***

*(Musnedi i Imam Ahmedit, 25382)*

**Vëlla!**

Duhet ta ndiesh seriozitetin dhe rrezikun e shoqërisë.

Populli kalon në probleme të shumta, ndërsa në vazhdojmë me mëkatet e tona. Kujdes që mos të bësh as mëkate të vogla, kujdes që mos të besh çfarëdo mëkati.

Abdullahu Ibn Mesudi r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Ruani veten tuaj nga të këqijat që vijnë prej mëkateve, sepse ato i përmbledhen njeriut deri sa ta shkatërrojnë atë”.***

Mos iu afro mëkateve kurrë, lëri mëkatet. Nëse çdo individ i shoqërisë largohet prej mëkateve, atëherë mbi të gjithë ne do të largohen pikëllimet dhe fatkeqësitë, dhe do të përmirësohet statusi, dhe pozita jonë, Allahu do të na tejkalonte dhembjet, dhe do të na sillte në gjendjen më të mirë.

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

***“Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli derisa ai popull nuk e ndryshon gjendjen e tij”.***

*(Err-Rra'd, 11)*

**Vëlla!**

Të këqijat e mëkateve nuk përmbledhen vetëm te individi, por përmbledhen edhe në shoqëri, deri sa ta shkatërrojnë atë.

**Mos** e lejo veten të shash apo ta nënçmosh shokun tënd;

**mos** e lejo veten t'i shikosh dhe t'i përcjellësh femrat;

**mos** e lejo veten të shpifësh dhe të përgojosh;

**mos** e lejo veten të dëgjosh këngë dhe muzikë e cila shkatërron;

**mos** e lejo veten të mëkatosh;

**mos** i thuaj mëkatit po, por thuajti Jo!

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“... E konsideron të lehtë e të vogël, ndërsa ajo te Allahu është e madhe”.**

(En-Nur, 15)

Transmetohet se Enes Ibn Maliku ka thënë:

*“Do të punoni vepra të cilat në sytë e juaj do të duken më të vogla se kokrra e grurit, ndërsa ato vepra në kohën e të Dërguarit s.a.v.s. i kemi konsideruar të mëdha”.*

Ebu Abdullahu në lidhje me këtë ka thënë:

*“Kjo do të thotë veprat që shkatërrojnë”.*

Transmetohet nga Hamid bin Helai se ka thënë: Ka thënë Ubadete bin Kurti:

*“Vërtet ju do të veproni punë, të cilat në sytë e tuaj duken më të vogla se kokrrat e grurit, ndërsa në kohën e të Dërguarit të Allahut s.a.v.s. i kemi llogaritur prej mëkateve të mëdha”.* Pastaj ka vazhduar: ia kanë treguar këtë Muhamed bin Sirinit, e ai më ka thënë: *Vërtet ashtu është.*

Ibn Kajim r.a. ka thënë:

*“O mëkatar, ruaju se pas mëkatit pason e keqja e mëkatit!”*

## **Vëlla!**

Gëzohesh me mëkatin tënd, ndërsa ta dish se je duke vepruar ashtu që Allahu atë mëkat tëndin ta shkruan mëkat të madh.

Ti qesh duke bërë mëkat, ndërsa nuk brengosesh se Allahu të sheh duke e bërë atë mëkat të madh.

Brengosesh pse nuk ke mundur të bësh mëkat, ndërsa nuk e di se kjo te Allahu është mëkat.

Ti ke dëshirë dhe po ashtu angazhohesh të fshihesh deri sa të bësh mëkat, që mos të të shohin të tjerët, kurse nuk brengosesh se të sheh Allahu, ndërsa para Allahut duhet të frikësohesh më shumë se prej të tjerëve.

Shumë pak, thuaja se fare, nuk turpërohesh nga melaqja e krahut të djathtë dhe melaqja e krahut të majtë, deri sa ata shkruajnë çdo gjë çka vepron, dhe të shohin çdo gjë çka vepron, e kjo te Allahu është më e madhe se mëkatet. Mëkatet nuk janë çështje të thjeshta, përkundrazi mëkatet shkatërrojnë shoqëri.

Kur muslimanët shkuan për ta çliruar Qipron, në mesin e ushtrisë muslimane ishte edhe Mudhafer Ebu Dardai r.a.. Pasi që u çlirua Qiproja muslimanët kishin zënë rob një qiprojan, muslimanët hynin (në tokën e

Qipros) të gëzuar, ndërsa Ebu Dardai qante! Xhabir bin Nekiri i thotë: Ti po qanë, ndërsa kjo është dita kur Allahu ka ngritur islamin dhe muslimanët. Ebu Dardai iu përgjigj: Mjerë për ty, po a nuk po kupton! A e di se ky popull çfarë force dhe çfarë fuqie ka pasur, në krahasim me popujt tjerë, mirëpo kur lënë anash urdhrat e Allahut, ja se çka u bëri Allahu, i shndërroi në robër, e kur ta kthejë Allahu një popull në robëri, ai s’ka nevojë për atë popull, sepse nuk ka të Allahu mëkat më të madh se mosnënshtrimi ndaj urdhreve të Tij.

### **Vëlla!**

Shiko çfarë mendimi dhe çfarë fikhu ka pasur Ebu Dardai r.a.! Ai i ka perceptuar ligjet e Allahut (dhe ka ardhur në përfundim) se mëkatet e një populli janë shkak i shkatërrimit dhe shndërrimit të tij në gjendje shumë të vështirë.

Mirëpo, ende ka shpresë, e shpresa është te pendimi dhe kthimi në rrugën e Allahut të Lartmadhëruar, sepse ne jemi popull për të cilin Allahu i Lartmadhëruar ka thënë:

**“... populli më i mirë i dalur për tërë njerëzimin ...”.**

Vërtet Allahu i Lartmadhëruar e do këtë umet, sepse është popull më i zgjedhur dhe më i mirë, i dalur për tërë njerëzimin, mirëpo Allahu nuk e ngrit askënd përderisa ata gabojnë, e kush gabon do t’i kuptojë pasojat dhe rreziqet e gabimeve të tij.

## PASOJAT E MOS PËRFILLJES SË URDHRAVE TË ALLAHUT

Dëgjoni me vëmendje këtë që po ua përkujtoj, prej pasojave të mospërfilljes së urdhrave të Allahut, që ta kuptoni rrezikun, e menjëherë t'i urreni mëkatet dhe t'i çrrënjosni nga zemrat e juaja.  
Prej pasojave dhe të këqijave të mëkateve janë:

### 1. Hidhërimi i Zotit të Lartmadhëruar

Pejgamberi s.a.v.s. thotë: Zoti i Lartmadhëruar ka thënë:

***“Unë jam Allahu, nuk ka zot pos Meje, nëse përfillen urdhrat e Mia, atëherë Unë jam kënaqur, nëse Jam i kënaqur bekoj dhe jap të mira, ndërsa të mirat e Mia nuk kanë fund, ndërsa nëse nuk përfillen urdhrat e Mia hidhërohem, e kur të hidhërohem dënoj”.***

### 2. Urrejtja e muslimanëve ndaj tij

Imami shafiu r.a. ka thënë: “Çdonjëri prej jush le të ruhet prej mallkimit të zemrave të muslimanëve, ndërsa ai nuk e di (nuk e heton). Kur e pyetën se, si ndodhë kjo? Është përgjigjur: Nuk i përfillë urdhrat Allahut, e Allahu krijon urrejtje në zemrat e besimtarëve ndaj tij”.

### 3. Pakësimi i rizkut

Transmetohet nga Thubani r.a. se Muhamedi a.s ka thënë:

***“Njeriut i pakësohet rizku, për shkak të mëkatimit të tij. Ndërsa nuk i kthehet ajo sasi vetëm se nëpërmjet duasë, po ashtu jetën e zgjat vetëm mirësia”.***

(Ahmedi 2135, Ibn Maxhe, 4012)

Transmetohet prej Ibn Abasit r.a.se ka thënë:

*“Vërtet e mira ..., e shton dhe e zgjeron rizkun,  
Vërtet e keqja ..., e pakëson rizkun”.*

### 4. Pakësimi i diturisë

Imam Shafiu i ka thënë këto vargje:

*U ankova te Allahu për vështirësi në të mbajturit përmendësh*

*Më udhëzoi që të largohem prej mëkateve*

*Më tha: Dituria është dritë*

*Ndërsa drita e Allahut nuk i dhurohet mëkatarit.*

## **5. Ndjeshmëria e distancës së madhe mes robit dhe Allahut të Lartmadhëruar**

Mëkatari e ndien thellë në shpirt se është larguar nga Allahu i Lartmadhëruar dhe kjo largësi nëse vendoset në një peshojë, atëherë tërë kënaqësia e kësaj bote nuk do ta peshonte, apo nuk do ta kompensonte hidhërimin e Allahut të Lartmadhëruar ndaj tij.

## **6. Ndjeshmëria e distancës së madhe mes robit dhe njerëzve**

Transmeton Ibn Umeri r.a. se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Pasha Atë (Allahun) që shpirti i Muhamedit është në dorën e Tij, çfarëdo ndarje në mes të dy dashamirëve nuk ndodh, pa bërë mëkat ndonjëri prej tyre”.***

Transmeton Enesi r.a. se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Çfarëdo ngjarje në mes dy dashamirëve që ndodh, ndodh për shkak të mëkateve të ndonjërit prej tyre”.***

Disa prej dijetarëve të gjeneratave të para kanë thënë:

***“Unë bëj mëkat, ndërsa atë mëkat e kuptoj se e kam bërë nëpërmjet sjelljeve të gruas ndaj meje dhe nëpërmjet kafshës sime ndaj meje”.***

## **7. Pafytyrësia, padrejtësia dhe dobësimi i trupit**

Ibn Abasi r.a. ka thënë:

***“Vërtet mirësia është zbardhje e fytyrës, dritë e zemrës, zgjerim i furnizimit, fuqi në trup dhe dashuri në zemrat e tjerëve. Ndërsa, e keqja është nxirje e fytyrës (pafytyrësia), errësi e zemrës, pakësim i rizkut dhe urrejtje në zemrat e njerëzve”.***

## **Vëlla!**

Vështro të gjitha këto pasoja të mëkateve, pas të gjitha këtyre - a ka vend për ndokënd për të mos i përfillur urdhrat e Allahut të Lartmadhëruar?!

Pa dyshim, çdo e keqe që u ndodh njerëzve, është shkak i mëkateve të tyre.

## **1. Pengimi i devotshmërisë dhe shpjerja në mëkate më të mëdha**

Mëkati pengon devotshmërinë, në të njëjtën kohë shpie në mëkat më të madh. Mëkatari pengohet në falje të namazit p.sh: namazit të sabahut, ose namazit të natës, bile e shtinë njeriun ta kalojë natën në lojëra të ndaluara, ta kalojë natën me shejtanët, Zoti na mbrojt prej tyre!

Mëkatari prodhon mëkatarë, ai i tërheq edhe të tjerët në mëkate, kështu që bëhet varg zinxhiror i mëkateve.

## 9. Sjellja e nënçmimit, poshtërimit dhe e humbjes së vlerës te Allahu i Lartmadhëruar

Mëkati është shkak i nënçmimit dhe poshtërimit, shkak i humbjes së vlerës, andaj devotshmëria sjellë begati dhe lartësi, ndërsa mëkati sjellë nënçmimin dhe Xhehenemin. Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Cilin e nënçmon Allahu, ai nuk mund të lartësohet”.**

(El-Haxh, 18)

Zoti i Lartmadhëruar po ashtu thotë:

**“Ai i cili dëshiron forcë, fuqi e lartësi, le ta dijë se Allahu ka forcë, fuqi e lartësi mbi të gjithë”.**

(Fatir, 10)

Transmeton Ibn Umeri r.a. se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë:

**“Jam i dërguar para Ditës të Kijametit me shpatë, deri sa të mos adhurohet vetëm Allahu dhe të mos i bëhet shok Atij. Rizku im është nën hijen e shigjetave të mia, ndërsa nënçmimi dhe poshtërimi është me ata të cilët i kundërshtojnë urdhrat e mia dhe kush dëshiron t’i ngjasojë dhe t’i përngajë një populli, atëherë ai është prej atij populli”.**

Transmeton Temimë Ed-Dariji se e ka dëgjuar të Dërguarin e Allahut s.a.v.s. duke thënë:

**“Do të kumtohet kjo çështje ashtu qartë, siç dallohet nata prej ditës. Allahu nuk do të lejë asnjë shtëpi në të cilën do të depërtojë feja e Tij, e të mos i lartësojë të lartësuarit ose të mos i nënçmojë të nënçmuarit, pra Allahu e ngritë dhe lartëson islamin dhe ata të cilët besojnë”.**

*Pastaj ka treguar Temimë Ed-Dariu se këtë e kanë përjetuar dhe e kanë kuptuar nëpërmjet familjes dhe farefisit tim. Ata të cilët e kanë pranuar islamin janë ngritur, janë nderuar, janë lartësuar dhe u janë dhënë të gjitha të mirat, ndërsa ata të cilët nuk kanë besuar i ka kapluar nënçmimi, poshtërimi dhe xhizja.*

(Musnedi i Imam Ahmedit,  
16344)

Hasan El-Basriu (në lidhje me këtë) ka thënë: E kanë nënvlerësuar dhe kanë bërë gabime, po ta kishin çmuar, dhe ta kishin ngritur fenë e tyre, ajo do t’i kishte mbrojtur.

Disa prej dijetarëve të gjeneratave të para kanë bërë këtë lutje:

**“O Zoti im më ngrit me dëgjueshmërinë ndaj Teje dhe mos më poshtëro me gabimet e mijë ndaj Teje”.**

Nëse mëkatari vishet me rrobat më të shtrenjta, nëse banon në pallatet më të mira, nëse posedon veturat më të mira, prapë se prapë nënçmimi i gabimit gjendet në zemrën e tij dhe është i pandashëm. Prandaj, mos u mashtro me formën dhe pamjen e jashtme të tij, ose buzëqeshjet dhe të qeshurit e tij, sepse ai në mbrëmje kur të shkojë në shtëpinë e tij, nënçmimi i mëkatit ia ka mbuluar zemrën e tij.

### **10. Kanosja e shkatërrimeve në tokë**

Prej pasojave të mëkateve është edhe kanosja e shkatërrimeve në ujë, në qiell, në perime, në pemë, në banesa etj. etj.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Është paraqitur shkatërrimi në tokë e në det, për shkak të veprimit të njerëzve (gabimeve), për ta shijuar atë çka vetë e kanë vepruar, ndoshta do të kthehen (pendohen)”.**

*(Err-Rrum, 41)*

**“Nuk ju kemi bërë padrejtësi atyre, por ata iu kanë bërë padrejtësi vetës së tyre”. *(En-Nahl, 118)***

**Vëlla!!**

Mëkatet janë si plagët, në shumicën e rasteve ka plagë të vdekjes, falë Zotit ne nuk kemi plagë të vdekjes, mirëpo prapë se prapë plagët tona po rrjedhin, andaj e kemi për detyrë që sa më parë t'i shërojmë me pendim, para se të marrin përmasa të mëdha, të cilat na shpien në shkatërrim. Zoti na mbrojt prej shkatërrimit dhe Xhehenemit!

**Vëlla!!**

Në disa raste ne shikojmë çka na ka ndodhur, ose çka ju ka ndodhur njerëzve dhe me habi themi: Pse o Zot të na ndodhë kjo!? Ndërsa, ne harrojmë se çka kemi vepruar më herët; ne harrojmë se i kemi bërë padrejtësi vetës sonë; ne harrojmë çka kemi vepruar, ndërsa vetëm pyesim se çka na ka ndodhur!

Për Zotin, çdo pasojë (shkatërrim) që ta shohësh është për shkak të mëkatit. Mos thuaj: *pse këtij i ndodhi kjo?! Mos thuaj: përse më ndodhi mua kjo?! Por, duhet ai dhe ti, të mendoni për mëkatet e juaja, e pastaj ta akuzoni veten për mëkate dhe neglizhencë.*

Transmeton Ebi Musa se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë:

**“Çka e kaplon robin, prej tragjeditive dhe fatkeqësive, është vetëm shkak i mëkateve, ndërsa çka falë Zoti është falje më e madhe”.**

Aliu r.a. ka thënë:

**“Çdo bela apo sprovë ndodh për shkak të mëkateve dhe çdo bela apo sprovë tejkalohet vetëm me pendim”.**

## 11. Përfundimi i keq

Njëra prej pasojave më të rrezikshme të mëkateve është përfundimi i keq, pra përfundimi i mëkatarëve është përfundim i keq. Atëherë të tradhton gjuha, kur ke nevojë më së shumti për të, prandaj nuk ke mundësi të shqiptosh *Shahadetin* (La ilahe il-lallah Muhamedun resulullah) pranë vdekjes, e kjo është shkak i mëkateve! I thuhet mëkatarit: Thuaj *La ilahe il-lallah*, e ai nuk mundet, sepse gjuha nuk ia thotë, pse gjuha i është shtangur dhe përgjigjen e vërtet s'ka mundësi ta thotë, thua se në gjuhën e tij është ngarkuar një kodër.

A e dini pse?!

Kjo është pasojë e mëkateve të cilat e kanë shpjerë në greminë të thellë të shkatërrimit. Zoti na mbrojt nga mëkatet dhe shkatërrimi!

### *Vështro dhe analizo!*

Një njeri të cilin e kam njohur më ka thënë:

“Isha në aeroplan me disa shokë të pasur dhe biznesmenë dhe derisa qëndroja, kur në karrigen pranë, njërit i erdhi shtangimi i vdekjes, kur njëri prej shokëve e hetoi dëshiroi t’ia përkujtojë fjalën “La ilahe il-lallah”.

Ai thoshte: - Më jep çantën.

- Thuaj: “La ilahe il-lallah”.

Ai thoshte: - Ma jep çantën.

- Thuaj: “La ilahe il-lallah”.

Çdoherë kur i shtanguari për vdekje dëshironte ta thoshte *Shahadetin*, nuk mundej dot, kështu që ishte e pamundur të thoshte “La ilahe il-lallah”!

### **Vëlla!**

Mos u bën prej atyre që kur është diku që nuk ka prani të njerëzve bën mëkate, e kur të jetë në prani të njerëzve, atëherë ndalet. Këtë kategori të njerëzve Allahu e urren shumë.

Transmeton Thubani se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Do t’i kuptoni disa grupe njerëzish prej umetit tim të cilët në Ditën e Kijametit do të vijnë me punë të mira aq shumë, sa kodra, ndërsa Allahu do t’i bën pluhur e hi, të pavlefshme”.***

***Thubani e ka pyetur: - O i dërguar i Allahut, na cilëso ata, na sqaro kush janë ata, që të mos jemi ne prej tyre, duke mos ditur.***

***U përgjigj i Dërguari: “Ata janë vëllezërit e juaj dhe prej juve, qëndrojnë me ju natën, ashtu siç mendoni ju, por ata janë popull që kur të jenë të vetmuar i thyjnë ligjet e Allahut dhe bëjnë harame”.***

### **Vëllezër!**

Ruajuni nga mospërfillja e ligjeve të Allahut haptazi dhe fshehtazi, ruani dhe mos i veproni të ndaluarat atëherë kur jeni të vetmuar e nuk e di askush!

A nuk i patë pasojat dhe rreziqet e mëkateve?!

A nuk na paralajmërojnë këto pasoja të mëkateve dhe gabime që sa ma shpejt të angazhohemi e t’i lëmë ato?

A nuk na bëjnë me dije këto pasoja që t’iu tregojmë të gjithë njerëzve, t’ua tërheqim vërejtjen, t’i qortojmë, t’i thërrasim dhe t’u përkujtojmë?!

### **Shiko!**

Ndonjëherë nuk përfillë urdhëratë e Allahut, ndërsa Allahu është i butë, të bën mirë, pastaj prapë mëkaton, ndërsa Allahu është i butë të bën mirë, të len hapësirë dhe të jep shansin të pendohesh, Allahu nuk të dënon menjëherë, e prapë ti mendon keq dhe e keqkupton Allahun. Allahu nuk është i kënaqur kurrë me të keqen dhe imoralitetin. Allahu kurrë nuk dëshiron t’i thyjë dikush ligjet dhe urdhrat e Tij.

Transmetohet nga Ebu Hurejre r.a. se e ka dëgjuar Muhamedin a.s. duke thënë:

***“Zoti urren, e urrejtja e Zotit është mbi ata të cilët veprojnë harame dhe nuk përfillin urdhrat e Tij”.***

*(Sahih Buhari, 4822)*

E vërteta të cilën duhet ta dish o mëkatar është se Allahu është i butë, i urtë dhe dëshiron që të të bëjë mirë. Ti je në njërin prej fazave të cilat i ka parapa Allahu deri në vdekje, e pranë vdekjes nuk mund t’i shpëtosh dënimit të Allahut, pranë vdekjes nuk të bën asgjë dobi.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

***“E ti kurrësesi mos mendo Allahun si të pakujdesshëm ndaj asaj që veprojnë zullumqarët. Ai është vetëm duke i lënë ashtu (e vonon afatin) deri në (do tu vijë) ditën kur sytë e tyre do të jenë të shtangur. ( Atë ditë) ata të ngutur e duke i ngritur kokat e tyre lartë, nuk mund të lëvizin sytë e tyre, e zemrat e tyre janë të zbrazëta ( nga frika e trishtimi)”.***

*(Ibrahim, 42, 43)*

**“Ndërsa ata që i konsiderojnë gënjeshtër ajetet dhe argumentet tona, Ne do t’i shpijmë në humbje, gradualisht (hap pas hapi) kah nuk e kuptojnë ata”.**

*(El-E’araf, 182, 183)*

**“Dhe kur definitivisht harruan atë me çka u këshilluan (ti drejtohen Zotit), Ne ua hapëm të gjitha dyert e të gjitha çështjeve (begative), e ata u gëzuan e u dëfryen për së tepërmi, e ne befasisht i dënuam e ata mbetën të zhgënjyer”.**

*(El-En’amë, 44)*

### **Vëllezër!**

A po e kuptoni se në sprovën të cilën jemi ne, është mëshirë e Zotit ndaj nesh.

A e dini se Allahu i Lartëmadhëruar sikur të hidhërohej me këtë umet do t’i jepte të mirat e dynjasë, ashtu siç u ka dhënë popujve tjerë.

Mirëpo, Allahu i Lartëmadhëruar i kupton, kështu që i dëmton vetëm pjesërisht, për shkak të disa mëkateve të tyre, vetëm e vetëm t’ua përkujtojë atyre dhe t’ia tërheqë vërejtjen që të kthehen dhe orientohen singërisht në rrugën e vërtet, dhe të pendohen.

Allahu i Lartëmadhëruar ka thënë:

**“Është paraqitur shkatërrimi në tokë e në det për shkak të veprimit (të këqijave) të njerëzve, për ta shijuar atë çka vetë e kanë vepruar, ndoshta do të kthehen (pendohen)”.** *(Err-Rrum, 41)*

Po sikur Allahu të na jepte të gjitha të mirat e botës, pasi që ne mëkatojmë, do të na jepte një afat, e pastaj do të na kishte dënuar befasisht, do ta kishte fundosur tokën në tërësi dhe do të kishim qenë popull i harruar njëherë e përgjithmonë. Zoti na mbrojt nga hidhërimi i Tij dhe dënimi për shkak të këqijave të robërve të Tij.

Mirëpo, Allahu i Lartëmadhëruar e do këtë popull, këtë mund ta marrim si forcë e shpresës të cilën ia ka dhuruar Allahu këtij umeti, ashtu që zbret dënimi mbi ju o muslimanë, mëshirë për ju, këshillim për ju.

### **Vëllezër!**

Shpresoj që secili prej jush, i cili vazhdimisht ka bërë mëkat që prej sot të pendohet dhe të vendosë që kurrë mos të kthehet në ato mëkate, pra të pendohet singërisht dhe të takohet i pastër me Allahun e Lartëmadhëruar.

### **Vëllezër!**

Umeti ynë nuk mund të qëndrojë në këmbë (nuk mund të jetë i fortë) deri sa ne vazhdimisht bëjmë mëkate.

Kjo nuk do të thotë se kurrë nuk do të bëjmë mëkate, ose nuk do të bëjmë tjetër herë gabim. Jo, deri sa jemi krijuar njerëz, nuk jemi të siguruar dhe të mbrojtur që kurrë të mos gabojmë, por qëllimi është - që të angazhohemi shpirtërisht për të mos bërë mëkate, e nëse mëkatojmë, atëherë menjëherë të pendohemi, që të mos lejojmë që mëkatet t'i udhëheqin zemrat tona dhe t'i largojnë nga rruga e Allahut të Lartmadhëruar. Transmeton Enesi r.a se Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

***“Do të gabojë çdo birë i Ademit, por gabimtarët më të mirë janë ata që pendohen”.***

*(“Suneni i ibni Maxhes”, 4241)*

*(“Sahih El-Xhamie lil alamete Albani”, 4515)*

### **Vëlla!**

**Mos** i harro vëllezërit në Palestinë!

**Mos** e harro Mesxhidi Aksan e uzurpuar!

**Mos** e harro Irakun e dashur!

**Mos** e harro se Iraku është vend islam me traditë të lashtë!

**Mos** e harro çka u ndodhë muslimanëve në përgjithësi!

**Mos** humb shpresën, pendohu dhe thirr në rrugën e Allahut!

Neve nuk na mungojnë armët, as numri i umetit, por na mungojnë shpirttrat të cilat duhet të zgjohen dhe ta praktikojnë rrugën dhe planprogramin e Allahut të Lartmadhëruar dhe të Dërguarit e Tij. Shpirttrat të cilat duhet ta dinë se janë përgjegjës për umetin dhe çka i ndodh atij. Ibn Tejmije r.a. e ka thënë një fjalë shumë të urtë:

***“Zemrat e singerta dhe lutjet e singerta janë ushtri të cilat nuk mposhtën kurrë”.***

## PËRFUNDIM MBI TEMËN – PASOJAT E MËKATEVE

Në fund të kësaj ligjërate dhe kësaj porosie lus Allahun, që të jetë e dobishme për ata që e lexojnë, po ashtu e lus Allahun tim, që të na pranojë të gjitha veprat e mira, të na peshojë punët e mira dhe të na fshijë punët e këqija. Lus Allahun, që të më falë për gabimet, mangësitë, lajthitjet dhe harresat e mia. Dëshmoj para Allahut dhe para të gjithëve se atë çka e kam thënë të drejtë është ajo çka më ka mësuar Allahu dhe i Dërguari i Tij, ndërsa ajo çka kam lajthitë, kam gabuar, ose kam harruar, është prej meje dhe prej shejtanit. Allahu dhe i Dërguari i Tij janë të pastër, prandaj lus Allahun e Lartmadhëruar që të më falë, të m'i fshijë gabimet mua dhe të varfërve.

Tani e Lusim Allahun më këtë dua me shpresë se do të na pranojë dhe ta bën shkak të pendimit, shkak të largimit nga mëkatet dhe të këqijave, shkak për të na udhëzuar, përmirësuar dhe për të arritur kulminacionin dhe të mirat; ta bën shkak të ngritjes, zhvillimit, përparimit, shkak të shpëtimit prej Xhenemit dhe fitimit të Xhenetit, shkak që të mos jemi të nënçmuar, të poshtëruar dhe të nënvlerësuar, por të na bëjë umet të zhvilluar dhe të përparuar.

JA DHE XHELALI VEL IKRAM, JA DHËL XHELALI VEL IKRAM!

O zoti ynë, ne jemi umeti i të dashurit tënd Muhamedit s.a.v.s. Ti je mbrojtësi ynë dhe Ti je mbrojtësi më i miri.

Vetëm Ti na mjafton për brengat tona. Nuk kemi kujt t'i drejtohem pos Teje. Ti je Sunduesi absolut. Ti je i Gjalli i Përgjithmonshëm. Ti i ke në kompetencë dhe nën sundim çdo gjë, vepron çka do dhe çka dëshiron. O Sundimtar i të gjithëve, Ti i jep pushtet kujt do dhe e zbrit nga pushteti cilin do, e ngritë cilën do dhe e poshtëron cilin do. Ti i ke në dorë të gjitha të mirat, Ti ke mundësi për çdo send. Ti e zgjatë dorën natën, për t'u penduar gabimtari i ditës, dhe Ti e zgjatë dorën ditën, për t'u penduar gabimtari i natës.

Ti gëzohesh me pendimin e robit tënd. O i Gjallë i Përgjithmonshëm! JA HANNAN JA MENNAN, JA HANNAN JA MENNAN, umeti i Muhamedit kërkon ndihmë te Ti, o Zot i tokës dhe i qiejve. Na ka kapluar rreziku, ndërsa Ti je më i mëshirshmi i të gjithë mëshiruesve. O Zoti ynë, jemi mundur, na ndihmo me fitore. Zoti ynë, ne jemi të dobët, nuk kemi Zot tjetër pos Teje. Kërkojmë prej Teje, o Sundimtar i të gjithëve. Kërkojmë të na falësh mëkatet tona.

Na fal se s’kemi Zot pos Teje, gabimet nuk i falë askush pos Teje. Ne jemi të dobët dhe të pafuqishëm, modest dhe të thjeshtë, ne jemi të dobët në vetvete dhe ndaj tjerëve, dobësia në ne na bën që të bëjmë gabime dhe të digjemi ne zjarr. Kërkojmë mbrojtje tek Ti prej epshit tonë, të këqijave tona, mëkateve tona dhe ngatërresave tona. Kërkojmë mbrojtje nga mëkatet dhe Xhehenemi. Të lutemi na fal Xhenetin dhe vendet më të mira. Ti je Zot i të gjithë botëve, Ti je Zot i të dobëtëve, Ti je Zoti ynë. Ne dëshirojmë vetëm kënaqësinë Tënde ndaj neve, e jo hidhërimin. Për hir të madhërisë Tënde, që me dritën Tënde shndritë dhe i fshin të gjitha errësitat dhe i sjellë të gjitha të mirat e kësaj bote dhe të botës tjetër, laroje hidhërimin Tënd nga ne, laroje zemërimin Tënd nga ne. Kërkojmë vetëm kënaqësinë Tënde, nuk ka forcë as fuqi e cila mund të ndryshojë diçka pos Teje, Ti je një - Mbrojtësi dhe Ndihmësi ynë. JA DHEL XHELALI VEL IKRAM, JA HANNAN JA MENNAN, ndihmo vëllezërit tanë në Palestinë, Irak dhe çdo vend Islam.

O Zot, mbroji vëllezërit tanë, O Zot mbrona neve nga mëkatet tona, mbrona nga zullumqarët, nga shejtani dhe nga tradhtarët!

O Zot, pranoje këtë lutje, o Zot pranoje këtë lutje!

O Zot, dërgoje këtë përshëndetje për zotëriun tonë – Muhamedin a.s. familjen e tij, shokët e tij dhe kush i pason ata deri në Ditën e Gjykimit! Lutja e fundit përfundimtare:

**FALËNDEROJMË ALLAHUN ZOTIN E GJITHË BOTËVE!**

\* \* \*



# **SERIOZITETI**



## SERIOZITETI

Po vazhdojmë me ligjin e Allahut në bazë të cilit ndryshon gjendjen pozitivisht.

**“Vërtet Allahu nuk e ndryshon (pozitivisht) gjendjen e një populli, derisa ata ta ndryshojnë gjendjen e tyre.”**

*(Erraëd, 11)*

Virus shkatërrues, i cili virus deri më sot as që ka ekzistuar në mesin e muslimanëve, të cilin virus e konsiderojmë të parëndësishëm. Ai virus është ‘joserioziteti’.

Ne dëshirojmë që të arrijmë te parimi i Zotit të Lartmadhëruar, i cili ka vendosur parim të përmirësimit dhe ndryshimin pozitivisht kur ka thënë: **“Vërtet Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli, derisa ata ta ndryshojnë gjendjen e tyre.”** *(Erraëd, 11)*, të cilin e kemi përmendur edhe më herët.

Angazhohemi në shërimin e plagëve. Angazhohemi që joserioziteti, neglizhenca të shndërrohen në aktivitet, punë, sinqeritet, përpikëri dhe seriozitet.

Unë po turpërohem edhe me i përmend këto të meta, këto mangësi dhe këto dukuri negative, për këtë arsye kërkoj falje nga ju pse po i përmendi, mirëpo domosdoshmëri e thirrjes islame është për të tërhequr vërejtjen në këto sëmundje, të meta dhe dukuri negative, sepse janë përhapur në rinin e umetit, e cila përfaqëson përafërsisht 70% të shoqërisë, ndërsa rinia e perëndimit e përfaqëson 20% ose 30% të shoqërisë së tyre. Kjo do të thotë se ardhmëria e këtij shekulli është ardhmëri e umetit tonë, pasi që ka rini më shumë se tjerët.

Për këtë arsye është domosdoshmëri që të angazhohemi për t’i shëruar dukuritë negative në rini, dhe për të përmirësuar gjendjen e tyre.

Vegjelia ka shëndet, jo mendje, ndërsa pleqëria ka urtësi, e jo fuqi, ndërsa rinia i posedon që të dyja, edhe shëndetin edhe urtësinë. Për këtë arsye umeti

(shoqëria) nuk matet me petrol, naftë e industri, por matet me rininë e tij dhe përkujdesjen, dhe zhvillimin e tyre.

Dijetarët e kanë e përcaktuar afatin, epokën e çdo shoqërie, duke përcaktuar e krahasuar me një shoqëri tjetër, duke e analizuar seriozitetin e asaj shoqërie, me fjalë të tjera, seriozitetin e rinisë së asaj shoqërie dhe rolin e tyre në shoqëri.

Për këtë arsye angazhohemi në shërimin e brengave të rinisë dhe zhvillim e tyre.

Angazhimi im është që ata t'i marrin detyrat me përgjegjësi, që të jenë faktorë kryesorë në realizimin e çështjes së fesë së tyre.

Lus Allahun që gjithsecili që e lexon këtë punim dhe këtë mesazh timin, të sjell dobi dhe ta bëjë rrugë, e cila shpie në seriozitet, vendosmëri dhe ta marrin përgjegjësinë mbi supe djelmohat e këtij umeti.

Të jetë nxitje, shtytje dhe angazhim në përmirësimin e gjendjes së mjerë momentale, sepse Allahu i Lartë e i Madhëruar ka mundësi që ta bëjë këtë, ndërsa neve na mjafton vetëm Allahu, dhe nuk ka mbrojtës, dhe ndihmëtar më të mirë se Ai.

## DISA LLOJE TË JOSERIOZITETIT

Në mesin tonë, në shumë çështje na mungon serioziteti. Unë nuk dua t'i demoralizoj të rinjtë, se e di se në mesin e të rinjve tanë është rizgjimi dhe revolucioni, mirëpo duhet të ndalemi në mëkatet tona, të metat tona, dhe mos t'i injorojmë ato, derisa të jemi në gjendje t'i shërojmë dhe t'i ndryshojmë pozitivisht, dhe ta ngritnim flamurin tonë mbi të gjithë popujt.

Ka shumë forma të joseriozitetit, po i përmendim disa prej tyre:

### - **Falsifikimi në provime**

Si është e mundur që umeti të fitoj dhe ngrit flamurin mbi të gjithë popujt, kur studentët nuk janë serioz dhe nuk iu japin rëndësi studimit, por mbështeten në mashtrime.

Si është e mundur që umeti të fitoj dhe të ngrit flamurin mbi të gjithë popujt kur arsimtarët, profesorët, edukatorët i kalojnë studentët pa mësuar fare, kjo tregon se ato bëjnë vetëvrasje të popullit, iu ndihmojnë nxënësve dhe studentëve për tradhti, ndërsa thonë se këtë e bëjnë pse janë të mëshirshëm dhe për këtë arsye i ndihmojnë studentëve, ndërsa nuk e dinë se me këtë prodhojnë gjeneratë joserioze dhe dështuese.

Si është e mundur që umeti të fitojë dhe të ngritë flamurin mbi të gjithë popujt kur personat më eminent dhe më të përgjegjshëm u ndihmojnë tjerëve për të mashtruar, bile edhe ju sqarojnë mënyrat si të mashtrojnë dhe si të tradhtojnë.

Si është e mundur që umeti të fitoj dhe të ngrit flamurin mbi të gjithë popujt në këso mënyra.

Një njeri më ka dërguar një letër ku shkruante:

*“A mendon se “Duatë” (Thirrësit në Islam) mund ta çlirojnë umetin pa zhvillim dhe pa përparim?!”*

Pa marr parasysh se në letër i ka nënvlerësua Duatë (Thirrësit në Islam), për të cilën as nuk e pëlqejmë e as nuk pajtohemi, ai ka të drejtë në një pikë e ajo është se Duatë (Thirrësit në Islam) duhet të punojnë dhe të angazhohen, sikurse në punë nevojitet mund dhe lutje, pse Zoti i Lartmadhëruar nuk e ndryshon gjendjen e një populli pozitivisht, pa e ndryshuar veten, si në aspektin edukativ, të adhurimit dhe të veprimit.

Unë them: Kriza e Irakut do të përsëritet (do të zgjerohet), nëse nuk e ndryshojmë gjendjen tonë. U them qeveritarëve dhe profesorëve: A është e logjikshme t’i ndihmuar studentëve se si duhet për të mashtruar?!

Si mundën me qenë studentët e gëzuar me kalimin e provimit me mashtrim?!

Përsëritja e provimit të studentit është më e vlefshme se sa për ta ndërtuar jetën e tij mbi bazat e iluzioneve dhe të mashtrimeve.

A është e logjikshme që muslimanët vriten në Palestinë, Çeçeni, Irak, ndërsa vazhdojnë tregimet për dashuri në mes të djelmoshave dhe vajzave?!

### **Vëllezër!**

Ju lutem, bëhuni pozitiv, shkoni te ata të cilët mendojnë negativisht dhe me butësi ktheni në anën e pozitivitetit dhe le t’i përmbahen ligjeve të Allahut, le të largohen prej mëkateve.

Zoti i Madhëruar thotë:

**“Thirr në rrugën e Zotit tënd me urtësi e mençuri dhe me këshilla të mira.”**

*(En-Nahl, 125)*

Joseriozët zgjoni nga gjumi!

Po më tregon një djalosh se derisa shkonte rrugës kur e dëgjon një të ri, i cili llafosej me prindin e vet në telefon, pse ia ka blerë vëllait të tij një automjet të shtrenjtë, ai dëshironte edhe atij që t’ia blejë një të tillë si të vëllait të tij.

Ky djalosh më tregonte se ka qarë për atë se si djali me babën llafosej për shkak veture.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

### Vëllezër!

Bota është kalimtare, ndërsa aq shumë angazhohemi dhe luftojmë për të sikur të ishte e përgjithmonshme.

Bijat e muslimanëve janë zhytur në këtë botë dhe nuk kanë në çka të angazhohen, pos me kozmetikë, stolisje dhe gardërobë. Ato nuk merren me diç tjetër pos dashurisë dhe çështjeve të ndaluara.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Vajzave nuk u intereson diç tjetër, pos gardërobës, veshmbathjet e ngushta, derisa ta arrij djalin, i cili iu pëlqen.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Vajzave nuk u intereson diç tjetër, pos modeleve më të reja për ta përvetësuar djalin e dëshiruar.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Vajzave nuk u intereson diç tjetër, pos modës e cila ua tregon formën e trupit të tyre derisa ta përvetësojnë djalin e dëshiruar.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Vajzës nuk i intereson fitimi i xhenetit, apo shpëtimi prej zjarrit të xhehenemit, asaj i intereson stolisja në këtë botë dhe veprimet haramë.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Bijtë tanë shkojnë në bodybuilding jo për ta e strukturuar trupin për t'i ndihmuar islamit, por për t'i tërheq vajzat me trupin e tyre.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Bijtë tanë shkojnë te rrojtoria deri me orë të tëra për t'i rregulluar flokët për t'i përvetësuar vajzat.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

### Vëllezër!

A e kuptoni se ka programe speciale satelitore te cilat shërbejnë për lidhjen në mes djemve dhe vajzave.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Vajza i thotë djalit të panjohur (nëpërmjet satelitit): Të dua, ndërsa djali i thotë vajzës së panjohur (nëpërmjet satelitit): Të dua.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Ka kanale satelitore të cilët bashkëpunojnë me shejtanët për ta shkatërrua islamin duke korresponduar me bijat tona me fjalë dashurie.

Ka edhe çështje tjera edhe më të shëmtuara.

## **Vëllezër!!**

Në çfarë pozite jemi, ndërsa në anën tjetër muslimanët vriten, torturohen, vdesin e dëbohen?!

A është e logjikshme që prej perëndimit të pranohet ajo çka është më e keqja te ato, e për ta refuzuar ajo çka është më e mira te ato?!

E pranojmë prej tyre krimin, humbjen e moralit, e nuk e marrim prej tyre seriozitetin në punë, precizitetin dhe përpikërinë.

Si mundet umeti të zhvillohet, të përparojë dhe të ngritet, e të shërohet nga dobësia, ndërsa jeton në gjumë të thellë?!

- Kush vallëzon natën e dasmës

Çka janë këto ahengje dhe dëfrime, derisa vëllezërit në Palestinë dhe Irak e dimë se në çfarë gjendje janë?!

- Në aheng këngëtari këndon, ndërsa djemtë e vajzat vallëzojnë

Si është e mundur që kjo të ndodh në vendin islam. Nuk mundet që umeti të

përparoj dhe të ngrihet e ta kthej krenarin dhe vendin e merituar kur të gjitha interesimet i ka në këngë, filma dhe seriale.

Omer bin Hatabi r.a. e ka parë një djalosh duke ecur në rrugë dhe shkonte i lëkundur, dhe pasiv. Omeri r.a. e ndalë dhe i thotë: A mos jeni i sëmurë? – Djaloshi i thotë: Jo, o Emir i besimtarëve. Omeri r.a., Emir i besimtarëve i mëshon dhe i thotë: Ajo çka dëshirojmë është që asnjë prej umetit të Muhamedit a.s. të mos ecë kështu.

A mund ta kuptoni këtë?

Omeri r.a. ka dëshiruar seriozitet, gjallëri, fuqi, e jo dobësi e përtaci.

- Vajza turpërohet që t'i tregojë shoqes së saj se ajo i ndihmon nënës në punët e shtëpisë.

Si është e mundur të turpërohet prej shoqes së saj e nuk turpërohet prej Allahut, i Cili ka urdhëruar për mirësi dhe forcim të raporteve.

Po, kjo është e pranishme në vendet islame.

Po, vajzat interesohen vetëm për modelet më të reja të veshjes, për gardërobën dhe modën.

Po, vajzat interesohen vetëm për atë që sa më tërheqëse me qenë para meshkujve.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

- Adoleshentët shëtisin me vetura pandërprerë për të hulumtuar vajza e për t'u dëfryer me to.

- Adoleshentët djem dhe vajza tërë natën e kalojnë duke folur në telefon, duke ngacmuar njëri-tjetrin dhe duke biseduar me njëri-tjetrin.

- Neglizhenca për me t'iu ndihmuar muslimanëve në Palestinë, Irak dhe vende tjera islame.

Shumica e të rinjve dhe muslimanëve janë larguar nga detyrat e tyre e angazhohen në çështje të kota, të padobishme dhe që nuk kanë vlerë.

Pak prej tyre brengosen dhe interesohen për çështjen e palestinezëve, Irakut dhe vendeve tjera islame.

Mirëpo kjo është vetëm emocionalisht e asgjë më shumë.

Nevojitet seriozitet në adhurim, dhe largim nga mëkatet.

Nevojitet serioziteti, sinqeriteti në lutje, në përkushtim ndaj Allahut, për t'iu ndihmuar Allahu atyre, për t'i përkrahur për të dalur fitimtarë.

Nevojitet seriozitet në bllokadën ekonomike ndaj armiqve të tyre.

Nevojitet serioziteti në përkrahje morale e financiare dhe ndihma në të gjitha llojet legjitime.

Nevojitet mos me qenë si beni israilët dhe mos me iu përngjarë atyre në mos interesim dhe joseriozitet.

Kur iu ka thënë Musa a.s. :

**“O populli im, hyni në tokën e shenjtë, të cilën e ka caktuar Allahu, e mos ikni, duke ia kthyer shpinën, se do të jeni të humbur.”**

*(Maide, 21)*

**“O Musa, në atë vend është një popull kriminel, e ne nuk do të hymë në të, pa dalë ata nga aty. Nëqoftëse ata dalin prej aty, ne vetëm atëherë do të hymë.”**

*(Maide, 22)*

**“O Musa, padyshim, ne kurrë nuk do të hymë derisa ata janë aty. Dhe shko ti me Zotin tënd luftoni, e ne do të qëndrojmë ulur këtu.”**

*(Maide, 24)*

Çfarë ishte rezultati?

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

**“Ai vend është i ndaluar për ta, 40 vite do të enden nëpër toka, e ti mos u dëshpëro për popullin mëkatarë.”**

*(Maide, 26)*

Do të thotë, ia ka ndaluar atyre për të hyrë në tokën e shenjtë katërdhjetë vite, e gjatë atyre katërdhjetë viteve të bredhin nëpër tokë.

Mirëpo pyetja është: Pse ndalimi me qenë 40 vite? Sepse kjo periudhë kohore është e mjaftueshme me ndryshua një gjeneratë joserioze dhe e pa interesuar për çështjet e tyre.

**Vëllezër!**

Për së dyti kërkoj falje se po marr kësi shembulli jo të mirë, i cili tregon për joseriozitetin dhe ajo çka është e prezente në umetin tonë: Mirëpo, po ndodh e gjithë kjo. Në Irak, në Palestinë, në Çeçeni: vriten, torturohen, e dëbohen muslimanët nga vendet e tyre.

Si mundet të zgjohet dhe të ngritet umeti kur me gjitha këto ndodhi, ngjarje e shkatërrime ndërsa askush nuk mërzhitet për çështjen e islamit dhe të muslimanëve?!

Është e domosdoshme ta ndryshojmë gjendjen tonë në atë çka është në kënaqësinë e Allahut, me qëllim që ta ndryshojë gjendjen tonë pozitivisht, që të arrijmë forcën dhe krenarinë edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër.

Është e domosdoshme ta ndryshojmë vetveten, sepse Allahu i Lartmadhëruar thotë:

**“Vërtet Allahu nuk e ndryshon (pozitivisht) gjendjen e një populli, derisa ata ta ndryshojnë gjendjen e tyre.”**

*(Erraëd, 11)*

**Vëllezër!**

Joseriozitetin në mesin e islamit dhe muslimanëve duhet ta zëvendësojmë me seriozitet, përpikëri, me qëllim që islami të ngrihet, të zhvillohet dhe të përparoj.

Ngatërresat, shkatërrimet duhet t'i zëvendësojmë me udhëzim dhe këshilla.

Pasimin e kriminelëve duhet ta zëvendësojmë me mbështetje dhe pasim ndaj të mirëve.

Jopërgjegjësinë duhet ta zëvendësojmë me përgjegjësi.

Duhet të ndryshojmë, të ndryshojmë, të ndryshojmë...

**“Vërtet Allahu nuk e ndryshon (pozitivisht) gjendjen e një populli, derisa ata ta ndryshojnë gjendjen e tyre.”**

*(Erraëd, 11)*

Përkundër gjithë asaj çka përmendëm, ende ekzistojnë shpresat, Islami ka perspektivë dhe ardhmëria është e islamit, përpjekjet dhe evoluimi dita-ditës shtohen.

Edhe pse e keqja ekziston, kjo nuk do të thotë se e mira, të mirët dhe këshilluesit për të mirë janë zhdukur njëherë e përgjithmonë.

Të gjithë të rinjtë nuk janë negativ dhe kriminel, por zgjimi dhe kthimi te Allahu Falës veç është në lulëzim e sipër..

## **SERIOZITETI NË PLANPROGRAMIN BAZË TË ISLAMIT**

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

**“Atë çka u kemi dhënë, merreni me seriozitet dhe forcë.”**

*(El-Bekare, 63)*

**“Merre atë me forcë dhe urdhëroje popullin tënd që ta marrin atë çka është më e mira.”**

*(El Earaf, 145)*

**“Më ndihmoni dhe më përkrahni me forcë.”**

*(El-Kehf, 95)*

**“O Jahja, merre librin me forcë. Ne i kemi dhënë atij forcë dhe urtësi që nga fëmijëria.”**

*(Merjem, 12)*

Ne e shohim se fjala “me forcë” vazhdimisht përsëritet në librin e Allahut, që do të thotë Allahu ka tregua vlerën dhe rëndësinë e seriozitetit dhe përgjegjësisë. Allahu i Lartmadhëruar ka thënë:

**“O besimtarë, kur të konfrontoheni me ndonjë armatë (të armikut) përqendrohuni, bëhuni të fortë dhe kujtojeni Allahun pandërprerë.”**

*(El-Enfal, 45)*

Ky ajet fisnik na tregon për dy çështje të rëndësishme kur të jetë krizë, rrezik dhe konfrontimi me armikun:

1. Përforcimi, që do të thotë ‘serioziteti’
2. Përkujtimi i Allahut të Lartmadhëruar, i cili është ibadeti më i vlefshmi dhe rrugë kryesore për qetësimin e zemrës dhe të shpirtit.

Serioziteti ka qenë cilësi e pejgamberëve dhe të dërguarve. Ibrahim i a.s. ka qenë djalosh i ri kur i ka thye idhujt dhe është ballafaquar me pabesimtarët, mirëpo ka qenë i vendosur, serioz dhe çështjen e thirrjes në islam e ka marrë me përgjegjësi.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“(A të kujtohet) Kur ai (Ibrahimi) i tha babës së vet dhe popullit të tij: “Ç’janë këto idhuj, që ju po i adhuroni kaq shumë?” Ata iu përgjigjën: Kështu kemi gjetur të parët dhe baballarët tanë, i adhuroni këto idhuj. Ibrahimi tha: “ Me të vërtetë ju (si) dhe baballarët tuaj jeni në humbje të qartë.” Ata thanë: A na ke sjellë ti të vërtetën, apo ti je nga ata që tallen? “(Ibrahimi) tha: Jo, por Zoti juaj është Zoti i qiejve dhe i Tokës, që Ai i krijoi ndërsa unë jam njëri prej atyre që e dëshmojnë këtë. Dhe, për Zotin, do t’ju bëjë një dredhi idhujve tuaj, posa të largoheni ju!” Unë i bëra ato copa-copa, përpos idhullit të tyre më të madh, se ndoshta ata do t’i drejtohen atij.**

*(Enbija, 52-60)*

Po ashtu shokët e shpellës a.s. kur janë ballafaquar me mbretin kriminel kanë qenë të rinj, aty prej 16 – 18 vjeç, mirëpo kanë qenë serioz dhe e kanë marr detyrën me përgjegjësi.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Përkujto ti) Kur disa djelmosha u strehuan në shpellë dhe thanë:“O Zoti ynë, dhurona mëshirë nga ana Jote dhe na bëjë të vendosur neve që të jemi në rrugë të drejtë dhe çdo çështje e jona të jetë në drejtësi.” (E pranuan lutjet e tyre) dhe në veshët e tyre vendosëm mburojë (i vëmë në gjumë) që të jenë të sigurt në shpellë për shumë vite. Pastaj i kemi zgjuar ata për të vërtetuar secili nga dy grupet të vlerësojë më mirë sa kohë kanë qenë të strehuar. Ne po të tregojmë ty historinë e tyre me tërë vërtetësinë e saj. Ata ishin djelmoshat që besonin në Zotin e tyre, dhe ne ua kemi forcuar rrugën e tyre të drejtë. Dhe Ne, ua forcua zemrat e tyre, kur u ngritën dhe thanë: “Zoti ynë është Zoti i qiejve dhe i Tokës. Na, nuk iu kemi lutur kurrësi zotit tjetër përpos Tij. Përndryshe – atëherë do të kishim thënë gënjeshtër të madhe.”**

*(El-Kehf, 10-14)*

Ku është serioziteti ynë me Allahun e Lartmadhëruar?

## **FORMA TË SERIOZITETIT TË PEJGAMBERIT S.A.V.S., SHOKËVE TË TIJ DHE ATA QË PASUAN RRUGËN E TIJ**

Do t'i përmendim disa shembuj të seriozitetit të pejgamberit s.a.v.s., shokëve të tij dhe tabiinëve, Zoti qoftë i kënaqur me ta.

### **SERIOZITETI I PEJGAMBERIT S.A.V.S.**

Pejgamberi s.a.v.s. ka qenë serioz dhe tepër i përpiktë. Gjithmonë ka qenë i përgjegjshëm në kumtimin e fesë dhe përhapjen e saj në tërë botën.

Një ditë shkojnë kurejshitët te Ebi Talibi dhe ankohen për Muhamedin a.s.. Ata kanë paraqitë kërkesë që të ndalohej në thirrje të fesë së tij dhe fyerjen e zotërove të tyre. Në ankimet e tyre thoshin: Djali i vëllait tënd i ka fyer zotat tanë, andaj le të mos vazhdoj thirrje të fesë së tij. Ebu Talibi e pranoi ankesën e tyre dhe shkoi te djali i vëllait, pra te Muhamedi a.s. dhe i thotë: O djalë i vëllait tim. Populli yt ka ardhur tek unë dhe janë ankuar për ty, andaj ke kujdes dhe ndërprite misionin tënd që të bëhet mirë edhe për mua, edhe për ty dhe mos më ngarko me diçka çka nuk mund ta përballoj as unë, dhe mos e ngarko veten me diçka çka nuk mund ta përballosh as ti. Muhamedi a.s. e vërejti se axha i tij Ebu Talibi ishte dorëzuar, ishte dobësuar dhe ishte pesimist, për këtë arsye i thotë: O axha im, edhe sikur diellin të ma jepnin në dorën time të djathtë dhe hënë në dorën time të majtë, kurrë nuk do të largohem nga misioni dhe detyra ime, derisa të mbizotëroj feja e Allahut, ose të vdes duke thirrur ne fenë e Tij.

Ky është serioziteti i vërtetë. Kjo është aftësia për marrjen e përgjegjësi dhe detyrave.

## SERIOZITETI I EBI TALHAS

Enesi r.a. transmeton se kur ndodhi lufta e Uhudit dhe derisa të tjerët janë largua, Ebi Talha qëndronte pranë pejgamberit s.a.v.s. si truproje dhe mburojë e tij, gjoksi i tij qëndronte si pancir i të dërguarit s.a.v.s..

Ebu Talha ka qenë aq i shkathtë sa që shigjetat i kapte në ajër dhe i thyente, kështu që tri shigjeta i kap në ajër dhe i thyen. Kur e panë pabesimtarët, thanë: Gjuani Ebu Talhan. Ebu Talha e shtrinte trupin e tij dhe e mbështetke trupin e tij për Muhamedin a.s., i shikonte gjuetarët pabesimtarë dhe i thonte vetes së tij: Për babë e për nënë o Ebi Talha, mos e lako kokën, mos e lëkund kokën që të qëllohet i Dërguari e të mos qëllohem unë.

Shikoni pra çfarë burrërie, çfarë trimërie, çfarë heroizmi, çfarë serioziteti dhe çfarë shpirti sakrifikues!

## SERIOZITETI I EBI BEKRI SIDIKIT, R.A.

Ebu Bekri Sidiki thoshte:

*“Për Zotin, asnjëherë nuk kam fjetur, as nuk kam qenë neglizhent, e të harrojë diçka. Unë kurrë nuk dëshiroj të më shpëtojë asgjë pa e kryer, asgjë prej përgjegjësive të mia.”*

Ah, çfarë thënie e qëndrueshme, e cila tregon seriozitetin në marrjen e përgjegjësive.

## **SERIOZITETI I ENES BIN NADRIT R.A.**

Tregon Enesi r.a. se axha i tij, Enes bin Nadr ka munguar në luftën e Bedrit dhe i ka thënë të Dërguarit të Allahut s.a.v.s.:

*Kam munguar në luftën e parë të luftës tënde kundër idhujtarëve. Po të mundësonte Allahu të luftoj kundër idhujtarëve një herë tjetër do ta shohin se si do të luftoj. Kur filloi lufta e Uhudit dhe muslimanët kanë dalë në fushëbetejën e Uhudit thotë:*

*“O Zoti im! Sehabët e Muhamedit a.s. bëjnë luftë mbrojtëse dhe të drejtë, ndërsa idhujtarët luftë agresive dhe të padrejtë. Pastaj, ka dalë i pari në front dhe është takua me Muadh bin Xhebelin dhe i thotë: O Sed bin Muadh: Për xhenetin dhe Zotin tim nën Uhud po e ndiej erën e xhenetit. Tregon Seadi nuk kam mundur të luftoj siç ka luftuar ai. Enesi r.a. tregon se pas betejës e kemi parë si kishte rënë dëshmor dhe në trupin e tij kishte tetëdhjetë shenja të shpatës ose të shigjetës ose të shtizës. E kishin vrarë idhujtarët dhe e kishin masakruar trupin e tij aq shumë sa që askush nuk ka qenë në gjendje ta identifikojë, pos motra dhe vajzat e tij. Pastaj ka tregua Enesi r.a. se ne kemi menduar se ajeti:*

**“Ka prej besimtarëve burra, të cilët e kanë kryer dhe e kanë vërtetuar premtimin që ia kanë dhënë Allahut.”**

*(El Ahzab, 22)*

*Ka zbritur për Enes bin Nadrin dhe burrat e ngjashëm me të.*

*(Sahihul Buhari, 2595)*

## **SERIOZITETI I EBI EJUB EL ENSARIJUT R.A.**

I kishte tetëdhjetë vite, edhe pse ishte plak dhe i pa aftë për luftë thoshte: *“Më merrni edhe mua në luftë”. I thonin: Aq shumë je plakë sa që edhe vjetullat të kanë rënë poshtë për shkak të pleqërisë.*

*E Ejubi r.a. u thonte: Allahu i Lartmadhëruar ka thënë:*

**“Dilni (në luftë), le t’ju vijë (lufta) e lehtë ose e rendë, luftoni për hir të All-llahut me pasurinë tuaj dhe me veten tuaj; kjo është gjëja më e dobishme për ju, nëse e kuptoni.”**

*(Et-Tevbe, 41)*

Ky sehabë me renome ka ndërruar jetë nën themelet e Kështjellës së Konstantinopolisit dhe është varrosur aty.

Zoti e mëshiroftë Ejub el Ensariun dhe qoftë i kënaqur me të. Ka qenë shembull tipik i seriozitetit dhe kontributit për islamin dhe përhapjen e tij.

## SERIOZITETI I MUHAMED EL FATIHUT R.A.

Që në moshën e rinisë Muhamed el Fatih e ka çliruar Konstantinopolisin, mirëpo ai detyrën e tij e kishte marrë me përgjegjësi dhe me seriozitet.

Dihet se Konstantinopolisi shumë e shumë vite pandërprerë i kishte bërë padrejtësi muslimanëve, mirëpo Muhamed Fatih r.a. e çliroi atë, e merr përgjegjësinë dhe qeverisjen mbi të, gjë që nuk kanë mundur ta marrin atë përgjegjësi edhe heronjtë e mëdhenj, ndërsa ai ishte në moshën më të hershme të rinisë.

Kur e ka marrë pushtetin dhe është emëruar mbret, Muhamed Fatih veç sa i kishte mbushur 20 vite, atëherë kur tek ai janë paraqitur shenjat e gjenialitetit, mençurisë dhe aftësisë në çdo aspekt, posaçërisht në fushën e betejës dhe ushtarake.

Ai kishte vendosur në shënjestër çlirimin e Konstantinopolisit. Qëllim kryesor e kishte atë dhe ishte e pamundur që t'i shpëtoj e të mos e arrij atë qëllim. I ka tubuar forcat, e ka përgatitur ushtrinë, e ka bërë strategjinë luftarake dhe e ka frymëzuar ushtrinë, eprorët në vendosmëri, stoicizëm dhe i ka përgatitur moralisht, psikikisht dhe fizikisht.

Personaliteti, vendosmëria dhe këmbëngulësia kanë qenë faktor mbresëlënës në zemrat e ushtrisë së tij, të cilët dhe e kanë praktikuar vendosmërinë e tij.

Ai gjithmonë i frymëzonte në besim të plotë, lindshmëri të sigurtë, u përkujtonte shpërblimin e Shehidit në rrugën e Allahut të Gjithëfuqishëm, e për këtë arsye ua mundësoi Allahu çlirimin e atyre vendeve.

Ndërsa ju gjenerata e këtij shekulli të Islamit, jeni shpresa dhe aspirata e umetit, shfrytëzoheni kohën tuaj, angazhohuni në bindshmëri të sigurtë ndaj Zotit tuaj, që umeti juaj të ngrihet lartë dhe t'i realizoj qëllimet e tij.

Allahu është me ju, Ai ju përkrah dhe ju ndihmon.

## **SERIOZITETI I SALAHUDIN EL EJUBIT**

Ai thoshte: Si mund të qeshni derisa Mesxhidi Aksaja është e okupuar.

Vërtet, unë turpërohem prej Allahut që të më sheh duke qeshur, ndërsa vëllezërit e mi atje torturohen dhe malltetrohen.

### **Vëllezër!!**

Ai ka qenë serioz dhe i përgjegjshëm për atë arsye me dorën e tij Allahu e ka çliruar Mesxhidi Aksanë.

A ka ndonjë të ri prej neve i cili ka seriozitetin e tij?

E lus çdonjërin prej juve, çdo joserioz të marrë për dore dhe të ia tregojë si merret përgjegjësia në këtë fe me të cilën na ka nderuar Allahu, të Cilit i takon përkulshmëria dhe falënderimi.

Umeti patjetër duhet të merr përgjegjësinë me seriozitet para Allahut të Lartmadhëruar.

Çdo pjesëtar i umetit patjetër duhet të merr përgjegjësinë me seriozitet ne jetën individuale dhe atë të përgjithshme.

### **Në fund të fjalimit tim, po ju përsëris tri gjëra:**

1. Ta përkujtoni Allahun pandërprerë, dhe të dërgoni salavate për Muhamedin a.s., dhe të bëni lutje për t’iu përulur vetëm Allahut, për të ngritur umetin dhe për t’i ndihmuar kundër armiqve të tij, posaçërisht në ditën e xhumasë, sepse ajo është dita e kujtimit dhe lutjeve, në të është momenti (çasti) i pranimit të duasë, sipas të gjitha gjasave ai çast është para perëndimit të diellit në atë ditë të bekuar.

2. Në çdo ditë të premtë – pra ditën e xhumasë të këndonit suretu Kehf. Këtë na e ka mësuar dhe për këtë na ka këshillua Muhamedi a.s., ndërsa nuk ka këshillë më të mirë se këshilla e Muhamedit s.a.v.s..

3. Të përsëriturit e Imamëve të xhamive për lutje që të tejkalohen fatkeqësitë e umetit dhe t’iu ndihmuar atyre kundër armiqve të tyre, dhe atë ta bëjnë brenda namazeve, dhe në minbere.

**Në fund:**

Shpresoj që Allahu t'ia mundësoj që kush e lexon këtë porosi t'i bëjë dobi, që Allahu t'na e shkruaj prej veprave të mira, ta vendos në peshoren e të mirave, dhe t'na i shlyej veprat e këqija.

Shpresoj se Allahu do t'mi falë gabimet dhe çështjet që i kam harruar.

Dëshmoj para Allahut dhe para gjithë krijesave të tij, se çka e kam qëlluar dhe është e drejtë, është prej asaj çka më ka mësuar Allahu xh.sh., dhe çka kam përfituar prej të Dërguarve të Tij, s.a.v.s., ndërsa çka kam harruar dhe kam gabuar është prej vetes sime dhe prej shejtanit të mallkuar.

Allahu xh.sh. dhe i Dërguari i Tij janë të pastër nga ajo.

Lus Allahun për falje, që t'më kursej prej mëkateve dhe lajthitjeve, prej të metave dhe zbrastirave mua, dhe lexuesve.

Po ashtu lus Allahun që këtë fjalim ta bëjë rrugë në drejtim të seriozitetit, vendosmërisë dhe marrje të përgjegjësive të personave dhe të rinjve të umetit, të burrave dhe të tjerëve në përgjithësi.

\* \* \*

# POZITIVITETI



## **POZITIVITETI**

Me realizimin e kësaj porosie arrijmë të planprogrami hyjnor i Allahut në ndryshimin, përmirësimin dhe rezultatin se: “Vërtetë Allahu asnjëherë nuk e ndryshon gjendjen e një populli pa e ndryshuar ai popull gjithçka ka në veten e tij.” Është mëkat i madh dhe punë shumë e shëmtuar negativiteti dhe mos angazhimi i shoqërisë në asgjësimin e saj, humbja e pozitivitetit dhe mosinteresimi për çështjet që e rrethojnë.

Duhet të angazhohemi në shërimin nga të këqijat, nga gabimet dhe ato t’i zëvendësojmë me pozitivitet dhe përkujdesje për gjërat që na rrethojnë neve dhe shoqërinë në përgjithësi.

Lus Allahun xh.sh. që të më bëjë dobi mua dhe lexuesve ky fjalim, po ashtu lus Allahun xh.sh. që këtë fjalim ta bëjë rrugë në drejtim të pozitivitetit për gjithë shoqërinë dhe të gjithë muslimanët. Ta bëj angazhim drejt përmirësimit dhe ndryshimit të gjendjes së mjerueshme momentale në gjendje pozitive në të cilën marrin pjesë të gjithë pjesëtarët e shoqërisë.

Kuptohet, me vendosmëri, me shpresë dhe bindje për dritën e së nesërme, për lumturinë, ngritjen, zhvillimin, triumfin dhe qeverisjen e Islamit dhe të muslimanëve.

Padyshim, Allahu i Lartmadhëruar ka mundësi për këtë. Atë e kemi ndihmëtarin dhe mbrojtësin më të mirë, nuk ka mbrojtës dhe ndihmëtar më të mirë se Ai.

## **LLOJE TË NEGATIVITETIT DHE JO POZITIVITETIT**

Kam për qëllim të gjitha llojet e negativitetit në shoqëri, duke filluar prej prishjes së ashensorit dhe moskujdesjes së disa pjesëtarëve të shoqërisë në rregullimin e tij, mosmbyllja e kapakut të tualetit dhe mospërkujdesja e të gjitha çështjeve tjera banesore të përbashkëta.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Secili thotë: Nuk është çështja ime. Kjo nuk më intereson, nuk kam të bëjë me këtë. Pastaj, në punë shohim të meta të panumërta, duke i lënë shumë çështje pas dore, e deri te vjedhja, shohim moskujdes për të tjerët..

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Secili thotë: Nuk është punë e imja, kjo nuk më intereson, nuk kam të bëjë me këtë, nuk është në kompetencën time.

A mund ta imagjinosh se sa është e përhapur kjo dukuri dhe sa është e dëmshme dhe negative?

Hyn në automjet ku është ambient i vogël, kur i sheh se si të tjerët menjëherë e ndezin cigaren, pa u interesuar dhe pa u brengosur se a i dëmton të tjerët apo jo.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Secili thotë: Nuk është punë e imja, kjo nuk më intereson, nuk kam të bëj me këtë, aq shumë është përhapur dukuria negative në këto çështje, sa që është bërë çështje normale edhe pse është e shëmtuar.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Si është e mundur që Allahu t'na ndihmoj derisa ne jemi në këtë gjendje dhe veprojmë kështu?!

Shohim se si rinia është e pamoralshme dhe e kanë humbur karakterin, janë larguar nga rruga e Zotit të tyre, djem e vajza, burra e gra.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Secili thotë: Nuk kam të bëj me këtë, nuk është punë e imja, kjo nuk më intereson, nuk kam të bëj me këtë, nuk është në kompetencën time.

E shohim se si Muezini e thërret ezanin ndërsa pjesa më e madhe nuk i përgjigjen thirrjes.

Shohim kafenetë dhe klubet të mbushura me njerëz, ndërsa xhamitë jo, përpos disave që falen.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Secili thotë: Nuk kam të bëj me këtë, nuk është punë e imja, kjo nuk më intereson, nuk kam të bëj me këtë, nuk është në kompetencën time.

Shohim se si në Palestinë vriten, priten, dëbohen, malltretohen; po ashtu në Irak, ndërsa rinia e muslimanëve të zhytur në epshe, kënaqësi, dëfrime; të zhytur në këngë, filma, seriale. Nuk shohim këshilltarë përpos një numri të vogël, të cilët i ka mëshiruar Allahu dhe i ka udhëzuar.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Secili thotë: Nuk kam të bëj me këtë; nuk është punë e imja, nuk jam kompetent për këtë.

Kjo dukuri negative e ka mbuluar në tërësi jetën tonë, sa që edhe të vegjlit rriten e kultivohen në këtë dukuri.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Ne nuk i trimërojmë fëmijët tanë me pozitivitetin me të cilin janë lindur, por i zhytim në dukuri negative, i bëjmë të mendojnë negativisht ashtu siç jemi ne!

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH.

Si mund të ndryshoj pozitivisht gjendja e umetit derisa të jemi kështu në këtë dukuri negative dhe mosinteresimi për gjendjen aktuale?!

Si mund të arrijmë deri te fitorja kur ne nuk veprojmë për realizimin e saj?!

Duhet që negativitetin ta shndërrojmë në pozitivitet.

## **POZITIVITETI ËSHTË PROGRAM I ZOTIT**

Pse i gjithë ky negativitet?

Sepse të gjithë ne themi me një gjuhë të përbashkët:

“Mendimi im nuk është në gjendje për ta ndryshuar në të mirë dhe për ta rregulluar gjendjen.”

### **Vëlla!!**

Patjetër ti duhet të jesh pozitiv, edhe pse asgjë nuk ndryshon rreth teje. Ti patjetër duhet të këshillosh, të udhëzosh dhe të kumtosh të vërtetën, ndërsa ndryshimin e gjendjes e bënë i Gjithëfuqishmi, Allahu i Lartmadhëruar.

Vërtet Allahu i Lartmadhëruar nuk do asgjë tjetër, përpos angazhim dhe shtytje për përmirësimin e gjendjes në vetvete dhe atë çka të rrethon, por me sinqeritet, durim dhe bindje të plotë në Allahun e Lartmadhëruar.

Vërtet Allahu i Lartmadhëruar na shpërblen për angazhimin dhe rrethanat, të cilat mundohemi t'i ndryshojmë në të mirë, e jo për rezultatet e tyre.

### **Vëlla!!**

Pozitiviteti është program hyjnor i Allahut, program i adhurimit, program i thirrjes, e cila ndikon dhe bën dobi, për këtë arsye duhet të jesh pozitiv në vetvete aty ku jeton, që të jesh i devotshëm dhe të largohesh prej gabimeve, po ashtu duhet të jesh pozitiv me të tjerët, nuk është në rregull që vetëm veten ta ndryshosh e pastaj me menduar se aty u rregullua dhe ka përfunduar çdo gjë.

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

“Vërtet Allahu nuk e ndryshon (pozitivisht) gjendjen e një populli, derisa ata ta ndryshojnë gjendjen e tyre.” (Erraëd 11). Nuk ka thënë se Zoti e ndryshon njeriun pa e ndryshua ai çka ka në veten e tij, edhe pse ndryshimi i njeriut në vetvete është hapi i parë dhe esencial për ndryshimin e shoqërisë, dhe zhvillimin e tij, mirëpo, ai patjetër duhet të jetë pozitiv dhe t’i thërret të tjerët në atë çka është i kënaqur Allahu, Krijuesh i botëve.

### **Vëlla!!**

Ky ajët nuk flet vetëm për individin, por flet edhe për shoqërinë. Nuk mjafton për ta ndryshuar vetëm veten, e mos të angazhohesh, e mos të përpiqesh për ta ndryshuar shoqërinë, për ta përmirësuar gjendjen e tij me ndihmën e Allahut të Lartmadhëruar.

### **Shembull:**

Si mund t’i mbrosh apo t’i sigurosh fëmijët e tu prej lëndëve narkotike, dhe degjenerimeve tjera të përhapura në shoqëri, derisa shoqëria nuk kujdeset për t’i mbrojtur dhe për t’i siguruar fëmijët e tu?!

Nëse çdo njeri prej neve i lejon dukuritë negative për t’u përhapur dhe asnjëri nuk angazhohet për t’i ndryshuar, një ditë ato dukuri negative do t’na kaplojnë gjithë neve. Zoti na ruajt nga shkatërrimi dhe shkatërrimtarët!

Pse ne nuk jemi të izoluar nga kjo shoqëri dhe nuk mundemi të izolohe mi prej saj.

### **Shembull:**

Shohim prindër të devotshëm, deri në maksimum në fe, mirëpo djemtë e tyre thonë: Ne kemi vepruar gjithçka.

Kjo për arsye se nuk kanë qenë pozitiv në përmirësimin e gjendjes së shoqërisë, në ambientin ku jetojnë.

Ata e kanë lënë që degjenerimi të përhapet në shoqëri dhe nuk kanë urdhëruar në punë të mira, e as nuk kanë ndalua prej punëve të këqija dhe nuk i kanë ndaluar dukuritë negative. Për këtë arsye kanë arritur ato dukuri negative te fëmijët e tyre.

Vërtet Allahu i Lartmadhëruar ka thënë:

**“Vërtet Allahu nuk ndryshon diçka në një popull, derisa mos të ndryshojnë ata diçka në vetveten e tyre.”**

*(Erraëd, 11)*

Secili duhet të merr pjesë në ndryshimin e gjendjes së umetit, e jo vetëm një apo disa individë, secili njeri ka përgjegjësi të madhe në ndryshimin e rrethanave dhe dukurive të shëmtuara.

Secili prej nesh duhet të jetë pozitiv në ndryshimin e gjendjes së shoqërisë, derisa ta përmirësojë Allahu gjendjen tonë, po që se vazhdon ndryshimi i plotë i shoqërisë edhe njëqind vite. Secili prej nesh le të përpiqet të veprojë dhe të ndryshojë diçka pozitivisht.

## **POZITIVITETI NUK ËSHTË THIRRJE ME DHUNË DHE ME NGURRIM**

Nuk është pozitiviteti thirrja me dhunë, me nervozë dhe hidhërim. Nuk do të thotë që ai, i cili e quan veten pozitiv të ecë nëpër rrugë për t’u konfrontuar me njerëzit. Ky mendim është i gabuar.

Pozitivitetin e vërtetë e sqaron ajeti fisnik:

**“Thirr në rrugën e Zotit tënd me urtësi, me mençuri dhe me këshillat më të volitshme dhe të mira.”**

*(En-Nahl, 125)*

Patjetër pozitiviteti duhet të jetë i plotë dhe i sinqertë, patjetër duhet larguar nga çështjet negative, por në të njëjtën kohë nuk lejohet me thënë: Kjo nuk është çështja ime.

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

**“Frikësoni sprovën dhe fitnes, që së paku krimi i atyre, të cilët kanë bërë krime mos t’ju kaplojë juve në veçanti.”**

*(El-Enfal, 25)*

A e dini kuptimin e këtij ajeti?

**“O ju muslimanë, frikësoni sprovën, sepse nëse ju kaplon juve, ajo nuk e kaplon vetëm ndonjërin prej jush, por ju kaplon juve në përgjithësi!”**

Por si t’i ruhemi kësaj sprove?

Rruga për t’iu ruajtur kësaj sprove është që ne të jemi pozitiv, të urdhërojmë në punë të mira dhe të largojmë prej punëve të këqija, që të mos përhapet e keqja, degjenerimi dhe shkatërrimi.

*Transmeton Zejneb bint Xhahsh se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka hy në shtëpi i tronditur duke thënë: “La ilahe il-lallah. Mjerë për arabët nga e keqja, e cila po u afrohet. Atë ditë kur Jeëxhuxhët dhe Meëxhuxhët, dhe të ngjashmit me ta do t’i kenë punët në duart e tyre (dhe i ka bashkuar dy gishtat e mëdhenj të tij).”*

*Pastaj tregon Zejnebe bint Xhahsh, i kam thënë: O i Dërguar i Allahut, a do të shkatërrohem derisa në mesin tonë ka të mirë?! I është përgjigj: “Po, nëse përhapet me të madhe e keqja.”*

*Ajshja r.a. transmeton se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë: “Në kohët e fundit do të ketë përmytje dhe fundosje në tokë, dhe dënim nga qielli.” Pastaj e kam pyetur: O i Dërguar i Allahut, a do të shkatërrohem derisa në mesin tonë të ketë të mirë? Është përgjigjur: “Po, nëse përhapet me të madhe e keqja.”*

### **Vëlla!!**

Nëse në mesin tonë dominojnë mëkatet, dhe asnjë prej nesh nuk ndërmerr masa shëruese, dhe nuk e marrim pozitivitetin, ne shkatërrohem edhe pse në mesin tonë ka të mirë.

Është thënë në “Ether”: Allahu e ka urdhëruar Xhibrilin për ta dënuar një fshat me fundosje. Xhibrili i thotë: O Zot, në të është një rob i yti, i cili është në ruku, bën sexhde dhe lutet. Allahu i Lartmadhëruar i thotë: “O Xhibril, prej tij fillo (shkatërrimin – fundosjen).” Xhibrili i thotë: Po si kështu, o Zoti im?!

Allahu i Lartmadhëruar thotë: “Vërtet ai nuk ka marrë asnjëherë kurrfarë hapi për ndryshim të gjendjes pozitive për Mua.”

### **Vëlla!!**

Allahu i Lartmadhëruar e ka urdhëruar Xhibrilin a.s. që të fillojë fundosjen e atij fshati prej këtij robi, derisa veç ishte duke u falur, ishte në sexhde, ishte në ruku, edhe pse ai e adhuronte Allahun, adhurimi i tij ishte i përkufizuar vetëm në veten e tij, ai qëndronte indiferent në ndryshimin e gjendjes pozitivisht, në urdhërim në punë të mira dhe ndalim prej veprave të këqija, ai pajtohej me ta, qëndronte me ta, ishte i kënaqur me ta edhe pse e dinte se ata mëkatnin dhe bënë punë të këqija, ai nuk i urrente dhe nuk i parandalonte nga punët e këqija, nuk i largonte nga mëkatet, nuk i urdhëronte në punë të mira dhe dëgjueshmëri ndaj Krijuesit të tyre, nuk dëshironte ta ndryshojë gjendjen pozitivisht vetëm për Allahun, nuk hidhërohej me tjerët vetëm për

Allahun asnjëherë, por përkundrazi i lejonte ata të qëndronin në pozitë të tyre të brishta, në mëkatë, degjenerim dhe hipokrizi.

Shiko pra sa i rrezikshëm është pasiviteti, negativiteti në shoqëri, në përgjithësi, por edhe në individ në veçanti.

Transmetohet nga Omer bin Hatabi r.a. se ka thënë:

*“Është e mundur që për pak të shkatërrohet një fshat derisa ai është në ndërtim e sipër!”*

*E kam pyetur: Po si është e mundur që të shkatërrohet një fshat derisa ai është në ndërtim e sipër?*

*Është përgjigjur: “Kur kriminelët dominojnë dhe janë në pozita më të larta se të mirët.”*

Po ashtu transmetohet se ka thënë:

*“Nëse mëkatari mëkaton fshehtëzi, dëmi e kaplon vetëm atë, ndërsa nëse bën mëkatë haptazi dhe askush nuk ndërmerr masa për ta ndryshuar atë, dëmi i kaplon që të gjithë.”*

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

**“Frikojuni sprovimit, i cili ju kaplon posaçërisht juve për shkak të kriminelëve.”**

*(El-Enfal, 23)*

Transmeton Hudhejfete bin el Jaman se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Pasha Allahun, që shpirti im është në dorën e Tij, do të urdhëroni në punë të mira dhe do të largoni nga punët e këqija, ose është dro e madhe që Allahu do të ju ndëshkojë me dënim të Tij, e pastaj do të luteni për shpëtim, por nuk do t’ju pranohet lutja.”***

*(“Musnedi Imam Ahmedit”, 22212. “Sahih El Xhamiu i Albanit”, 7070)*

## **Vëlla!!**

Pozitiviteti është arsye dhe shkak i pranimi të lutjes.

Negativiteti është arsye dhe shkak i mospranimi të lutjes.

Pozitiviteti është arsye dhe shkak i tejkalimi të sprovave dhe dënimeve.

Negativiteti është arsye dhe shkak i dënimeve dhe ndëshkimeve.

Pozitiviteti nuk është thirrje me hidhërim, nervozizëm dhe me dhunë.

Pozitiviteti është urtësi, mençuri, edukatë, sjellje dhe harmoni.

Pozitiviteti është progres dhe zhvillim.

Ai, i cili analizon programin madhështor të Allahut, vëren se ajeti: **“Vërtet Allahu nuk ndryshon gjendjen e një populli, derisa ai popull ta ndryshoj gjendjen e tij.”**, përfshinë dy çështje esenciale, vëren se janë dy forma të ndryshimit:

1. Ndryshimi i gjendjes nga ana e Allahut të Lartmadhëruar  
**“Vërtet Allahu nuk ndryshon gjendjen e një populli.”**
2. Ndryshimi i gjendjes nga ana e robërve të Tij  
**“Derisa ai popull ta ndryshoj vetveten e tij.”**

Mirëpo, na paraqitet një pyetje shumë e rëndësishme:

Cili ndryshim paraprinë?

Ndryshimi fillon prej ndryshimit të robërve në vetveten e tyre.

Patjetër njerëzit duhet ta ndryshojnë gjendjen e tyre me qëllim që pastaj Allahu ta ndryshojë edhe më mirë. E kjo bëhet duke ndërtuar vetëm me pozitivitet dhe duke u larguar nga negativiteti.

Eja ta ndryshojmë negativitetin në pozitivitet!

Pozitiviteti i së nesërme i shpëton vëllezërit tanë në Palestinë.

Pozitiviteti i së nesërme i shpëton vëllezërit tanë në Irak.

***Shembull tipik për pozitivitet:***

Nuëman bin Bashiri r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Shembulli i atij, i cili i përmbahet ligjeve të Allahut dhe atij, i cili nuk i përmbahet ligjeve të Allahut, është sikurse në një anije udhëtojnë dy grupe njerëzish dhe njëri grup vendoset në katin e parë të anijes, e grupi tjetër në katin e dytë të anijes. Ata të cilët ishin në katin e parë të anijes kur u nevojitet uji duhej të kalonin në katin e dytë. Një ditë ata thanë: Sikur ta kishim qelë një vrimë që ta marrim ujin nga poshtë e mos t’i pengojmë ata lartë. Nëse kati i epërm e lejon një gjë të tillë dhe çka dëshirojnë ata, do të shkatërroheshin të gjithë. Nëse i mbrojnë dhe nuk i lejojnë, shpëtojnë edhe ata, edhe veten e tyre”.***

*(Sahihul Buhari, 2313)*

***Vështro kuptimin e hadithit!***

Praktikuesit e ligjeve të Allahut të Lartmadhëruar janë pozitivët, të cilët urdhërojnë në punë të mira dhe largojnë nga punët e keqija.

Jopraktikuesit e ligjeve të Allahut të Lartmadhëruar janë negativët dhe shkatërruesit.

Edhe pse ata, të cilët donin ta bironin anijen, ata kishin qëllim të sigurtë, mirëpo po ta bënë një gjë të tillë dhe nuk do të pengoheshin, anija do të fundosesh, e do të fundoseshin pastaj të gjithë udhëtarët së bashku me anijen, do të bëhej fatkeqësi dhe katastrofë, dhe do të mbyteshin.

Kështu ndodh nëse mëkatarët lejohen që të bëjnë mëkate dhe shkatërrime, dhe nuk pengohen e nuk urdhërohen në punë të mira, për të ruajtur kompaktësinë dhe sigurinë e shoqërisë, po mos të ketë urdhërues në punë të mira dhe ndalues nga punët e keqija, do të shkatërrohej shoqëria në përgjithësi.

Pejgamberi s.a.v.s. sjell shembullin, i cili tregon pasojat e negativitetit dhe frytet e pozitivitetit nëse dëshirohet të sigurohet shoqëria me anijen, në të cilën janë udhëtarët, sepse pasojat e shkatërrimit, birimit të anijes janë të menjëhershme dhe secili udhëtar fundoset, ashtu paraqiten pasojat e shkatërrimit të shoqërisë, kur shoqëria largohet prej sistemit dhe programit, të cilin e ka parapa dhe kënaqet Allahu, i shkatërroi të gjithë ata, të cilët nuk qëndrojnë kundër atij degjenerimi, shkatërrimi dhe prishjes së programit të Allahut.

Përgjegjësia e negativitetit dhe pasoja bie mbi tërë shoqërinë, po ashtu këto pasoja bien edhe në gjeneratën tjetër nëse vazhdojnë njësoj, nuk largohen prej mëkateve, nuk i dëgjojnë urdhrat e Allahut, nuk urdhërojnë në të mirë, nuk largojnë nga e keqja, dhe nuk e riparojnë gjendjen e shoqërisë.

Allahu i Lartmadhëruar me të drejtë ka thënë:

**“Ruajuni sprovave dhe ngatërresave, të cilat nuk i godasin vetëm ata që bëjnë keq (ajo e keqe mund t’ju godas, posaçërisht juve).”**

Përgjigja është: Sepse anija i ngjason shoqërisë në tërësi, që të dyja kanë nevojë për balancim dhe barazim, nëse njëra anë pak peshon humb harmonia, peshoja, dhe menjëherë fillon fundosja. Nëse nuk e mbajmë peshojën, balancimin e shoqërisë dhe nuk e ruajmë atë, sikurse ruhet dhe mbahet anija, shkatërrohet e tërë shoqëria. Pra, çështja është se nevojitet angazhim, urtësi dhe mençuri për ta ruajtur peshën dhe balancimin e shoqërisë, e për ta siguruar atë.

## SHEMBUJ TË POZITIVISTËVE

### Besimtari i familjes së Faraonit

E përshkruan Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an rastin se si Faraoni, Zoti e mallkoftë atë, ka thënë:

**“Sillmani dhe më lejoni ta vras Musain, e le ta thërrasë Zotin e tij. Pse vërtet unë po frikësohem se do t’ua ndërrojë fenë e juaj, ose do të shkaktojë në tokë tollovi dhe shkatërrim.”**

*(Gafir, 26)*

Besimtari ngrihet me tërë pozitivitetin e tij, i cili deri atëherë e kishte fshehur imanin, ngrihet dhe bën thirrje kundër padrejtësisë së tij, bën thirrje për punë të mira dhe largim nga punët e këqija, nga padrejtësia dhe kriminalistika.

Ai bën thirrje në besim në Allahun e Lartmadhëruar.

Allahu i Lartmadhëruar tregon rrëfimin për të ku thotë:

**“Dhe një njeri besimtarë prej familjes së faraonit, i cili e kishte pas imanin e fshehur në veten e tij, tha: A po e vritni njeriun vetëm se thotë: Allahu është Zoti im?! Derisa ai ju ka ardhur (sjellë) juve me argumente prej Zotit tuaj. Nëse rrenë, rrena është për të. Nëse e flet të vërtetën, pjesa e dënimit ju kaplon juve. Vërtet, Allahu nuk e udhëzon atë, i cili është shkapërderdhës, rrenacak. O populli im, ju sot e keni në dorë sundimin dhe krenoheni në tokë, por kush mund të na mbrojë neve nga dënimi i Allahut, nëse Ai na dënon?”**

*(Gafir, 28-29)*

Ky besimtar pozitiv thotë:

**“O populli im! Unë po frikohem për ju, se mund të ju ndodh sikurse u ka ndodhur aleatëve tuaj në ditët e kaluara. Ashtu siç ka qenë (shkatërrimi) i popullit të Nuhut, Adit dhe Themudit, dhe breznive pas tyre. E, Allahu nuk do padrejtësi për robërit e Vet. O populli im, me të vërtet unë po i frikohem dënimit tuaj në Ditën e Thirrjes përfundimtare (Thirrjes së Ditës së Kijametit). Atë ditë kur do të tentoni të ikni prapa, e s’ka për të pas mbrojtës nga dënimi i Allahut. E, atë që Allahu e humbë, për të s’ka më kurrfarë udhërrëfyesi.”**

*(Gafir, 30-33)*

Ky besimtar pozitiv bën thirrje dhe thotë:

**“O populli im, më pasoni mua, e unë t’ju udhëzoj në rrugë të drejtë. O populli im, jeta e kësaj bote nuk është vetëm se kënaqësi e përkohshme, ndërsa bota tjetër është mu ajo botë e përhershme. Kush ka vepruar keq, ndëshkohet, qoftë mashkull apo femër, por duke qenë besimtar të tillët do të hyjnë në xhenet dhe aty furnizohen pa masë. Dhe, o populli im, ç’është me ju, derisa unë ju thërras në shpëtim, e ju më thirrni për në zjarr? Më thirrni ta mohoj Allahun dhe ta adhuroj dikë tjetër duke i bërë shok, për të cilin nuk di unë asgjë, e unë ju thërras te i Plotfuqishmi, Mëshiruesi i Madh. Padyshim se, atij tek i cili më thirrni ju mua, nuk i takon e adhurimi jonë as në dunja (këtë botë) e as në botën tjetër dhe se e ardhmja jonë është te Allahu, e s’ka dyshim se ata, të cilët largohen prej rrugës së drejtë, ata janë banues të zjarrit.”**

*(Gafir, 38-44)*

Cili ka qenë fryti i pozitivitetit të thirrjes në Allahun e Lartmadhëruar?

**“Dhe, Allahu e mbrojti atë prej të këqijave dhe trillimeve të tyre e i ithtarët e Faraonit i kaploi dënimi i vrazhdë. Zjarri (të cilit) i nënshtrohen në mëngjes dhe në mbrëmje e kur të arrijë çasti (Dita e Kijametit, u thuhet): Shpini ithtarët e Faraonit në dënimin më të rëndë.”**

*(Gafir, 45-46)*

O ti i cili mendon dhe vepron pozitivisht kurrë mos u dobëso dhe kurrë mos e humb shpresën!

## **BESIMTARI I SURETU JA SINË**

Allahu i Lartmadhëruar e përshkruan në Librin e Tij fisnik se i ka dërguar në një vend prej vendeve të beni israilëve dy peygamber, mirëpo ata nuk i pranuan, prandaj i përforcon ata dy me të tretin për t’iu ndihmuar në thirrje, mirëpo urrejtja dhe mospranimi vetëm se u shtua edhe më shumë. Atëherë në atë mes paraqitet një besimtar i vendosur, i cili e donte Allahun dhe të Dërguarit e Tij. Ai lajmërohet nga fundi i qytetit me përgjigje pozitive dhe krenarie. Ai, jo vetëm se përgjigjet pozitivisht, por edhe popullin e tij e fton për t’iu përgjigjur ftesës së Allahut, ftesës së peygambereve a.s. dhe dëshmon peygamberin e tyre.

Allahu i Lartmadhëruar tregon:

“Sillu atyre shembullin e banorëve të një vendi kur i kanë ardhur të dërguarit. Pra, kur Ne u dërguam atyre dy (pejgamber), e ata (banorë) i përgënjeshtruan që të dy, e Ne i përforcuam me të tretin (pejgamber) dhe (që të tre) thanë: Ne jemi të dërguar për te ju. Ata u thanë: Ju nuk jeni asgjë tjetër, përpos njerëz sikurse ne, dhe i Mëshirshmi nuk ju ka shpallur asgjë, por ju vetëm po gënjeni. Ata thanë: Zoti ynë e di se ne jemi me siguri të dërguar për te ju. Dhe obligim i yni është që shpalljen ta përcjellim vetëm haptazi dhe qartë. Ata thanë: Ne parandiejmë rrezik prej jush dhe nëqoftëse nuk tërhiqeni do t’ju mbysim me gurë, dhe me të vërtetë do të përjetoni dënim të dhembshëm nga ana jonë. Ata iu përgjigjën: Fatkeqësia e juaj është te ju! Po vetëm pse po ju tërhiqet vërejtja (ju aq shumë po kundërshtoni). Ju gjithsesi jeni popull që e teproni. Dhe erdh një njeri me vrap nga skaji i qytetit dhe tha: O populli im, dëgjoni dhe pasoni të dërguarit! Pasoni ata, të cilët prej juve nuk kërkojnë kurrfarë shpërblimi! Dhe ata janë në rrugë të drejtë. E përse unë të mos adhuroj Atë, i Cili më krijoi dhe te i Cili do të ktheheni. A të adhuroj zotëra në vend të Atij? E kur i Mëshirshmi dëshiron të më sjell ndonjë të keqe, ndërmjetësimi i tyre nuk mund të më bëjë kurrfarë dobie, dhe ata kurrsesi nuk mund të më shpëtojnë. Unë atëherë do të isha në humbje të qartë. Unë e besoj Zotin tuaj, prandaj dëgjomëni mua.”

(Jasinë, 13-25)

Ky besimtar pozitiv nuk i ka thënë popullit të tij: “Nuk është punë e imja t’ju ftuar në të vërtetën, se këta janë pejgamberët dhe ata janë përgjegjës në Daëve – Thirrje në Allahun e Lartmadhëruar.

Ai nuk e ka thënë atë fjalë, pse ai ka qenë pozitiv, ka qenë i gatshëm për të marrë përgjegjësi, sepse ai ka shpresua në Allahun dhe botën tjetër. Kjo quhet ‘Pozitivitet’.

Ky besimtar pozitiv, me këshilla të sinqerta dhe thirrje të fortë i thotë popullit të tij:

“Vërtet, unë i besova Zotit (tim dhe) tuajin, a po më dëgjoni?!”

(Jasinë, 25)

Shikoni pra pozitivitetin, ai ka dëshiruar që të gjithë njerëzit ta dëgjojnë dhe ta kuptojnë se ai beson në Allahun, me shpresë se edhe të tjerët do të besojnë si ai. Cili ishte rezultati i pozitivitetit dhe thirrjes në rrugën e Allahut të Lartmadhëruar?

**“I është thënë atij: “Hyr në xhenet.” Ai (klith): O mjerë për popullin tim, sikur ta dinte se Zoti im më fali mua dhe më bëri prej të nderuarve dhe të respektuarve.”**

*(Jasin, 26-27)*

### **Vëlla!!**

A ke mundësi që ti në vendin e punës të marrësh qëndrim dhe t’i thuash shokëve të punës: “Ejani që së bashku ta falim namazin e drekës?”

A ke mundësi që duhanpirësit t’i thuash: “Ju lutem lëreni duhanin, sepse të dëmton shëndetin dhe fiton hidhërimin e Allahut të Lartmadhëruar?”

A ke mundësi që fëmijët tuaj t’i mësosh të jenë pozitiv?

A ke mundësi që prej nesër ta ndryshosh gjendjen tënde?

## HUD HUDI I SULEJMANIT A.S.

Sulejmani a.s. e kontrolloi numrin e shpendëve, dhe e pa se i mungonte Hud Hudi:

**“Dhe bëri një kontroll shpendëve e tha: Çka po ndodh me mua, unë nuk po shoh Hud Hudin, apo nuk është prezent e mungon.”**

*(En-Neml, 20)*

Hud Hudi nuk ishte aty prezent, sepse ai kishte shkuar te një popull, i cili i binte në sexhde diellit e jo Allahut. Atë gjendje të mjerueshme dhe të dhembshme nuk e dëshironte Hud Hudi, por depërton në thellësi për të kontrolluar ata për t’ia treguar Sulejmanit në detaje. Për të pasur argumente më të forta, për t’i sulmuar ato, sepse bënë sexhde diellit e jo Allahut të Lartmadhëruar.

Hud Hudi i mblodhi shënimet, e vështroi terrenin, e vërtetoi situatën. Pastaj kthehet te Sulejmani a.s. për t’ia treguar lajmin, ia tregonte lajmin e pikëlluar, se si ai popull adhuronte tjetër kënd, përpos Allahut të Lartmadhëruar. Ai kishte dëshirë të adhurohej vetëm Allahu i Lartmadhëruar, sepse ishte pozitiv.

Allahu i Lartmadhëruar na tregon këtë ngjarje ku thotë:

**“E, nuk vonoi shumë, e erdhi ajo (Hud Hudi) dhe tha: Kam marrë vesh atë që nuk e ke ditur ti dhe të kam sjell lajm të sigurt prej sebeit. Kam parë një grua që i sundonte ata dhe që i është dhënë çdo gjë, dhe vërtet ajo kishte një front madhështorë, kam parë se edhe ajo edhe populli i saj adhuronin diellin, e jo Allahun. Atyre ua ka zbukuruar shejtani veprimet e tyre dhe i larguar nga rruga e Allahut, për këtë shkak ata nuk janë të udhëzuar në rrugë të drejtë. (I kishte larguar) Për të mos adhuruar Allahun, që nxjerr në shesh (e di) të fshehtë në qiej e në tokë, dhe që e di atë që fshihni dhe atë që publikoni.”**

*(En-Neml, 22-26)*

Paramendo! Hud Hudi me thënë këto fjalë, ndërsa shumë e shumë njerëz nuk kanë mundësi me thënë asnjë fjalë në rrugën e Allahut, nuk kanë mundësi t’i ndihmojnë fesë së Allahut, qoftë në pyetje edhe me një fjalë.

Hud Hudi është pikëlluar dhe është mërzhitur shumë, sepse e ka dashtë Allahun dhe rrugën e Tij.

Hud Hudi është pikëlluar dhe është mërzhitur shumë se ka qenë pozitiv në thirrje në rrugë të Allahut, ajo ka dëshiruar që edhe njerëzit tjerë si ajo, që me pas ndjenja në Allahun dhe Madhërinë e Tij.

A nuk po mësojmë prej Hud Hudit?

A nuk po bëhemi pozitiv si Hud Hudi?

## **BUBURRECI I SULEJMANIT A.S.**

**“Deri atëherë kur arritën mbi luginën e buburrecave, një buburrec tha: O ju buburreca, hyni në vendbanimet e juaja që të mos ju shkel Sulejmani dhe ushtria e tij, duke mos ju hetuar.”**

*(En-Neml, 18)*

Shikoni këtë buburrec të vogël, ndërsa vëreni pozitivitetin e saj dhe frikën e përkujdesjen e saj për shoqërinë e buburrecave, për të mos u dëmtuar dhe për të mos u shkatërruar.

Ka pasur mundësi që ajo të hyjë në vendbanimin e saj pa iu treguar tjerave.

Ka pasur mundësi të mos ia tërheq vërejtjen tjerave.

Mirëpo, ajo ka qenë pozitive, ka pas ndjenja përgjegjësie dhe është përkujdesur për sigurinë dhe qetësinë e shoqërisë së buburrecave.

### **Vëlla!!**

Allahu i Lartmadhëruar në Librin e Tij fisnik na ka sjellë shembuj se si duhet vepruar muslimanët dhe çfarë rruge duhet trasuar ata, na ka sjellë shembullin e pozitivitetit të besimtarit të familjes së Faraonit, besimtarit të suretu Jasinë, sikurse na ka sjellë shembullin e Hud Hudit dhe Buburrecit.

A e patë se sa është i rëndësishëm pozitiviteti në fenë tonë!

## POZITIVITETI I HABAB BIN MUNDHIRIT R.A.

Ne luftën e Bedrit, pejgamberi s.a.v.s. shkon deri në fund të puseve të Bedrit, zbret në pusin më të poshtëm prej puseve të Bedrit. Habab bin Mundhiri r.a. i thotë:

*“O i Dërguar i Allahut, në këtë vend ku je dhe ku po thua të pozicionohemi, a është pozicionim të cilin e ka caktuar Allahu, në të cilin vendim as nuk mund të shmangemi, apo është vetëm mendim i strategjisë luftarake? Muhamedi a.s. i thotë: **“Është mendim i strategjisë luftarake.”** Hababi r.a. i thotë: Ky pozicionim nuk është i përshtatshëm. Pozicionoj luftëtarët mbi puse, e pastaj aty do të jetë pozicioni më i favorshëm për t'i sulmuar nga lart, dhe pas puseve, e pastaj aty te pusi kryesor tubohen njerëzit për të pirë ujë. E derisa armiku zbret poshtë për ujë, ne i sulmojmë nga lart. I Dërguari i Allahut s.a.v.s. ndërron pozicionin dhe ndryshon strategjinë luftarake dhe ngjitet lart aty ku e ka propozuar Hababi r.a.”.*

### Vëllezër!

Shikoni pozitivitetin e Hababit r.a., shikoni me çfarë edukate dhe urtësia ka vepruar!

Nuk ka thënë: Kjo nuk është punë e imja.

Nuk ka thënë: Unë jam vetëm një luftëtar prej luftëtarëve, dhe nuk jap mendim as nuk foli për këto çështje. Por, kur e ka kuptuar se pozicionimi i luftëtarëve nuk është çështje vaji, e jep mendimin e tij nga dëshira e tij që muslimanët të fitojnë kundër pabesimtarëve, dhe me ndihmën e Allahut të Lartmadhëruar ata e fituan luftën, pasi që mendimi i Hababit r.a. ishte i drejtë dhe pas konsultimit, u pranua dhe u realizua, dhe ai pozicion ishte shkak i fitores.

## **POZITIVITETI I NUAJM BIN MESUDIT R.A.**

Ishte lufta e Hendekut. Muslimanët ishin në gjendje kritike, ishin në gjendje katastrofe. Kur te muslimanët, respektivisht, te Muhamedi a.s. shkon Nuajm bin Mesudi r.a. për ta zgjatur dorën e ndihmës dhe përkrahjes, Muhamedi a.s. i thotë:

***“Ti je njëri prej luftëtarëve, trego çka ke në mendje dhe si dëshiron të ndihmosh, se lufta është lajkë dhe tradhti?”***

Nuajmi r.a. shkon te aleanca kundër Muhamedit a.s., aty kishte respekt të madh, derisa ata nuk e dinin se ai iu ishte bashkangjitur radhëve të muslimanëve, dhe fillon për të nxitur në mesin e aleancës ndarje, përçarje dhe mosbesim në mes të tyre. Plani i tij pati sukses dhe dinakëria e tij triumfoi, e cila ishte shkak i fitores së muslimanëve në atë luftë.

***“Dhe askush nuk e di ushtrinë e Zotit tënd, përpos Tij.”***

*(El-Mudethir, 31)*

Kjo pra është pozitivitet, kjo është mbrojtje e të drejtës, kjo është përkrahje e të vërtetës. Kjo është ndjenja e përgjegjësisë.

## **POZITIVITETI I STUDENTIT TË UNIVERSITET**

Gjatë një periudhe kohore prej 70 deri 100 viteve, në Historinë Islame, në një vend arab, ka ndodhur që në Xhami, por edhe në shtëpi faleshin vetëm të varfrit dhe pleqtë, më mirë me thënë; vetëm ata të cilët ishin në prag të vdekjes.

Në mesin e asaj gjendje, në mesin e atyre rrethanave të këqija, ishte një djalosh, i cili falej, çka për djelmoshat e tjerë ishte diçka e habitshme.

Ky djalosh tregon:

Hyra në Universitet dhe pyeta: A nuk ka ndonjë të përcaktuar për falje?!

Iu përgjigjën: Nuk ka në universitet vend për falje. Çka do të thotë kjo, donë të thotë se vetëm ti falesh!!

Unë vazhdimisht kërkoja dhe insistoja të përcaktohej një vend për falje derisa një ditë prej ditëve më shanë: Në podrum është një vend i zbrazët, ku mund ta shfrytëzosh për falje.

Kur zbrita poshtë në podrum, pashë se aty ishte errët dhe papastërti, ishte si varr, ishte një copëz çilimi edhe ajo copëz ishte e shqyer. Dhe aty e pashë se ishte njëri prej rojtarëve, i cili ishte i varfër e i gJORë dhe, i cili ishte falur aty vetëm.

I thashë atij: Po pse të falemi këtu?

Ai më tha: O biri im, për mos me qesh me neve pse falemi!

I thashë atij: Mirëpo unë nuk dua të falem nën tokë, unë do të falem mbi tokë.

Djaloshi del prej bodrumit dhe në mesin e studentëve – vazhdon ngjarjen:

E thirra Ezanin, Ikametin dhe fillova të falem. Studentët ndaleshin dhe e shikonin duke u falur. Kështu ai vepronte për çdo ditë, në ditën e katërt, në namaz i bashkëngjitet edhe rojtari, i cili falej vetëm në bodrum. Pastaj atij iu bashkua një rresht (një saf), me ta filloi të falej edhe një profesor, pastaj iu bashkuan të tjerët dhe u bënë shumë rreshta (safa).

Tregon ky djalosh: Rektori i Universitetit më ftoi në zyrën e tij dhe më tha: Për t'u falur kështu nuk është në rregull, por do ta ndërtojmë një Mesxhidi në oborr të Universitetit, ku do të faleni.

U ndërtua Mesxhidi i parë në Universitet, pastaj filluan të ndërtoheshin mesxhidet në universitete dhe fakultete tjera.

Ndërsa, ky djaloshi të ketë fitim dhe shpërblimin e përgjithmonshëm, shpërblimin deri në Ditën e Kijametit, shpërblimin, vlerën e të cilit nuk e di askush tjetër pos Allahut të Lartmadhëruar.

Vëllezër!!

Si është e mundur që, mëkatarët e të këqijtë, kriminelët, shkatërrimin e tyre e ngritin lart që t'u bashkëngjiten atyre të këqijtë, ndërsa të mirët turpërohen me ngritë flamurin dhe simbolin e së mirës, që t'u bashkëngjiten të mirët dhe të pastrit.

Në fund

Dhe fjala e fundit e jona:

Falënderojmë Allahun, Krijuesin e gjithë botëve.

\* \* \*

# **SHPRESA NË ALLAHUN**



## **SHPRESA NË ALLAHUN**

Gjatë këtij fjalimi tim, desha të jetë kuptimi i imanit të fortë, i cili arrihet nëpërmjet parimit të Allahut se:

**“Ai (njeriu) ka përcjellës një pas një, para tij dhe prapa tij, që me urdhrin e All-llahut e ruajnë atë.**

**All-llahu nuk e prish gjendjen e një populli (nuk ua largon të mirat) përderisa ata ta ndryshojnë veten e tyre. Po, kur All-llahu vendos ta ndëshkojë një popull, atë nuk ka kush që ta zmbarsë. Ata, (njerëzit) nuk kanë mbrojtës tjetër, pos Tij.”**

*(Err-Rraëd, 11)*

Do të angazhohem për përmirësim dhe ndryshim të gjendjes në të mirë. Do të angazhohem që të asgjësohet pesimizmi dhe të zëvendësohet me shpresë, dhe bindje të plotë në Allahun, Zot të gjithë botëve. Për shkak se sa më shumë që të shtohet shpresa dhe bindja në Allahun e Lartmadhëruar, shtohet shpresa për realizimin e premtimit të Allahut të Lartmadhëruar për ndihmë, forcë, fitore dhe qeverisje. Për këtë arsye duhet që umeti të jetë i bazuar në shpresën e ardhmërisë më të mirë, në shpresën për fitoren e sigurt dhe qeverisjen e plotë të fesë së Allahut, dhe praktikumit të sheriatit të pastër dhe madhështore.

Lus Allahun e Lartmadhëruar që të me sjell dobi mua nga kjo ligjëratë, po ashtu lus Allahun që ta bëjë rrugë për ta kthyer shpresën dhe optimizmin në zemrat e muslimanëve, dhe angazhim në drejtim të ndryshimeve pozitive, dhe përmirësimin e gjendjes së vështirë e të mjerueshme, e cila mentalisht për fatkeq ekziston dhe që e nesërmja të jetë forcë, fuqi, ndihmë, fitore, dhe udhëheqje e islamit dhe muslimanëve, se vërtetë Allahu është ndihmëtar i ynë, Ai ka mundësi për këtë, Ai na mjafton dhe nuk ka ndihmëtarë më të mirë se Ai.

## RREZIKU I PESIMIZMIT DHE HUMBJES SË SHPRESËS

Përkundër agresioneve të egra, të cilat edhe sot po vazhdojnë në Palestinë, Bagdad, Afganistan, Çeçeni dhe në vendet Islame..

Përkundër vrasjeve, padrejtësive, frika dhe brengosja, e cila po është e pranishme (prezent) në umetin tonë..

Përkundër asaj se shumica pyesin me habi: A është momenti për të folur për shpresë?!

Përkundër asaj se shumica veç i kanë humbur shpresat dhe thonë: Nuk ka më dobi?!

Përkundër asaj se njerëzit thonë: Këtë që po e thua për Palestinën, Mesxhidi Aksanë është vetëm iluzion. Ne veç jemi lodhur me fjalë, ndërsa në vepër është krejt e kundërta. Nuk ka dobi!

Përkundër të gjitha këtyre vështirësive e krizave, përkundër këtij pesimizmi, e cila ka kapluar këtë umet:

Deklaroj me bindje të thellë dhe me vendosmëri të plotë se:

Tani është koha më e përshtatshme për të diskutuar rreth shpresës. Unë e ndiej obligim për të diskutuar për shpresën dhe optimizmin, për ta mbjellë në zemrat e muslimanëve rregullin e planprogramit hyjnorë:

**“Derisa mos ta ndryshojnë gjendjen e tyre”.**

Dëshiroj dhe njëherit angazhohem që ta ndryshoj pikëllimin dhe pesimizmin në shpresë, optimizëm dhe qetësi, edhe përkundër asaj se Palestina, Bagdadi, Afganistani, Çeçenia, dhe vendet tjera islame sulmohen edhe e kësaj dite në mënyrën më të egër.

Edhe përkundër asaj se vrasjet, krimet, frika, brengat dhe terrori ende ushtrohen dhe vazhdojnë ndaj umetit tonë..

Edhe përkundër asaj se shumica pyesin: A tani është koha të flitet për shpresë dhe optimizëm?

Edhe përkundër asaj se shumica e njerëzve thonë: Këtë që po e thua për Palestinën, Mesxhidi Aksanë është vetëm iluzion, pse jemi lodhur me premtime dhe fjalë, ndërsa nuk ka ndryshuar asgjë, pra s’ka më vend për optimizëm.

Edhe përkundër asaj se jemi në krizë, jemi në gjendje të vështirë, dhe pesimizmi e ka kapluar umetin tonë:

Deklaroj me bindje të thellë dhe me vendosmëri të plotë se: Tani është koha më e përshtatshme për të diskutuar rreth shpresës. Unë e ndiej obligim për të diskutuar për shpresën dhe optimizmin, për ta mbjellë në zemrat e muslimanëve rregullin e planprogramit hyjnorë:

“Derisa mos ta ndryshojnë gjendjen e tyre”. Dëshiroj dhe njëherit angazhohem që ta ndryshoj pikëllimin dhe pesimizmin në shpresë, optimizëm dhe qetësi.

Deklaroj me bindje të thellë:

Është obligim të parashtrohet tema “Shpresa dhe optimizmi”, si rregull i planprogramit hyjnorë. Derisa ta ndryshojnë gjendjet e tyre.

Tani është koha e përshtatshme, pse unë po e ndiej se pesimizmi e ka kapluar për së tepërmi umetin tonë, ndërsa pesimizmi është çështje shumë e rrezikshme, dhe është dukuri e pranishme (prezent) në umetin tonë.

Pesimizmi lëkund besimin në Allahun e Lartmadhëruar.

Pesimizmi sjell dyshim në besim në kadanë dhe kaderin në zemrat e njerëzve.

Pesimizmi është armik i shpresës dhe suksesit, armik i ndihmës dhe qeverisjes.

Pesimizmi është aleat i dështimit.

Pesimizmi shpie në përtaci, krizë më të thellë dhe neglizhencë.

Pesimizmi ia humb umetit fuqinë, aktivitetin dhe punën. Pesimizmi e humb qëllimin, angazhimin dhe vlerën e umetit.

Pesimizmi ia humb umetit rolin kryesor që e ka, angazhimin dhe ambiciet.

Umeti pesimist dështon në gjithçka.

Umeti pesimist është përtac, i poshtëruar dhe i pavlerë.

Umeti pesimist është i plogësht, asnjë prej pjesëtarëve të tij nuk dëshiron të punoj, asnjë nuk dëshiron të prodhoj, asnjë nuk dëshiron suksese dhe rezultate pozitive.

Umeti pesimist është i gjykuar për t’u shkatërruar.

## **SHPRESA DHE AMBICIA**

Shpresa është fillim i ambicies, jeton me të dhe për të. Shpreson që të realizohet dhe duhet të realizohet. Patjetër duhet të besosh në këtë fjalë. Çdo gjë që e dëshiron për vete duhet ta kesh në mendje për ta realizuar, pastaj jeton me të dhe për të. Patjetër duhet ta realizosh atë që e dëshiron. Kjo është punë e kryer.

Ejani të shpresojmë të gjithë së bashku.

Ejani të shpresojmë të gjithë së bashku se umeti do t’ia arrijë qëllimit për ta çliruar mesxhidi Aksanë.

Tento për të qenë i bindur se do të realizohet çlirimi i Mesxhidi Aksasë. Unë mbjell tek ju shpresën. Ashtu siç ka mbjellë pejgamberi s.a.v.s. tek sahabët r.a., dhe ashtu do të ndodh me caktimin e Zotit të Lartmadhëruar.

Ejani të gjithë të shpresojmë se do të hymë ne Mesxhidi Aksa nëpërmjet derës për të cilën Musa a.s. i ka thënë popullit të tij:

**“Hyni për dere të përulur, bini sexhde dhe përshëndetni me fjalë të mirë.”**

Ejani të shpresojmë se do ta shohim “Kubën e Sahrasë”.

Ejani të shpresojmë të gjithë së bashku se do t’i shohim trungjet e ullinjëve.

Ejani të shpresojmë të gjithë se do t’i shohim dyert e Mesxhidi Aksasë.

Ejani të shpresojmë të gjithë se do t’i shohim dritaret e Mesxhidi Aksasë.

Ejani të shpresojmë të gjithë se do ta përjetojmë dhe të shohim ku e ka bërë Muhamedi a.s. “Isranë”.

Ejani të shpresojmë të gjithë se do t’i shohim të gjithë myslimanët në Mesxhidi Aksa duke lexuar ajetin kur’anor:

**“Dhe thuaj: Erdh (triumfoi) e vërteta dhe humbi (u mposht) e pavërteta. Nuk ka dyshim se e pavërteta është e caktuar për humbje dhe dështim.”**

*(El-Isra, 81)*

Ejani të shpresojmë të gjithë se do t’i shohim myslimanët duke u falë në Mesxhidi Aksa dhe duke rënë në sexhde, aty ku ka rënë në sexhde Muhamedi a.s. në Natën e Israsë.

Ejani të shpresojmë të gjithë se do të jemi në vendin ku ka qenë Salahudin el-Ejubi – Zoti e pastë mëshiruar.

Ejani të shpresojmë të gjithë se do të kthehet udhëheqja e muslimanëve në Irak.

**Vëlla!!**

Këto shpresa mund të realizohen nëse i kthehemi punës dhe i nënshtrohemi ajetit kur’anor:

**“Vërtet Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli deri sa ata mos ta ndryshojnë gjendjen e tyre.”**

Këto shpresa mund të realizohen nëse të gjithë bëhemi të singert dhe korrim sukses në punët tona, nëse korrim sukses në studimet tona, nëse bëhemi pozitiv, nëse sillemi mirë me baballarët dhe nënat tona, nëse bëhemi zhvillues të vendit tonë singërisht, punojmë me seriozitet, përpiqemi dhe punojmë pandërprerë.

## **PËRGËZIMET, PARALAJMËRIMET, DHE NXITJE PËR SHPRESË, DHE BESIM NË ALLAHUN E LARTMADHËRUAR**

Do t’i përmendi çështjet dhe udhëzimet që na bëjnë të jemi të bindur se shpresat, dhe ambiciet realizohen, dhe se është domosdoshmëri, realitet dhe e patjetërsueshme.

1. Ligji i Allahut në botë është ekzakt dhe i pandryshuar. E, prej atij ligji është:

**“Dhe, këto janë ditët të cilat i ndërrojmë në mes njerëzve.”**

*(Ali Imran, 140)*

Nuk ka dyshim se ditët ndërrohen, koha ndryshon, ndërsa çështjet në to nuk janë gjithmonë të njëjta, dhe nuk shkojnë me të njëjtin ritëm. Udhëheqja në tokë për një kohë të gjatë ka qenë në duart e lindjes, shumica e peygambereve kanë qenë prej lindjes, posaçërisht prej Irakut. Ai është qytet i peygamberit tonë Junus a.s., pastaj udhëheqja ka kaluar në duar të perëndimit, respektivisht tek Grekët e vjetër, pastaj ka kaluar prapë në duar të lindjes, kur u dërgua peygamberi në atë rajon dhe ka zgjatë 1300 vite udhëheqja e lindjes, pastaj prapë ka kaluar në duar të perëndimit, pra në shekullin e kaluar ka kaluar në duar të perëndimit.

Tani, te kush do të kthehet udhëheqja?

Me dëshirën dhe me lejen e Zotit do të kthehet te lindorët (e lindjes) pra te ne. E, ky është paralajmërim dhe përgëzim.

E, prej atij ligji:

**“Vërtet Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli, derisa ta ndryshojnë ata gjendjen e tyre.”**

*(Erraëd, 1)*

Po të kthehemi në atë çka Allahu kënaqet me ne, do t’i ndryshonte Allahu çështjet, të cilat do të na i plotësojnë dëshirat dhe do të ishim të kënaqur. Edhe ky është një paralajmërim.

## KY UMET NUK ZHDUKET DHE NUK DËSHTON TËRËSISHT ASNJËHERË

Në këtë fe duhet të jetë imani dhe vendosmëria e plotë në të. Ky umet mund të dobësohet, por kurrë nuk zhduket. Patjetër duhet të rikthehet në udhëheqje si superfuqi e pamposhtur. Ky umet nuk është sikur popujt e tjerë, të cilët kanë dështuar dhe kanë humbur, siç është rasti me Persianët, Romakët dhe Faraonët.

Ky umet do të vazhdoj gjithmonë, sepse e ka për barrë mbajtjen e fjalës së fundit prej Allahut në fytyrën e tokës, Kur'anin fisnik, sikurse e ka për barrë po ashtu mbajtjen e fjalës së fundit prej Allahut, i cili e ka garantuar nëpërmjet ajetit kur'anor:

**“Nuk ka dyshim se ne e kemi dhënë, e kemi zbritur këtë këshillë (Kur'an, fe, ligj) dhe nuk ka dyshim se atë e ruajmë.”**

*(El-Hixhr, 9)*

Nëse ky umet zhduket, atëherë duhet të ndodh Dita e Kijametit. Nëse ky umet zhduket, kush e merr rolin e besimit në një Zot në fytyrën e tokës? Nëse ky umet zhduket, kush e merr përsipër vendosjen e ligjit të Allahut (sheriatin) në fytyrën e tokës?

Ky umet është sikurse dielli, sikurse hëna.

Nëse ky umet zhduket ndodh Dita e Kijametit.

Ne sot jemi vetëm nxënia e diellit me hënë, e jo perëndim i diellit.

Vërtetë, kur të ndodh nxënia e diellit me hënë, e kthehen në stofujt e tyre dhe qëndrojnë aty duke pritur ndriçimin e diellit, dhe largimin e hënës, sepse ato e dinë se dielli nuk është duke humbur në tërësi, nuk është duke përfunduar.

Njësoj edhe ky umet, në epokën që kaloi ishte sikurse nxënia e diellit me hënë, e jo perëndim i tij.

Zogjtë e presin diellin, sepse nuk ka dritë të mjaftueshme, e cila është e nxënë prej diellit.

Ky umet është i sigurt se ka ardhur koha që të humbet errësira dhe përhapet e të shndrisë dritë, prej dritës së rinisë islame e përmbajtur me fe.

Ky umet nuk zhduket, ky është paralajmërim për ne.

## **2. (3) AJETET KUR’ANORE DHE HADITHET E MUHAMEDIT A.S.**

Zoti i Madhëruar thotë:

**“Vërtet Ne u ndihmojmë të dërguarve tanë, dhe atyre që besojnë në këtë botë, dhe poashtu ditën e kiametit kur do të sillen dëshmitarët.”**

*(Gafir, 51)*

Fitorja nuk është vetëm e peygamberit, por edhe e besimtarëve. Por, bëhet pyetja: Kur? Përgjigja është: Në këtë botë dhe botën tjetër.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“E ka shkruar dhe e ka caktuar Allahu: Unë dhe të dërguarit e mi do të triumfojmë.”**

*(El-Muxhadele, 21)*

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Allahu u ka premtuar disave prej jush, që kanë besuar dhe që punojnë vepra të mira, se do t’i bëjë udhëheqës dhe prijës në fytyrën e tokës ashtu siç i ka bërë ata para tyre dhe që do t’ua forcoj fenë e tyre, me të cilën Ai është i kënaqur, dhe që do t’ua shndërroj atyre – pas frikës, sigurinë. Ata me adhurojnë Mua, e nuk më bëjnë shok e as rival askënd.”**

*(En-Nur, 55)*

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Dëshirojnë që me gojët e tyre ta fikin dritën e Allahut, por Allahu është i fuqishëm në përsosshmërinë e dritës së Tij, edhe pse nuk e dëshirojnë dhe e urrejnë pabesimtarët.”**

*(Es-Saf, 8)*

Kur në të njëjtën kohë paraqitet dëshira e njeriut dhe dëshira e Allahut. Dëshira e kujt realizohet?

Për dëshirën e Tij, Zoti thotë:

**“Allahu është triumfues në çështjet e Tij, mirëpo këtë shumica e njerëzve nuk e dinë.”**

*(Jusuf, 21)*

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“(Allahu) Është Ai, i cili ka dërguar të dërguarin e Tij dhe fenë e vërtetë për të triumfuar mbi të gjitha fetë, edhe pse këtë nuk e dëshirojnë dhe e urrejnë idhujtarët.”**

*(Et-Tevbe, 33)*

Ku mund të shkojmë me këto premtime?

Ejani pra të mbjellim shpresën dhe optimizmin në zemrat tona!

Përpos premtimeve dhe paralajmërimeve të Kur'anit të shpërmendura, tani do t'i përkujtojmë disa premtime dhe paralajmërime pejgamberike.

Temim ed-Dari transmeton se e ka dëgjuar Muhamedin a.s. duke thënë:

*“Do të kuptohet dhe do të sqarohet kjo çështje ashtu siç qartësohet dita prej natës. Allahu i Lartmadhëruar nuk do të lejojë asnjë shtëpi pa e depërtuar fenë e Tij, për t'i lartësuar me lartësinë e Tij, ose kush nuk e pranon, për t'i poshtëruar, për shkak të refuzimit dhe të mospranimit.” Pastaj tregon Temimi se këtë e kam kuptuar kur ka ndodhur në familjen time: Kush e ka pranuar islamin është ngritur, është lartësuar, dhe i kanë ardhur të gjitha të mirat, ndërsa ata të cilët nuk e kanë pranuar islamin, por kanë qëndrua në pabesimin e tyre, i ka kapluar poshtërimi, ulja dhe xhizja.*

(Musnedi i Imam Ahmedit, 16344)

Transmeton Thuban se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“Vërtet Allahu ma ka paraqitur tokën, ku kam parë lindjen dhe perëndimin dhe umeti im do ta udhëheq lindjen dhe perëndimin, dhe gjithçka mes tyre. Më janë dhënë dy thesaret: të kuqëve dhe të bardhëve. Pastaj e kam lutur Zotin tim për umetin tim, që mos t'i mbisundoj ata armiku përpos që ata të jenë sundimtar të vetvetes së tyre dhe të mos shfarosen përnjëherë. Zoti im më tha: “O Muhamed, Unë kur të caktoj dhe të marr vendim askush nuk mund ta ndryshoj. Unë veç e kam caktuar për umetin tënd mos me u asgjësua, dhe mos me i mposhtë në tërësi asnjëherë armiku, përpos sundimtarë të vetes së tyre, edhe nëse tubohen kundër tyre gjithçka ka ne glob.” Ose ka thënë: “Çka ka mes lindjes dhe perëndimit derisa ata, armiqtë e tyre do ta shkatërrojnë njëri-tjetrin, ose ta asimilojnë njëri-tjetrin.”*

Xhabir bin Semrete transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“Kjo fe do të qëndroj deri në ditën e kijametit për të cilën do të luftojnë qoftë edhe një grup i vogël i muslimanëve.”*

(Sahih Muslim, 3546)

Transmeton Ebi Inbete el Hulani se e ka dëgjuar Muhamedin a.s. duke thënë:

*“Gjithmonë Allahu do të mbjell diçka, e cila jep fryte dhe e shfrytëzojnë për dëgjueshmëri në këtë fe.”*

Në një transmetim tjetër thuhet:

***“Gjithmonë Allahu do të mbjellë diçka, e cila jep fryte dhe e shfrytëzojnë për dëgjueshmëri në këtë fe deri në ditën e kijametit.”***

*(Suneni Ibn-i Maxhes 8. Sahiuh El Xhamië i Shejh Albanit 7692)*

Transmetohet nga Ebi Kabili, i cili ka thënë: *Kemi qenë te Abdullah bin Amr bin Asi dhe e kemi pyetur: Cili qytet do të çlirohet më parë: Konstantinopoli apo Roma? Abdullahu e kërkoi një pako të tij, pastaj prej aty e nxori një libër dhe tha: Derisa ne ishim rreth e përqark të Dërguarit të Allahut s.a.v.s. duke shkruar, kur iu bë një pyetje: Cili qytet do të çlirohet më parë: Konstantinopoli apo Roma? Ai është përgjigjur: “Më parë do të çlirohet qyteti i Herakliut.” Pra ka pas për qëllim Konstantinopolin.*

*(Ahmedi 6358, Darumiji 476)*

Kështu veç është çlirua Konstantinopoli pas 9 shekujve prej duarve të djaloshit të ri musliman, të devotshëm, i cili veç sa i kishte mbushur 23 vjet, dhe është quajtur “Muhamed Fatih”, Muhamedi Çlirimtarë.

Është e sigurt se do të çlirohet edhe Roma, këtë lajm që po e them do të jetë i vërtetë dhe i realizueshëm ka thënë Muhamed bin Abdullah r.a..

Në përfundim veç kanë filluar me të madhe ta pranojnë Islamin, a nuk është përgëzim dhe paralajmërim ky?

Transmeton Ebu Hurejre r.a. se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë:

***“Nuk do të ndodh dita e kijametit derisa mos të luftojnë muslimanët kundër jehudive, dhe muslimanët të fitojnë prej tyre, dhe derisa jehudiu nuk do të ketë vend për t’u fshehur, përpos pas gurëve dhe lisave, ndërsa gurët dhe lisat do të flasin dhe do të thonë: O musliman, o rob të Allahut, jehudiu është fshehur pas neve, eja dhe mbyte, përpos lisit të quajtur “Garkad” sepse ai lloj lisi është prej llojit të lisit të jehudive.”***

*(Sahih Muslim, 5203)*

Transmeton Abdullah bin Mesudi se pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

***“Po të jetë vetëm një ditë para ditës se kijametit, Allahu do ta zgjatë atë ditë, derisa ta dërgojë një njeri prej meje, ose prej familjes sime, emri i të cilit do të jetë emri im, dhe emri i babës së tij do të jetë emri i babait tim, i cili do ta mbush dynjanë (botën) me drejtësi dhe vërtetësi, ashtu qysh më herët ka qenë e mbushur me krime dhe padrejtësi.”***

*(Suneni i Ebi Davudit 3733. Sahih Xhamië Albani 5304)*

Kjo shpresë është shpresë madhështore dhe në të njëjtën kohë paralajmërim i sigurt për ne.

Pas gjithë kësaj që përmendëm çka nevojitet më shumë për të mbjellë shpresë në zemrën tënde?!

#### 4. Kjo fe çdo herë, që sa më shumë i afrohet rrëzimit aq më shumë forcohet dhe stabilizohet.

T'i analizojmë së bashku ndodhitë e qarta nëpër të cilat kanë kaluar muslimanët prej krizave (vështirësive) dhe kalimin e atyre krizave me lehtësi.

Vdekja e Hadixhës r.a. dhe Ebi Talibit në të njëjtin vit, i cili është quajtur viti i pikëllimit – i krizës (vështirësisë), menjëherë pas atij viti ndodhi hixhreti, pra tejkalimi i krizës – lehtësimi.

Vdekja e pejgamberit s.a.v.s. dhe renegatimi (dalja prej feje) e fiseve arabe, ka qenë vështirësi, pastaj menjëherë ka ndodhur tejkalimi i vështirësisë me çlirimin e Persisë dhe Romës (Konstantinopolës) – pra, lehtësimi.

Rënia e shumë mbretërve në Andaluzi – krizë (vështirësi), pastaj paraqitja e shtetit “Murabit”, i cili ka zgjatur 400 vite në Andaluzi – pra lehtësimi.

Okupimi i Mesxhidi Aksasë nga Kryqtarët për një kohë të gjatë (90 vite), pastaj çlirimi i tij prej duarve të Salahudin Ejubit – lehtësimi.

Sulmi i Tatarëve mbi kryeqytetin e Hilafetit Islam, Bagdadit, i cili sulm shkatërroi gjithë civilizimin – krizë dhe vështirësi, pastaj fitorja kundër tyre dhe çlirimi i tij – lehtësim.

Përfundimisht rënia e Andaluzisë – krizë dhe vështirësi, ndërsa në të njëjtën vit çlirimi i Konstantinopolisit – lehtësimi.

Nuk perëndon dielli i islamit në Evropën perëndimore, pa lindur dielli i islamit në lindje të Evropës.

#### 5. Këndellja dhe zgjimi i Islamit

Ky zgjim është prej paralajmërimeve në të forta. Rinia Islame ka filluar për t'i mësuar ligjet dhe dispozitat e fesë së tij, mësimin e rregullave të texhvidit, për ta adhuruar Allahun me dije dhe argumente, dhe për ta lexuar Kur'anin më përpikëri.

Po ashtu edhe femra në moshën e pjekurisë tubohen dhe mësojnë rregullat e fesë së tyre, dhe rregullat e përpikërisë së leximit të Kur'anit (Texhudit).

Gjithashtu shumë të reja mbulohen, e ruajnë identitetin e tyre, dhe nuk përzihen me meshkuj.

Videokasetat, kasetat, DVD-it me të madhe shumëzohen, shpërndahen, dëgjohen.. Librat me tematikë islame janë prej librave më të kërkuara, shiten, blihen me të madhe, botohen dhe shpërndahen.

Numri i atyre të cilët shkojnë në Umre dhe Haxh vetëm se shtohet me të madhe.

Po ashtu shtohet numri i të rinjve të aftë dhe të suksesshëm, nëpunës dhe punëtorë efektiv, dhe njerëzit më autoritativ janë të devotshëm, dhe i përmbahen fesë, ndërsa dihet kjo luan një rolë shumë të madh.

Njerëzit me renome, filozofët, shkencëtarët etj., etj., të perëndimit e pranojnë Islamin.

#### **6. Perëndimorët me të madhe e pranojnë Islamin**

Kjo çështje është prej përgëzimeve dhe paralajmërimeve, e cila ka vlerë të madhe dhe jep shpresë të madhe.

#### **7. Shtimi i femrave të cilat i përkushtohen dhe i përmbahen rregullave islame dhe largimi i tyre prej mëkateve.**

Gjithashtu edhe kjo është çështje prej përgëzimeve dhe paralajmërimeve të sigurta, sepse femra përbën 50% të shoqërisë, ajo e edukon 50% - shin e shoqërisë.

#### **8. Umeti posedon resurse të shumta të fortësisë**

Nuk ka dyshim se umeti islam posedon forcë të madhe, posedon forcën e madhe shpirtërore, shumë ndikuese dhe shumë reflektuese, posedon numër të madh dhe absolut të anëtarëve, posedon fuqinë materiale, dhe ekonomike të shumta, posedon armën e fortë, dhe programin stabil, të cilin nëse e vë në praktik askush nuk mund t'i dal përpara, do të ndryshohej gjendja për së tepërmi pozitivisht, ajo armë është arma e përjetësismit me ligjin e planprogramit madhështorë të Allahut.

“Vërtet Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli, derisa ta ndryshojnë ata gjendjen e tyre.”

*(Erraëd, 11)*

#### **9. Dështimi i të gjitha sistemeve dhe ideologjive të tjera (të të tjerëve) dhe rrëzimi i tyre**

Sikurse Allahu i Lartmadhëruar na thotë: I keni provuar të gjitha ideologjitë, të gjitha sistemet tjera, mirëpo u vërtetua se ato janë të caktuara për dështim, për këtë arsye nuk ka mbetur tjetër përpos që me iu përmbajt apo me iu rikthye Islamit, si fe, program, sistem dhe ligj të jetës.

E kemi provuar komunizmin, kapitalizmin, laicizmin, etj., etj., prej ideologjive dhe sistemeve shkatërruese, edhe për këtë arsye kemi dështuar dhe jemi ndeshur mu me atë, të cilit i kemi besuar më së shumti.

Për ju nuk ka tjetër, pos Islamit, si fe, sistem dhe ligj të jetës, nëse dëshironi forcën, nderin, reputacionin, ngritjen, sigurinë, qetësinë dhe lumturinë, edhe në këtë botë edhe në botën tjetër.

**10.** Pas çdo vështirësie vjen lehtësimi, triumfi pas durimit dhe drita pas errësirës

Kohët dhe e epokat e gjata me errësirën e natës pasohen me dritën e lindjes së diellit menjëherë.

Në momentet e fundit kur është errësira maksimale, ngushtimi më i madh, vështirësia më e madhe, vjen çlirimi dhe lehtësia.

Transmeton Ibn Abasi se Pejgamberi s.a.v.s. ka thënë:

***“Ta dish se prej durimit, të cilin edhe pse nuk e ke pëlqyer, ke të mira të shumta dhe fitorja arrihet me durim, fati pas fatkeqësisë, lehtësimi pas vështirësisë.”***

U ngushtua rrethi sa që të gjitha hallkat ishin të ndërlidhura fort. Mirëpo u çlirua dhe u ç’thuren derisa unë mendoja se nuk do të çlirohen.

Mbani mend këto paralajmërime, shënoni dhe regjistroni, përhapni dhe mbillni këto përgëzime, dhe paralajmërime, shpresën në zemrat, dhe shpirtrat tuaja.

\* \* \*

**SHPRESA DUHET TË JETË  
BESIM DHE VEPRIM**



## **SHPRESA DUHET TË JETË BESIM DHE VEPRIM**

Gjatë këtij fjalimi do të mbërthej domethënien e imanit të plotfuqishëm të bazuar në ligjin e Allahut të Plotfuqishëm për t’u përmirësuar dhe për t’u rregulluar statusi sipas thënies kur’anore:

**“Vërtet Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli, derisa ta ndryshojnë ata gjendjen e tyre.”**

*(Err-Rraëd, 11)*

pikësynim për ndërtimin e rrugës së përmirësimit dhe rregullimit duke u angazhuar për t’i ikur pesimizmit dhe për të shpresuar fuqishëm në Allahun e Lartmadhëruar, sepse sa më shumë që shtohet besimi në Allahun e Lartmadhëruar, aq më shumë shtohet shpresa në realizimin e premtimit të Allahut për ndihmë, përkrahje, fuqi dhe qeverisje. Për këtë arsye jeta e umetit duhet të ndërtohet mbi shpresën për ardhmërinë e lumtur, duhet të ndërtohet mbi shpresën se e nesërmja është dita e ndihmës, fitores, fuqisë, qeverisjes dhe sundimit të fesë së Allahut të Lartmadhëruar dhe sheriatit të pastër dhe madhështor.

Lus Allahun e Lartmadhëruar që të bëjë dobi nga fjalimi im dhe lus Allahun e Lartmadhëruar që kush e lexon këtë punim ta bëjë hapje të rrugës drejt shpresës në zemrat e muslimanëve dhe angazhim në përmirësimin prej gjendjes momentale në gjendje më të favorshme në gjendje të fuqive, zhvillimit dhe qeverisjes së islamit, dhe muslimanëve. Vërtet Allahu i Lartmadhëruar ka mundësi për çdo send. Ai na mjafton, nuk ka ndihmëtarë më të mirë.

## RREZIKU NGA PESIMIZMI DHE HUMBJA E SHPRESËS

Përkundër të gjitha agresioneve që zhvillohen pa ndërprerë në Palestinë, Bagdad, Afganistan, Çeçeni dhe në vendet tjera islam; përkundër, torturimit, vrasjeve, dëbimeve permanente ndaj muslimanëve;

përkundër asaj se shumica vazhdimisht me habi pyesin: A është koha që të flasim për shpresë?;

përkundër asaj se shumica veç i kanë humbur shpresat dhe thonë: Ka marrë fund, nuk kemi çka të flasim;

përkundër asaj se shumica thonë: Atë që flitni për Palestinën, Mesxhidi Aksanë është vetëm iluzion dhe mashtrim, se jemi lodhur me fjalë, e asgjë nuk ka ndryshuar, e s'ka dobi!;

përkundër gjithë këtij pesimizmi të umetit them me plot bindje dhe i sigurt se: Tani është koha më e përshtatshme për të folur për shpresë dhe optimizëm. Unë e ndiej obligim që të flas për **shpresë**, për të mbjellë në zemrat e muslimanëve se: Deri sa mos ta ndryshojnë gjendjen e tyre pozitivisht, duke u angazhuar që ta ndryshojnë gjendjen prej pesimizmit dhe brengave deri te shpresa dhe vetëbesimi.

Them me vendosmëri dhe bindje të thellë:

*Duhet ta shtjellojmë çështjen e shpresës sipas planprogramit hyjnor: “Derisa mos ta ndryshojnë veten e tyre (në brendi), posaçërisht në këtë kohë, sepse po e ndiej se umetin e ka kapluar pesimizmi me të madhe, ndërsa pesimizmi është i rrezikshëm.*

Prej dukurive që e rrezikon umetin është se:

- Pesimizmi lëkundë besimin dhe bindjen në Zotin e Lartmadhëruar .
- Pesimizmi shkakton lëkundje në besimin e Kadasë dhe Kaderit në zemrat e njerëzve.
- Pesimizmi është armik i shpresës dhe suksesit, armik i fitores dhe shkaktar i dështimit.
- Pesimizmi shtie në përtaci dhe mospunë.
- Pesimizmi e humbë fuqinë e umetit për aktivitet dhe punë.
- Pesimizmi e humbë angazhimin e umetit për të qëllimi final.
- Pesimizmi ia humbë umetit vullnetin dhe dëshirën.
- Populli pesimist dështon gjithmonë.

- Populli pesimist është popull përtac dhe i dështuar.
- Populli pesimist është i shtrirë për toke, askush nuk punon, askush nuk prodhon, askush nuk fiton.
- Populli pesimist është i gjykuar për t’u asimiluar.

Për këtë arsye:

Duhet të flasim për shpresë, duhet të mbjellim shpresë në zemrat e njerëzve, duhet t’u sqarojmë çështjen e shpresës.

## **KUPTIMI I SHPRESËS**

Çdo anëtar i shoqërisë duhet të kujdeset që zemra e tij të jetë aksionare në ndërtimin e shpresës për një të ardhme më të mirë, të qetë, krenare dhe qeverisje të islamit dhe muslimanëve.

Shpresë do të thotë bindje në Allahun e Lartmadhëruar.

Shpresë do të thotë mirëbesim në Allahun e Lartmadhëruar.

Shpresë do të thotë lutje, përkushtim ndaj Allahut të Lartmadhëruar.

Shpresë do të thotë mëshirë e Zotit ndaj umetit tonë.

Shpresë do të thotë falje gabimesh dhe ngritje të vlerave.

Shpresë do të thotë arritjen e gradës së shehidit në rrugën e Allahut të Lartmadhëruar.

Shpresë do të thotë shpëtim nga Zjarri dhe fitimin e Xhenetit.

Shpresë do të thotë qetësi, lumturi dhe sukses edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër.

Shpresë do të thotë pozitivitet dhe punë.

Shpresë do të thotë aktivitet punë dhe prodhim.

Shpresë do të thotë forcë dhe fuqi.

Shpresë do të thotë zhvillim dhe përmirësim i gjendjes; pa shpresë nuk ka as zhvillim, as përmirësim.

Shpresë do të thotë forcë, fuqi dhe fitore.

Shpresë do të thotë jetë të mirë dhe fisnike.

Shpresë do të thotë do të thotë përmirësim i vazhdueshëm i gjendjes tonë.

Shpresë do të thotë rikthim i Palestinës, Mesxhidi Aksasë, rikthim i Irakit dhe rikthim i krenarisë së muslimanëve.

Shpresë do të thotë shkuarje e natës dhe zbardhje e ditës, që do të thotë humbje e errësirës dhe shpërndarje e dritës, do të thotë asgjësim i kriminelëve, uzurpatorëve, tradhtarëve dhe okupatorëve.

Shpresë do të thotë e nesërme e ndritshme, mëngjes fatlum, diell shndritës.

Shpresë do të thotë urim dhe përgëzim.

Shpresë do të thotë ligji i Allahut për islamin, imanin, e ajo gjendet dhe përsëritet vazhdimisht në Kur'an në format "Përgëzoji", "Uroji".

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**"Përgëzoji ata të cilët kanë besuar dhe kanë vepruar punë të mira, se për ta (janë përgatitur) ka xhenete nën të cilët rrjedhin lumenj ...".**

*(El-Bekare, 25)*

**"... Dhe, përgëzoji durimtarët".**

*(El-Bekare, 155)*

**"Dhe, përgëzoji vepërmirët".**

*(El-Haxh, 37)*

**"Dhe i përgëzojnë ata, të cilët do të shkojnë pas tyre dhe nuk kanë pasur fatin të jenë së bashku me ta".**

*(Ali Imran, 170)*

**"Pra për të dashurit e Allahut (evliatë) nuk ka as frikë, as pikëllim, ata janë (të cilët) kanë besuar dhe i janë frikësuar Allahut, përgëzim për ta, edhe për këtë botë, edhe për botën tjetër, nuk ka ndryshim në fjalët e Allahut, ky është fitim i madh".**

*(Junus, 62-64)*

**"Dhe, kur i erdhën Ibrahimit, të dërguarit tanë me lajm të mirë, përgëzues".**

*(Hud, 69)*

**"Ata, të cilët i janë larguar tagutit (djallit) dhe më nuk e adhurojnë, por i janë kthyer dhe i janë drejtuar Allahut, për ta ka përgëzim, pra përgëzoji robërit (të cilët i janë kthyer Allahut)".**

*(Zumer, 17)*

**"Atë ditë fytyrat do të jenë të shndritura, të cilat do të shkëlqejnë, do të jenë të qeshura dhe të përgëzuara".**

Ajetet të cilat flasin për përgëzim janë të shumta ajo fjalë është fjalë burimore e fesë tonë islame dhe duhet të rrënjohet në zemrat tona.

Nëse i bëjmë një vështrim Kur'anit fënik shohim se çdo pejgamber është përgëzuar për diçka, dhe shohim se përgëzimet më të mëdha janë për fëmijë:

## **IBRAHIMI a.s.**

**“Dhe ne e përgëzuam atë me një djalë të urtë”.**

*(Es-Safat, 101)*

## **GRUAJA E IBRAHIMIT a.s.**

**“Dhe gruaja e tij, deri sa qëndronte në këmbë (i vjen menstruacioni dhe habitet) dhe ne e përgëzuam për lindjen e djalit Is’hak dhe pas Is’hakut, do t’i lindë nipi Jaëkubi”.**

*(Hudë, 71)*

“Shkoni tek ai me këtë këmishë dhe fërkojani fytyrën e tij me të, se do t’i vjen shikimi, pastaj ejani me gjithë familjen tuaj të gjithë së bashku. Kur arriti karvani, babai i tyre tha: vërtet po e ndiej erën e Jusufit.

Thanë: Për Zotin ti veç je në humbje (mërzinë) e mëhershme.

Dhe në atë moment erdhi përgëzuesi dhe ia fërkoj fytyrën e tij dhe i erdh shikimi. Tha: “A nuk ju kam thënë juve se unë di nga Allahu atë që ju nuk e dini”.

*(Jusuf, 93-96)*

## **ZEKERIJA a.s.**

**“Vërtet Ne të përgëzojmë me një djalë, e emri i tij do të jetë Jahja”.**

*(Merjem, 7)*

**“Oj Merjeme, vërtet Allahu ju përgëzon me një djalë të cilin e ka caktuar të jetë me fjalën e tij (bëhu) dhe emri i tij do të jetë Mesijh, Isa i biri i Merjemes”.**

*(Ali Imran, 45)*

Ndërsa umeti i Muhamedit është përgëzuar për vetë pejgamberin e tyre Muhamedin a.s.. Zoti i Lartmadhëruar tregon nëpërmjet Isa a.s.:

**“Dhe (jam) përgëzues për një të Dërguar, i cili do të vjen pas meje, e emri i tij është Ahmed”.**

*(Es-Saf, 6)*

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Vërtet Ne të kemi dërguar ty me të drejtë, për drejtësi përgëzues, tërheqës vërejtjeje”.**

*(El-Bekare, 119)*

Sikurse e shohim se fjala “përgëzim” ka ndërlidhje të fortë me fenë tonë islame të pastër të pastër, shohim se te ne dhjetë sahabe janë përgëzuar me Xhenet.

Ebu Hurejre r.a. transmeton se Xhibrili i ka ardhur Muhamedit a.s. dhe i ka thënë:

***“O i Dërguar i Allahut, një enë me ushqim dhe pije është përgatitur për Hatixhën, merre dhe jepja, e përshëndete me Selam prej Zotit të saj dhe prej meje, dhe përgëzoje për Xhenetin, i cili është me të gjitha të mirat ku nuk do të ketë aty dhembje, e as pikëllim”.***

*(Sahihul Buhari, 3536)*

Sikurse shohim se “përgëzimi” ka ardhur në momentet më të veçanta, në momentin e vdekjes Xhabir bin Abdullahu tregon se e ka takuar atë i Dërguari i Allahut s.a.v.s. dhe i ka thënë:

***“O Xhabir, çka ke që je i thyer? - O i Dërguar i Allahut, babai im ka rënë shehid, është vvarë në Luftën e Uhudit, dhe ka lënë fëmijë dhe borxhe. Muhamedi i tha: A dëshiron të të përgëzoj për atë çka i ka ndodhur babait tënd?! – I thash: Po, o i Dërguar i Allahut. – Më tha: Allahu gjithmonë kur ka folur me dikë ka folur pas perdeve, ndërsa babën tënd e ka ringjallur dhe i ka folur drejtpërsëdrejti dhe i tha: O rob i Im! Dëshiro, do ta kesh. Ndërsa babai yt i ka thënë: O Zoti Im! Më ringjall që të vritem për Ty. – Ne veç e kemi caktuar herët se kthim prapa s’ka. Ka thënë: Për këtë rast ka zbritur ajeti kur’anor”.***

*(Tirmidhiu, 2936, hasen garibë. Ibni Maxhe, 186, 2790.*

*“Sahih el-Xhamië lil alametü Albani”, 7905)*

## **Vëlla!!**

Feja jonë është fe e shpresës dhe përgëzim. A e dini domethënien e fjalës “Shpresë”!

Në “Muaxhem vexhizë – Shpresë” më së shumti përdoret për rastet kur shumë vështirë është për t’u realizuar.

Pra, shpresa (Emeli) në gjuhën arabe ka për qëllim shtresimin e realizimit të diçkaje për në të ardhmen që vështirë realizohet.

Unë me ju jam duke diskutuar çështjen e shpresës, posaçërisht në momentet kur shumica mendojnë se shumë larg është çështja e daljes së muslimanëve nga kriza. Pra duhet të mbjellim shpresë në zemrat e njerëzve, sepse kësaj radhe shpresa nuk është çështje e cila vështirë realizohet, ajo realizohet, por me një kusht: “Të vepruarit me planprogramin e Allahut të Lartmadhëruar”:

**“Derisa mos ta ndryshojnë pozitivisht gjendjen e tyre”.**

*(El-Enfalë, 53)*

Shpresa është obligim, apo jo?

Pa dyshim se shpresa është farz, sepse është çështje e besimit të çdo muslimani.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Dhe mos e humbni shpresën në Allahun, vërtet shpresën në Allahun nuk e humb kush, pos pabesimtarëve”.**

*(Jusuf, 87)*

**Vëllezër!!**

Ne jemi duke folur për farzin e çdo muslimani. Vërtet Allahu i Lartmadhëruar kur ka krijuar krijesat mbi ta ka lëshuar një pjesë të mëshirës prej 100 pjesëve të mëshirës së Tij me të cilën mëshirohen njerëzit, ndërsa 99 pjesë i ka rezervuar në Vete për Ditën e Kijametit.

Ebu Hurejre r.a. transmeton se e ka dëgjuar të Dërguarin e Allahut s.a.v.s. duke thënë:

***“Allahu e ka përpjesëtuar mëshirën në 100 pjesë dhe një pjesë e ka zbritur në tokë, e prej asaj pjese mëshirohen njerëzit derisa edhe kali e heq këmbën nga i vogli i saj me frikë se do ta lëndojë”.***

*(Sahih El-Buhari, 5541)*

Mirëpo, pse Allahu të ndalë 99 pjesë të mëshirës së Tij për në ditën e Kijametit?! Që dera e shpresës së mëshirës së Tij të jetë e hapur për robërit e Tij gabimtarë, që të pendohen dhe të shpresojnë në mëshirën e tij dhe kurrë mos ta humbin shpresën. Allahu nuk dëshiron që rob i Tij t'i humbë shpresat, sepse kjo është pabesim.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Dhe mos e humbni shpresën në Allahun, vërtet shpresën në Allahun nuk e humb kush pos pabesimtarëve”.**

*(Jusuf, 87)*

Për të qenë dera e shpresës e hapur, Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Zoti i Juaj e ka caktuar që Ai Vetë të jetë i mëshirshëm”.**

*(El-En'amë, 54)*

Për të qenë dera e shpresës e hapur, Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Mëshira Ime ka përfshirë çdo gjë”.**

*(El-Earafë, 156)*

Për të qenë dera e shpresës e hapur, Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Mëshira Ime ka prioritet nga dënimi Im”.**

*(Muslimi, 4940)*

**Vëllezër!!**

Të gjithë ne së bashku duhet të shpresojmë në ndihmën e Allahut për këtë fe. Për këtë kurrë nuk duhet ta humbim shpresën, dhe kurrë nuk duhet të dyshojmë. Nëse në këtë dyshojmë jemi në rrezik. Pesimizmi nuk është cilësi e besimtarit, por është çështje e pabesimtarëve dhe hipokritëve.

Vëlla!! Përgëzohu për Allahun e Lartmadhëruar.

Gjithmonë mbaje shpresën në Allahun e Lartmadhëruar.

Kurrë mos e humb shpresën në udhëzimin e Allahut robërit e Tij muslimanë. Kurrë mos e humb shpresën në ndihmën e Allahut të Lartmadhëruar për këtë fe.

Mendo vetëm të mirën në Allahun e Lartmadhëruar.

Ke besim të plotë në Allahun e Lartmadhëruar.

## **PEJGAMBERI a.s. MBJELLË SHPRESË NË ZEMRAT E SAHABËVE**

Pejgamberi s.a.v.s. gjithmonë është angazhuar për mbjelljen e shpresës në Allahun e Lartmadhëruar te Sahabët r.a., deri sa edhe në momentet më të vështira, sepse ai prej tyre dëshironte imanë të fortë dhe të palëkundur. Ai i ka edukuar dhe i ka strukturuar me imanë të fortë, të cilët kanë qenë gjenerata e shkëlqyeshme pas pejgamberëve.

Vëlla!!

Besimtarit sa më shumë që i ngushtohen çështjet atij më shumë i rritet shpresa në Allahun e Lartmadhëruar. Ndërsa, ai i cili nuk është besimtar i vërtetë kur t'i ngushtohet çështja i rritet pesimizmi dhe dëshpërimi. Zoti na ruajt nga ajo gjendje.

Hipokriti është larg Allahut, ai vetëm i përcjellë interesat e tij, prej tij nuk ka dobi. Ndërsa besimtari është i ndërlidhur për Allahun e Lartmadhëruar, ai nuk humbë kurrë.

Në këtë parim i ka edukuar Pejgamberi s.a.v.s. sahanët, i ka edukuar në mbështetje vetëm në Allahun e Lartmadhëruar, i ka edukuar në shpresë në Allahun e Lartmadhëruar, bindje dhe besim në Allahun fuqplotë.

Adij Hatemi r.a. transmeton se:

“Kur kam kuptuar se do të vjen i Dërguari i Allahut, e kam urreyer për së tepërmi takimin me të. Kam shkuar në anën e romakëve deri te Kajseri, mirëpo edhe aty e kam urreyer pozitën time më shumë se sa të takohem me të Dërguarin e Allahut. Pastaj jam ndalur një çast dhe e kam pyetur veten: *“Për Zotin, po pse të mos e takoj atë njeri (Muhamedin a.s.)?! Nëse është rrenacak nuk mund të më dëmtojë. Nëse është besnik do ta kuptoj besnikërinë e tij”*. Për këtë arsye kam shkuar dhe e kam takuar. Kur kam hyrë aty njerëzit brohoritën: Adij bin Hatemi, Adij bin Hatemi! Pastaj vazhdon duke treguar Hatemi: Hyra te i Dërguari i Allahut s.a.v.s., e ai më tha: O Adij bin Hatem! Prano Islamin, do të jesh i

shpëtuar, këtë e përsëriti tri herë. I jam përgjigjur: Por unë kam fenë time. Ai më tha: Unë fenë tënde e di më mirë se ti. I thashë: Ti të dish për fenë time më mirë se unë?! – Ai tha: Po. Mirë, a nuk je prej rukusijëve, ndërsa ti merrë një të katërtën e bagëtive të popullit tënd. I thash: Po. – Ai tha: Në fenë tënde kjo është e ndaluar. Deri sa e tha këtë, pastaj vazhdoi: Unë e di edhe çka të pengon për ta pranuar islamin. Sepse ti mendon dhe thua: Si t’i pasoj njerëzit e dobët dhe ata të cilët nuk kanë forcë dhe fuqi, ata i kanë larguar arabët. Por, a di ti për sunduesin më të madh persian. – I thash: Kam dëgjuar për të, por asnjëherë nuk e kam takuar. – Ai tha: Për Zotin, në dorën e të Cilit është shpirti im, Allahu do ta plotësojë urdhrin e Tij, sa që gruaja prej Persisë do të udhëtojë për të shkuar në haxh pa përcjellje dhe nuk do ta lëndojë askush dhe do të çlirohet perandoria e Kisra bin Hermezit. – I thash: Kisra bin Hermezit?! – Tha: Po, Kisra bin Hermezit dhe do të shpërndani pasuri sa të dëshironi, por askush nuk do të ketë nevojë dhe askush nuk do ta pranojë.

Pastaj tregon Adij bin Hatemi, për atë kohë: Ja sot gruaja udhëton prej Persisë deri në Qabe për ta kryer haxhin pa kurrfarë përcjellje dhe pa kurrfarë rreziku. Unë kam qenë ai kur është çliruar kështjella e Kisrasë bin Hermezit”.

Për Zotin në dorën e të Cilit është shpirti im ju do të jeni përsëri ata që do ta keni forcën sepse i Dërguari i Allahut s.a.v.s. e ka thënë këtë.

**Vëlla!!** Adiju r.a. pranoi Islamin me shpresë se Islami ka ardhmëri dhe pjesëtarët e tij kanë fitim edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër me bindje të plotë në Allahun, po ti a e ke këtë shpresë?

Ne jemi umet i caktuar për fisnikëri dhe triumf, nëse pasojmë shkaqet dhe i mbështetemi vetëm Allahut dhe askujt tjetër.

Suraka bin Xhuëshem transmeton se:

“Deri sa isha në një takim (vendtubim) të fisit Beni Medlexh, një njeri prej tyre m’u afrua dhe në heshtje më tha: O Surak, pak më parë pashë një pikë (shenjë) të zezë, e cila ecte në shkretëtirë, mendoj se është Muhamedi me shokun e vet”. I kam kuptuar se ata janë, por ia kam ndryshuar mendjen, duke i thënë se ata janë filani dhe filani, të cilët janë njerëzit tanë”. Në atë vendtubim kam ndenjur edhe një çast apo pak kohë, pastaj kërkova leje dhe dola jashtë. Robëreshën, e cila ka qenë e caktuar të më shërbejë, e urdhërova të ma përgatis kalin dhe ta dërgonte prapa bregores. Pastaj kam marrë shtizën time dhe dola nga dera e

prapme e shtëpisë, duke ecur në maje të gishtërinjve që të mos lë gjurmë prapa. Kur kam arritur te kali, i hipa dhe u nisa me shpejtësi dhe i kam arritur. Gjatë rrugës, kali mori në thua dhe më rrëzoi për toke. U ngrita dhe i mora në qesen time shtizat e fallit, i hodha dhe e kapa njëren, kur shigjeta e fallit ishte që mos ta vazhdoj rrugën se do të më godas e keqja. Por, unë i hipa kalit, nuk e përfilla fallin (shortin) dhe vazhdova rrugën me shpejtësi. Kur, papritmas kam dëgjuar të Dërguarin e Allahut duke kënduar Kur'an, i qetësuar dhe pa shikuar djathtas e majtas, ndërsa Ebu Bekri ishte i kujdesshëm dhe ende lëvizte kokën anash, djathtas e majtas. Në ato çaste kali im u fundos me këmbët e përparme të tij në tokë deri në gjunjë. Zbrita nga kali, dhe e ngrita. Ai posa doli prej toke prapë u fundos, dhe kur tentoi përfundimisht të dilte prej toke, kur papritmas gufoi rëra, pluhuri i së cilës u ngrit lartë si tym. I mora shigjetat e fallit i hodha, dhe e mora njëren, përsëri shorti (falli) ishte që mos ta vazhdoj rrugën dhe detyrën që e kisha marrë, se do të më godas e keqja.

Atëherë fillova të kërkoj ndihmë duke bërtitur me tërë fuqinë që kisha. Ata më premtuan siguri. Kali im shpëtoi nga rëra e gjallë. Unë i hipa dhe iu afrova atyre. Mendoja me vete se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. e di se dëshiroja t'i zë andaj i thashë: "Populli yt ka caktuar shpërblim për atë, i cili të kap të gjallë. Unë i kam dhënë shënime për ty dhe për rrugën tënde. Ju kam përgatitur pajisje dhe ushqim ...". Dhe kështu flisja e flisja kur ai më tha: "Largohu prej nesh!". Atëherë e luta të ma shkruaj një fletë garantuese. I Dërguari i Allahut e urdhëroi Amir b. Fuhejres dhe ai ma shkroi në një pjesë lëkure. Pastaj i Dërguari i Allahut s.a.v.s. vazhdoi rrugën e tij".

(*Sahihul Buhari*)

Omer bin Hatabi r.a. transmeton se, kur ia kam dhënë Surakës rrobat, shpatën dhe kapelën e Kistrasë, i ka veshur Suraka bin Malik bin Xheashem dhe ka thënë:

"Falënderoj Allahun, i Cili ia mundësoi të veshë rrobat e Kistrasë një arabi beduin".

Shafiiu thotë: "Vërtet i ka veshur Suraka, sepse Pejgamberi s.a.v.s. i ka thënë Surakës, pasi ia shikoi duart e tij: Po shoh sikur ti i ke të veshura rrobat e Kistrasë. Vallahu Ealem".

(*"El Bidaje ve Nihaje ibni Kethiri", 6/201*)

## Vëlla!!

Kjo është shpresa të cilën e ka përjetuar Suraka r.a., ndërsa edhe ju duhet të keni ndonjë shpresë për të cilën duhet të jetosh që të kesh ambicie që ta forcosh shpirtin.

Berra bin Azibi transmeton se:

“Kur na ka urdhëruar i Dërguari i Allahut s.a.v.s. për të hapur hendeqe (istikame), në një vend ku ishim ne, u paraqit në mes të hendekut një gurë i madh të cilin nuk mund ta eliminonim. Shkuam dhe ia treguam të Dërguarit të Allahut s.a.v.s.. Atëherë erdhi i Dërguari i Allahut s.a.v.s. e vendosi rrobën e tij, u ngjiti mbi gur, e mori mjetin thyerjes e tha: BISMILAH dhe i ra me të fortë dhe e theu një të tretën e gurit, e pastaj tha: Allahu Ekber, mu dhanë çelësat e Sirisë. Për Zotin unë nga ky vend po i shoh kështjellat e tij. Pastaj tha: BISMILAH dhe i ra për së dyti dhe e theu prapë një të tretën e gurit, e tha: Allahu Ekber, mu dhanë çelësat e Persisë. Për Zotin unë po i shoh qytetet, po i shoh kështjellat e bardha nga këtu. Pastaj tha: BISMILAH dhe i ra edhe për të tretën herë dhe e theu gurin në tërësi e tha: Allahu Ekber, mu dhanë çelësat e Jemenit. Për Zotin po i shoh dyert e Sanasë nga ky vend ku jam”.

*(Musnedi Imam Ahmedit, 17946)*

## **Vëlla!!**

Shiko se si ka mbjellë i Dërguari i Allahut s.a.v.s. shpresë për të ardhmen e mirë, për islamin, muslimanët në shpirtrat e sehaveve dhe si i ka edukuar ata në kohërat më të vështira, sa që armiku iu kishte vështirësuar dhe furnizimin me ushqim!

Ajo ka qenë shpresa se kjo fe do të fitojë.

Ajo ka qenë bindja në Allahun e Lartmadhëruar dhe imani i ngulitur në Allahun e Lartmadhëruar.

A e ke ti këtë shpresë në Allahun e Lartmadhëruar?

Ky është ushqimi i kësaj bote dhe i botës tjetër nëse e do ti këtë ushqim. Gruaja e Muhamedit a.s., Aishja r.a. transmeton se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë: E kam pyetur të Dërguarin e Allahut s.a.v.s.: A ke përjetuar ditë më të vështirë se në ditën e Uhudit? Ai mu përgjigj: Po, ditën më të vështirë e kam përjetuar prej popullit tënd, bile më të vështirë se në Akabe. Kam shkuar dhe iu kam lajmëruar Ibni Abdi Jalil bin Abdul Kelal dhe ai nuk më është përgjigjur, dhe pasi jam larguar nga aty, i mërzhitur dhe i pikëlluar, dhe pasi kam arritur në vendin Thealib, e kam ngritur kokën time, kur shoh se retë më kanë mbuluar me hije. Shikova lart, kur pash Xhibrilin, i cili më thirri dhe më tha: Vërtet Allahu i Lartmadhëruar ka sjellë te ti Melekun e kodrave që ta urdhërosh çka të dëshirosh, për t'i dënuar ata. Tregon Aijsha se Meleku i kodrave e ka thirrur të Dërguarin e Allahut s.a.v.s., i ka dhënë selam dhe i ka thënë: O Muhamed, vërtet Allahu ka dëgjuar fjalët e popullit tënd.

Unë jam jeleku i kodrave; Zoti yt më ka dërguar që të veproj sipas urdhrit tënd, nëse dëshiron do t'i bashkoj këto dy kodra dhe do t'i zhduki ata në tërësi! Ndërsa i Dërguari i Allahut s.a.v.s. i ka thënë:

***“Jo, përkundrazi, sepse unë kam shpresë se prej mesit të tyre Allahu do të nxjerrë disa të cilët do ta adhurojnë Allahun të Vetmin, dhe kurrë nuk do t'i bëjnë shok Atij”.***

(Buhariu, 2992)

Shejh Utthejmini r.a. për këtë thotë: Shiko për shpresën në jetën e të Dërguarit të Allahut s.a.v.s. dhe vizionin e tij (largpamësinë) në kohët më të vështira në rrethana më të vështira, dhe çfarë shpresë ka pasur në Zotin e Lartmadhëruar.

**Vëlla!!**

A e ke edhe ti këtë ndjenjë, dhe a keni edhe ju shpresë të tillë!!

\* \* \*

# **VENDOSMËRIA NË FENË E ALLAHUT**



## **VENDOSMËRIA NË FENË E ALLAHUT**

Çështja e vendosmërisë, me të gjitha format, është shumë e rëndësishme për çdo pjesëtar të umetit tonë, për t’ia kthyer umetit reputacionin, krenarinë dhe meritën, për të triumfuar ndaj armiqve, për të udhëhequr botën në punë të mira dhe lumturi në jetë.

Për fat të keq, shumica e kanë humbur këtë çështje dhe cilësi të lavdëruar. Sheh ndonjërin, i cili i përmbahet fesë, duke i kryer obligimet dhe duke u larguar prej mëkateve një periudhë kohore, kur papritmas, vëren se ai është larguar nga detyrat dhe obligimet e fesë! E gjithë kjo është shkak i pavendosmërisë dhe padurimit.

Një shumicë tjetër janë falur rregullisht, pastaj janë larguar nga namazi!

Një shumicë tjetër janë mbuluar me mbulesë islame në muajin Ramazan, pastaj prapë kanë vazhduar me avazin e vjetër, duke mos u mbuluar.

Në start ndjenjat e muslimanëve në fe janë në kulminacion, pastaj kohë pas kohe vjen përtacia dhe ftohja!

Armiqtë e islamit këtë e kanë kuptuar, e kanë kuptuar se fillimi te në është i flaktë, pastaj ftohemi dhe humb te ne vendosmëria, dhe me ne veprojnë sipas këtij rregulli. Pra, në fillim na lënë që të veprojmë çka të dëshirojmë, e pasi që të harxhohen forcat, atëherë veprojnë me ne si dëshirojnë ata.

Pse e gjithë kjo mangësi, a nuk ka mundësi që ndjenjat të vazhdojnë dhe të forcohen e të mos ketë mangësi dhe zbrazëti?!

Atëherë kur zbrazëtinë dhe mangësinë në zemrat tona e zëvendësojmë përgjithmonë ndjenjat dhe vullneti, atëherë kjo quhet vendosmëri.

Kur të flasim për përqendrueshmërinë në shoqëri, kemi për qëllim vendosmërinë e Selefi Salih të sehabëve, tabiinëve dhe kush i përmbahet atyre dhe vazhdon realizimin e planprojektit të tyre deri në Ditën e Kijametit.

Numri i sehabëve ka qenë i kufizuar në gadishullin arabik, mirëpo ata kanë qenë besimtarë të vërtetë dhe të vendosur, për këtë arsye ia kanë arritur qëllimit që fenë islame ta ndihmojnë, ta përforcojnë dhe ta përhapin.

Shpresoj se Allahu do të na bëjë të përqendruar në fenë e Tij, duke i kryer obligimet ndaj Tij e duke u larguar nga veprat e këqija dhe mëkatet, kështu që Allahu t'i ndihmojë fesë që të përhapet në gjithë rruzullin tokësor, që t'i ndihmojë umetit që të jetë i vendosur, t'i ndihmojë të vërtetës, ta eliminojë të pavërtetën. Shpresën e kemi te Ai, sepse ne jemi të dobët, por Allahu është i fuqishëm dhe te Ai kemi mbështetjen.

“NA MJAFTON ALLAHU, NUK KA MBROJTËS MË TË MIRË”.

- HASBUNALLAHU VE NIËMEL VEKILË.

حسبنا الله و نعم الوكيل

## PJESËT KRYESORE TË VENDOSMËRISË

Vendosmëria përbëhet prej tri pjesëve kryesore:

**E para:** Vendosmëria në drejtësi të përgjithshme;

**E dyta:** Vendosmëria në fenë e Allahut të Lartmadhëruar;

**E treta:** Vendosmëria për t'i ndihmuar fesë.

## SHEMBUJ TË ATYRE TË CILËT KANË SAKRIFIKUAR ÇDO GJË PËR ISLAM

Për të ndihmuar fenë islame duhet dhënë edhe më të çmuarën, pra jetën tënde.

Jeta jote duhet të jetë çështje e ndihmës së muslimanëve dhe ndihmesës së njerëzve për t'u kthyer në fenë e Allahut - Krijuesit të gjithë botëve.

Islami duhet të jetë më e çmuara në jetën tënde. Paraardhësit tanë fetarë të çmuar (selefuna salih) kanë jetuar, kanë thirrur në fe, kanë luftuar për të, dhe për ta mbrojtur atë. Për këtë kemi ilustrime të shumta, por ne do t'i paraqesim vetëm disa që të jenë shëmbëlltyrë për ne se si duhet jetuar me Allahun dhe për Allah, të përqendruar dhe të vendosur në fe.

## **AS-HABUL UHDUD**

Transmeton Suhejbi se i Dërguari i Allahut s.a.v.s ka thënë: *Para jush ka qenë një mbret, i cili e kishte një magjistar. Kur magjistari e arrin pleqërinë, i thotë mbretit: Vërtet unë jam tepër në moshë, jam plakur shumë, andaj më dërgo një djalosh (të ushtrisë tënde) që t’ia mësoj magjinë. Ai ia dërgon një djalosh për ta mësuar magjinë.*

*Djaloshi kur shkonte te magjistari në mes të rrugës e takon një mistik. Ulet pranë tij, bisedon për pak kohë dhe i pëlqejnë fjalët e tij. Kështu që ai e bën rregull, që çdo herë kur të shkojë te magjistari të ndalet te mistiku. Kështu që ai vazhdimisht vonohej. Kur shkonte i vonuar te magjistari, magjistari e rrihte. Ai ankohet te mistiku. Mistiku i thotë, pasi që frikësohesh se të rrahë magjistari thuaj atij më ka vonuar familja ime, e nëse frikësohesh prej familjes tënde thuaj se më ka vonuar magjistari.*

*Derisa ai vazhdonte mësimin , një shtazë e madhe i kishte bllokuar njerëzit. Ai thotë: Sot do ta kuptoj se a më i vlefshëm është mistiku apo magjistari! E merr një gur dhe thotë:*

*“O Zoti im, nëse veprimet dhe qëllimet e mistikut janë më të mira dhe më të dashura tek Ti se të magjistarit, mbyte këtë shtazë prej duarve të mia dhe le të lirohen njerëzit. E gjuan gurin dhe shtaza mbytet dhe njerëzit lirohen.*

*Pas kësaj ngjarjeje shkon te mistiku dhe ia tregon ngjarjen. Mistiku i thotë: O djalosh, prej tani e tutje ti je më vlefshëm dhe më i ditur se unë . Por, unë kam një ndjenjë për ty se ti do të sprovohesh me një sprovë të madhe. E nëse sprovohesh mos më trego. Djaloshi i shëronte njerëzit me lloje të barnave të ndryshme prej sëmundjeve siç ishin: lepra, verbëria dhe prej çdo sëmundje tjetër. Një shok i mbretit ishte verbëruar.*

*I verbëti kishte marrë shumë e shumë shpërblime dhe i thotë djaloshit: “Të gjitha këto shpërblime janë për ty vetë e vetëm nëse më shëron dhe më kthehet shikimi. Djaloshi i thotë: Unë nuk e shëroj askënd, por Zoti është Ai, i Cili shëron. Nëse ti beson në Zotin dhe i lutesh Atij Allahu do të të shërojë. Ai besoi në Zotin dhe Allahu e shëroi.*

*Ai shkon te mbreti ulet pranë tij, e mbreti e pyet: “Kush të shëroi dhe t’u rikthye shikimi?!” - Ai i përgjigjet: “Zoti im”!! - Mbreti i thotë: “A ka zot tjetër pos meje?!” – Ai i përgjigjet: “Zoti im dhe i yti është Allahu”.*

Mbreti i urdhëron parinë e tij për ta dënuar dhe maltretuar derisa detyrohet të tregojë për djaloshin. Shkojnë e marrin djaloshin, e sjellin para mbretit dhe mbreti i thotë:

“O djalosh, ti ke arritur në shkallë të lartë të aftësisë si magjistar, sa që po i shëron të verbrit dhe të zgjebosurit, dhe shëron e shëron ...”.

- Djaloshi i thotë: “Unë nuk e shëroj askënd, por Allahu shëron”. Pastaj mbreti e prangosë dhe e dënon, e maltreton derisa i tregon për mistikun. Shkojnë dhe e sjellin mistikun para mbretit dhe mbreti i thotë: “Largohu nga feja jote dhe kthehu në fenë tënde të mëparshme, idhujtar”. Ai refuzon. Mbreti urdhëron të marrin një sharrë, dhe ia aktivizojnë sharrën në qafë dhe e ndajnë në dysh. Pastaj e marrin ish shokun e mbretit dhe i thonë: “Largohu nga feja jote dhe kthehu në fenë tonë”. Ai refuzon. Ia vendosin sharrën në qafë, kështu që edhe atë e ndajnë në dysh. Pastaj e marrin djaloshin dhe i thonë: “Largoju nga feja jote”. Ai refuzon. Mbreti iu thotë disa shokëve: “Merreni dhe dërgojeni në një kodrinë të lartë dhe nëse largohet nga feja e tij kthejeni të shpëtuar, e nëse jo, hidheni”. Kur arrin në lartësinë më të madhe, ai thotë: “O Zoti im! Veproni si të duash!”. E hodhën prej lartësisë më të madhe të kepit, ndërsa ai pa kurrfarë lëndimi, në këmbët e tij, shkon te mbreti. Mbreti i thotë: “Si kanë vepruar shokët? - Ai i thotë: “Më ka mjaftuar Allahu, i Cili më ka shpëtuar”.

Pastaj iu thotë disa tjerëve: “Merreni, hipeni me një anije dhe kur të arrini në mes të detit pyeteni, nëse largohet prej fesë së tij kthejeni, e nëse jo, hidheni në det”. Ata shkuan. Ai prapë (para se të hidhej në det) thotë: “O Zoti im, veproni si të duash!”. E hedhin prej anijes për ta fundosur. Ai në këmbët e tij, pa kurrfarë lëndimi shkon te mbreti dhe i thotë mbreti: “Si kanë vepruar shokët e tu me ty?” - Ai i përgjigjet: “Më ka mjaftuar Allahu”. - Djaloshi i thotë mbretit: “Ti nuk mundesh të më mbytësh derisa të veprosh çka të urdhëroj unë”. - Mbreti i thotë: “Po çka është ajo?” - Djaloshi i thotë: “Ti tubosh njerëzit në një vend të më kryqëzosh, të më lidhësh për një lis, pastaj ta marrësh një shtizë, ta vendosësh në hark, e pastaj ta tërheqësh shtizën duke thënë: Në emër të Allahut, i Cili është Zot i djaloshit, pastaj të gjuash. Nëse vepron kështu, ke për të më mbytur”.

Mbreti i tuboi njerëzit në një vend dhe e lidhi djaloshin për një trup të një lisi, e mori shtizën, e vendosi në hark dhe tha: Në emër të Allahut, Zotit të djaloshit, dhe e hodhi shtizën. Shtiza i bie në kraharor, e ai e vendosi dorën në shtizë dhe vdiq.

*Për këtë arsye njerëzit thanë: Besojmë në Zotin e djaloshit! Besojmë në Zotin e djaloshit! Besojmë në Zotin e djaloshit! Shkojnë dhe i thonë mbretit: “A po e sheh çka po thonë? Prej Zotit po të tërhiqet vërejtja. Njerëzit, populli veç ka besuar”. Mbreti urdhëroi të hapej një hendek dhe në mes të hendekut të ndizej një zjarr i madh, dhe thotë: “Kush nuk kthehet prej fesë së tij hidheni dhe ashtu ndodhi. Derisa i vjen radha një gruaje, e cila e kishte fëmijën e saj në gj. Asaj i vjen shumë vështirë për shkak të foshnjës së saj. Foshnja: i thotë nënës: Oj nëna ime, duro se nuk ka dyshim se ti je në rrugë të drejtë”.*  
(Sahihul Muslim, 5327)

### **Nga ky tregim madhështor përfitohet:**

Angazhimi i djaloshit për të përfutur dituri, e cila sjellë dobi edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër, duke u mbështetur në fenë e të devotshmit (mistikut).

Përkundër asaj se djaloshi ka qenë i urdhëruar për të mësuar magjinë nga magjistari, atë nuk e ka konsideruar të mjaftueshme, por i ka bashkuar dy dituri për të kërkuar të vërtetën, kështu ai magjinë e mësonte prej magjistarit, ndërsa në të njëjtën kohë e mësonte fenë prej dijetarit të devotshëm mistik.

Djaloshi u angazhua për ta gjetur të vërtetën me studim se a është e vërtetë magjia apo feja, se Zoti ia lehtëson rrugën atij, i cili dëshiron për ta gjetur apo angazhohet për rrugën e drejtë.

Allahu i Lartmadhëruar ia ka lehtësuar djaloshit për ta kuptuar se njeriu i devotshëm është fetar, ai është i drejtë dhe ajo (feja) është çka e kënaq dhe e qetëson atë, ndërsa magjistari me magjinë e tij e shpie në humnerë dhe në atë çka nuk është i kënaqur.

Dijetari i cili thërret në rrugën e Allahut me sinqeritet është më i mirë se Allahu se sa ai i cili nuk thërret në rrugën e Allahut të Lartmadhëruar. I devotshmi i thotë djaloshit: - “O djalosh, sot je më i mirë se unë, sepse po e shoh se i ke marrë çështjet me seriozitet”. Sepse i devotshmi e ka ditur veten se ka heshtur dhe nuk ka thirrur në rrugën e Allahut, por është izoluar nga njerëzit dhe nuk i ka tërhequr për dore në rrugën e Allahut të qëndrueshme, ndërsa djaloshi ka thirrur në të vërtetën me diturinë të cilën e ka marrë prej të devotshmit (mistikut).

A e dini se pse na ka treguar Pejgamberi s.a.v.s. këtë ngjarje?!

- Që të jetë islami tepër i dashur për ne, i vulosur në zemrat tona, për të sakrifikuar çdo gjë në jetën tonë, çka do që të jetë, por edhe në qoftë se është në pyetje edhe vet jeta.

- Djaloshi nuk ka qenë peygamber, mirëpo ka qenë rob i Allahut, i sinqertë, i pastër dhe i vendosur në rrugën e drejtë të Allahut.

- Djaloshi ka qenë tepër i vendosur dhe është mbështetur vetëm në Allahun e Lartmadhëruar. Kjo paraqitet me sinqeritetin dhe çiltërsinë e tij, duke iu lutur Zotit të tij, dhe bindjen e plotë të tij se magjia nuk bën as dëm, as nuk sjellë dobi. Ai ka qenë i bindur se ai, i cili shëron është vetëm Allahu i Lartmadhëruar.

- Besimi i djaloshit, të cilën e ka përfituar me diturinë fetare. Besimin e tij dhe se duhet thirrur njerëzit në besim dhe afrimin e tyre në fe. Kjo paraqitet atëherë kur ia ka arritur qëllimit të ikë dy herë, mirëpo ai ka dëshiruar të përhapë diturinë e tij, ka dëshiruar të përhapë fenë dhe për atë arsye më tutje nuk ka ikur, por ka dëshiruar të sakrifikojë veten e tij vetëm e vetëm që të përhapet feja e Zotit të Lartmadhëruar.

Mësimi kryesor të cilën treguam nga ngjarja është vendosmëria në fenë e Allahut, përkundër përndjekjeve, torturimeve dhe vrasjeve. Kjo kuptohet nga vendosmëria e mistikut, shokut të mbretit, djaloshit dhe Es-habul Uhdudit.

## Vëlla!

Falënderojmë Allahun se ne jetojmë në vendin tonë një jetë të mirë dhe të qetë, me njerëz të mirë, me zemra të shëndosha, mirëpo ekziston një mjegulli dhe pluhur të cilat mund të eliminohen me butësi, dhe fjollat të cilat mbulojnë zemrat e tyre të pastrohen.

Çdo musliman duhet ta rrënjosë këtë ngjarje në zemrën e tij dhe të vazhdojë jetën e tij, dhe çdo herë kur t'i paraqitet ndonjë pengesë le t'i kujtojë këta besimtarë të vendosur, të cilët kanë qenë të bindur dhe me vendosmëri e kanë mbrojtur fenë e Allahut, dhe rrugën e drejtë të Tij.

## **NGJARJA E HUBEJBIT DHE VENDOSMËRIA E TIJ NË RRUGËN E ALLAHUT**

Ebu Hurejrete r.a. transmeton se:

*I Dërguari i Allahut ka dërguar në një mision dhjetë vëzhgues. Udhëheqës të tyre ka caktuar Asim bin Thabit el-Ensarijun – gjyshin e Asim bin Umer bin el-Hatabit derisa ishin në Hedete, vend, i cili ishte në mes të Asfanit dhe Mekes. Ia tregojnë atij një ngushticë (rrugë) për Hudhejlit, e cila rrugicë quhej Benul Hajan. Kundër tyre janë përgatitur për afërsisht 100 sulmues, të cilët i kanë përcjellë, deri sa në një vend i kanë parë mbeturinat e hurmave ku kishin ngrënë dhe kishin pushuar. Ata e kanë kuptuar se ishin hurmat e Medinës dhe me të shpejt kanë pasuar rrugën në drejtim të tyre. Kur Asimi me shokët e tij i hetuan ishin fortifikuar në një vend. Ata pastaj i rrethuan dhe iu thanë: Zbritni dhe dorëzohuni, se asnjërin prej jush nuk do ta vrasim, për këtë edhe japim besë. Asim bin Thabiti u thotë: O populli im, shokë të mi, unë nuk do të zbres që të bëhen pre e pabesimtarëve. Pastaj është lutur: “O Zoti im, lajmëroje për këtë pejgamberin Tënd, Muhamedin a.s..*

*Gjuajnë me shtizë dhe e vrasin Asimin, ndërsa tre shokët e tjerë dorëzohen pasi që marrin besë prej tyre, e në mesin e tyre ishte Hubejbi Zejd bin Dethineti dhe një sehabë tjetër.*

*Kur iu afrohen idhujtarëve, ata ua lidhin duart e tyre. Sehabiu i tretë tha: Kjo është tradhtia e parë. Unë nuk do të dorëzohem, do të luftoj deri sa të vdes, dhe vazhdoi deri sa e therën dhe e mbytën. Kështu Hubejbin dhe Zejd bin Dethinetin i robëruan dhe i shitën pas luftës së Bedrit. Hubejbin, rob të zënë, e blenë Benu Harith bin Amir bin Nufel, ndërsa gjatë luftës së Bedrit Hubejbi e kishte vra Arith bin Amrin. Hubejbi qëndroi rob te ata deri në caktimin e datës së ekzekutimit të tij. Vajzat e Harithit e kanë huazuar një thikë për ta ekzekutuar Hubejbin.*

*Një fëmijë i vogël, i njëres vajzë së Amrit, e kishte marrë thikën pa dijen e saj dhe kishte shkuar te Hubejbi pa e ditur ajo, dhe ishte ulur në prehër të Hubejbit.*

*Ajo tregon se kur ka shkuar dhe e ka gjetur ulur në prehrin e tij, ndërsa thikën e kishte në dorë. Tregon ajo se është frikësuar për së tepërmi, sa që edhe Hubejbi e ka hetuar, pastaj e ka pyetur: A mos po frikohesh se do ta kisha mbytur?! Nuk do ta kisha bërë kurrë atë çka po mendon.*

*Ajo tregon: Për Zotin, kurrë nuk kam parë rob më të mirë se Hubejbi. Për Zotin, një ditë e kam parë duke ngrënë rrush, ndërsa ai gjithmonë ka qenë në pranga të hekurta, kurse në Meke nuk ka pasur aso pemë e fryte! Ajo thoshte: Ka qenë furnizim me të cilin e furnizonte Allahu Hubejbin.*

*Kur e nxorën, që në oborrin e Qabes ta ekzekutonin, Hubejbi iu thotë atyre: Më jepni rast që t'i fali dy rekate. E pasi e fali namazin tha: Për Zotin, po mos të mendonit se jam duke iu frikësuar vdekjes do t'i falsha më gjatë. Pastaj tha: - O Zoti im, tuboj të gjithë ata dhe zhduki për njëherë, dhe pastaj ka thënë:*

*"Nuk brengosem kur të vritem si musliman,*

*Pa marrë parasysh se si vritem,*

*Sepse do të kthehem te Allahu, ashtu si dëshiron Ai,*

*E bekon mënyrën se si shkoj te Ai.*

*Pastaj është ngritur Ebu Sirveate Ukbete bin el-Harith dhe e vret.*

*Kështu Hubejbi e ka treguar rrugën se si muslimani kur të vritet, të vritet i durueshëm dhe me namaz.*

### **Vëlla!**

*Përkujtoje përqendrueshmërinë e Hubejbit r.a.*

*Analizo fuqinë e bindjes së tij në Allahun e Lartmadhëruar dhe përqendrueshmërinë e tij në fe edhe pse ishte i zënë rob dhe vritej.*

*Zgjidh Habibin r.a. dhe të tjetër besimtarë të cilët kanë qenë të vendosur si ai. Le të jenë shëmbëlltyrë për ty ata, të cilët kanë qenë të vendosur në rrugën e Allahut dhe të Dërguarit të Tij.*

*Paso ata dhe bëhu besimtar i singertë dhe i mirë, mos i paso ata, të cilët janë lakmues të kësaj bote. Bëhu si të devotshmit, sepse nëse bëhesh i devotshëm do të jesh i fisnikëruar dhe do të korrësh fitore.*

*Transmeton Habab bin Ereti se kemi shkuar te i Dërguari i Allahut s.a.v.s., deri sa ai ishte i mbështetur dhe qëndronte nën hijen e Qabës, e i thamë atij:*

*- A nuk po e lut Allahun që të na ndihmojë? Muhamedi a.s. na tha:*

*"Ka ndodhë para jush kur njerëzve u hapej varri dhe me sharrë ua sharritnin dhe ua përgjysmonin kokat e tyre, ndërsa ata nuk largoheshin kurrsesi nga feja; i ngujonin dhe i ngulitnin me gozhdë në eshtrat e tyre, ndërsa ata nuk largoheshin nga feja e tyre.*

*Për Zotin, ndihma e Zotit do të vjen, sa që këmbësori do të ecë i lirë prej Sanasë deri në Hadremevt dhe nuk do t'i frikësohet askujt tjetër, pos Allahut. Ashtu do të jetë sa që as ujku nuk do t'i prekë dhentë, por ju po hezitoni". (Sahihul Buhari, 3343)*

## **NGJARJA E FRIZERES PRIVATE (FLOKTARES) SË VAJZËS SË FIRAUNIT**

Edhe pse kjo ngjarje ka transmetim të dobët, unë po e përmendi vetëm për të sjellë guxim dhe vendosmëri në adhurim ndaj Allahut edhe nëse është në pyetje torturimi apo vrasja.

Transmeton Ibn Abasi se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“Në Natën e Israsë dhe të Miraxhit, kur jam ngritur në një vend prej vendeve, e kam ndier një aromë të këndshme, dhe pyeta: O Xhibril, ç’është kjo erë e këndshme?! – Tha: Kjo është aroma e floktares së bijës së firaunit dhe bijve të vet (floktares). – E pyeta: Po çka ka qenë puna me të? – Ai tha: Derisa e krihte bijën e firaunit i bie krehri prej dorës së saj, e ajo prapë e merr prej toke dhe thotë “Bismilahi”. E bija e firaunit i thotë: - Thuaj me emrin e babait tim! – Ajo i thotë: Jo (me emrin e babait tënd), por me emrin e Zotit tim, Zotit tënd dhe Zotit të babait tënd. Pra, me emrin e Allahut.*

*– Ajo e pyet: A ke ndonjë Zot tjetër, pos babait tim? – Ajo iu përgjigj: Po. Ndërsa ajo i tregoi firaunit, i cili e thërret atë dhe i thotë: - Oj filane (N.N.)! A ke Zot pos meje? Ajo i përgjigjet: - Po, Zoti im është edhe Zoti yt, Allahu i cili mbizotëron çdo gjë edhe në qiej.*

*Firauni urdhëroi që të ndizej një zjarr nën një kazan të madh i cili vlonte, pastaj i merr djemtë e saj dhe i gjuante një nga një. Ajo i thotë: - Kam një kërkesë. - Firauni i thotë: Cila është ajo kërkesë? – I thotë: Dëshiroj që t’i tubosh eshtrat e mia dhe të fëmijëve të mi në një qefin dhe të na varrosësh të gjithëve së bashku. – Këtë edhe do ta bëjmë (iu përgjigj firauni). Fëmijët e saj i hidhte në kazan një nga një, derisa i erdhi radha edhe fëmijës së saj në gji, dhe sikur për të u brengos për së tepërmi. Mirëpo fëmija në gji i thotë: “Oj nëna ime, hidhu në zjarr së bashku me mua se dënimi në dunja është shumë më i lehtë se dënimi i ahiretit”! Pastaj u gjuajtën me fëmijën e saj.*

*Katër fëmijë (në djep) kanë folur, e ato janë: Foshnja e frizeres së vajzës së Firaunit, Dëshmitari i Jusufit, Shoku Xhurejxh dhe Isa i biri i Merjemes”.*

Vështroni pra, çfarë vendosmërie në adhurim ndaj Allahut Një, i Cili nuk ka rival.

Vështroni pra, çfarë imani (besimi) të fortë në zemër dhe sinqeritet në vepër.

Vështroni pra, të gjitha këto sakrifica vetëm e vetëm për ta adhuruar Allahun Një, i Cili nuk ka as shok, as rival.

**Vëlla!**

Feja jote është feja e trupit tënd dhe gjakut tënd.

**Vëlla!**

Jam munduar të sqaroj disa çështje të përqendrueshmërisë në fenë e Allahut të Lartmadhëruar, duke i ilustruar me disa shembuj, ngjarje të njerëzve të cilët kanë treguar heroizëm në momente shumë të vështira. Kam shpresë se Allahu i Lartmadhëruar se domethënia e kësaj çështje ka depërtuar te ju. Përmbaju fesë dhe kërko mbështetje te Allahu i Lartmadhëruar.

**Vëlla!!**

Kërkohet prej nesh që të jemi të vendosur në adhurim ndaj Allahut. Të kryejmë çdo urdhër të Tij dhe të largohemi nga çdo ndalesë e Tij. Të lutemi me sinqeritet që Allahu t'u ndihmojë të gjithë vëllezërve tanë në çdo vend. Të lutemi që Allahu t'i zgjojë njerëzit dhe të thërrasin në rrugën e drejtë të Allahut.

**Vëlla!!** Kam një porosi!! Thuani vazhdimisht:

“HASBUNALLAHU VE NIEMEL VEKILË”

حسبنا الله ونعم الوكيل

“NA MJAFTON ALLAHU,

NUK KA MBROJTËS MË TË MIRË”.

Me këtë lutje ta kujtojmë Allahun pandërprerë, që t'ia largojë umetit vështirësitë, fatkeqësitë dhe t'i ngritë lart ndaj kundërshtarëve dhe armiqve të tyre. Transmeton Ibn Abuse se lutjen:

حسبنا الله ونعم الوكيل

“HASBUNALLAHU VE NIEMEL VEKILË” e ka thënë Ibrahim i a.s. para se të hidhej në zjarr, e po këtë lutje e ka bërë edhe Muhamedi a.s. kur:

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمُ الْوَكِيلُ

**“Atyre (shokëve të Pejgamberit) që dikush u tha: Populli (idhujtarët) është tubuar t'ju sulmojë, pra kini frikë! Ajo përkundrazi, ua shtoi edhe më shumë besimin e thanë: Neve na mjafton Allahu, Ai është mbrojtësi më i miri”** (Suretu Ali Imran, 172)

(Sahih El-Buharij, 4197)

FALËNDEROJMË ALLAHUN ZOTIN E GJITHË BOTËVE!

\* \* \*

# **MJETET E VENDOSMËRISË NË FENË E ALLAHUT**



## **MJETET E VENDOSMËRISË NË FENË E ALLAHUT**

Çështja e përqendrueshmërisë me llojet e saj është me rëndësi të posaçme për çdo pjesëtar të umetit, për t’ia kthyer umetit reputacionin, vlerën dhe krenarinë e tij, dhe të fitojë kundër armiqve të tij, që bota të udhëhiqet me mirësi dhe jetë të lumtur.

Për fat të keq, shumica e kanë humbur këtë veçori të mirë. Kështu shohim që disa përkohësisht falin namaz, largohen prej të këqijave dhe mëkateve, bëjnë punë të mira, kur befasisht shohim se largohen dhe çalojnë në adhurim ndaj Allahut, se shumë shpejt e humbin veçorinë e përqendrueshmërisë dhe durimit.

Shumica e njerëzve janë falur rregullisht, e më vonë e kanë lënë.

Shumica e vajzave gjatë muajit të Ramazanit janë mbuluar me veshjen islame, ndërsa më vonë shohim se nuk e praktikojnë mbulesën.

Në start ndjenjat e muslimanëve janë në kulminacion, pastaj kohë pas kohe vjen deri te zbehja, përtacia dhe dështimi!!

Armiqtë e islamit këtë çështje e kanë kuptuar prej nesh, e kanë kuptuar se në start flakërohem, pastaj i ftohim ndjenjat tona dhe ndaj neve veprojnë me këtë parim; në fillim na lirojnë të veprojmë çka të dëshirojmë deri sa ta shpenzojmë energjinë, pasi që t’i shpenzojmë emocionet e flakta të tona, ata veprojnë si të dëshirojnë me ne.

Pse e gjithë kjo zbrazëti?!

A nuk është e mundur që të mbulohet e gjithë kjo zbrazëti dhe të vazhdojë vullneti.

Atëherë kur vendin e kësaj zbrazëtie e zë vullneti dhe ndjenjat e forta të palëkundura jemi të përqendrueshëm.

Kur të flasim për qëndrueshmërinë në shoqëri, kemi për qëllim gjeneratën e artë të të parëve tanë, pra sehabët dhe ata të cilët e vazhdojnë rrugën e tyre me mirësi, dhe i përmbahen projektit të tyre deri në Ditën e Gjykimit.

Shpresojmë se Allahu do të na përqendrojë në fe, të na mundësojë t’i kryejmë obligimet, të largohemi prej mëkateve dhe të jemi të vendosur deri në fitoren e fesë dhe përhapjen e saj në botë, që të vendoset drejtësia, dhe të përkrahet e të largohet padrejtësia, e të mos përkrahet.

Shpresën e kemi vetëm te Ai, se në jemi të dobët, ndërsa Allahu është i fuqishëm dhe i pamposhtur, dhe vetëm Atij i mbështetemi, nuk ka mbrojtës më të mirë se Ai.

## PËRQENDRUESHMËRIA NË NDIHMË TË FESË

Është çështje shumë e lehtë për të hyrë në shtëpinë e adhurimit, ashtu siç është çështje shumë e lehtë për të dalë nga shtëpia e mëkateve, ndërsa përqendrueshmëria është e vështirë. Ata të cilët dëshirojnë Iman të fortë dhe vullnet të fortë, bazë duhet të kenë përqendrueshmërinë.

Shembull: Kur zhvillohej lufta në Irak, deri sa forcat irakiane rezistonin kundër forcave okupatore, njerëzit kishin moral dhe iman të fortë, filluan ta adhuronin Allahun largoheshin prej mëkateve dhe punëve të këqija, mirëpo kur humbën shpresat në fitoren e muslimanëve dhe largimin e armikut, edhe pse shpresa vazhdonte, gjendja ndryshoi. Edhe pse njerëzit ishin falur natën, kishin falur sabahun rregullisht, kishin lexuar Kur'an, pasi që ishin lutur me përkushtim, pasi që ishin larguar nga ahengjet dhe dëfrimet etj., etj., pas gjithë kësaj ata prapë janë kthyer siç kanë qenë më parë. Kjo nga shkakut i humbjes së përqendrueshmërisë dhe pesimizmit.

لا حول ولا قوة إلا بالله

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH

### Vëllezër!

Patjetër duhet të bëhemi të përqendrueshëm, pa vendosmëri nuk ka kurrfarë suksesi, ne kemi nevojë për përqendrueshmëri të vazhdueshme, ne kemi nevojë shumë që të largohemi prej mëkateve dhe pandërprerë t'i kryejmë obligimet. Ta kryejmë obligimin dhe të jemi të përqendrueshëm në mbrojtjen e Palestinës, Irakut dhe umetit në përgjithësi.

Përqendrueshmëri në parimet themelore, në parimet e drejtësisë. Përqendrueshmëri para çështjeve të dyshimta, sprovave dhe epsheve.

### Disa forma të paqëndrueshmërisë

- Kur të vjen muaji i bekuar i Ramazanit, shohim se si njerëzit i kthehen Zotit të Lartmadhëruar, ndërsa kur të kalon shohim se si ata prapë vazhdojnë me të vjetrën!

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH

- Shohim se si disa fillojnë t'i përmbahen fesë me plot ngazëllim dhe entuziazëm, mirëpo befasisht ndodhë diçka si:
  - Sillet keq me të ndonjëri prej fetarëve, e ai kthehet si ka qenë më parë, duke u arsyetuar se: Ja kështu të cekët janë të devotshmit.

- Hynë në xhami, ndërsa para xhamisë i ka lënë këpucët e shtrenjta, mirëpo kur del prej xhamisë sheh se këpucët i janë vjedhur, e ai kthehet prapë me të vjetrën, duke thënë: Kurrë më nuk do të shkojë në xhami.
- Sheh diçka te të devotshmit që nuk i pëlqen, prapë kthehet me të vjetrën, duke thënë: Se kam kaluar një kohë në mesin e të devotshmëve, mirëpo e kam parë se si në tregti, si në veprimet e tjera nuk janë të sinqertë, nuk janë të përpiktë etj. etj.

### **Vëlla!**

Nëse dëshiron shpëtim dhe përqendrueshmëri, mos i shiko të tjerët se si sillen me ty, por drejtoju Allahut të Lartmadhëruar me punë të mira dhe të qëndrueshme, nëse nuk vepron kështu, ta dish se shpinën ia ke kthyer Allahut të Lartmadhëruar dhe emrave të bekuar të Tij.

### **Vëlla!**

Nëse të tjerët i merr për bazë për veprat e mira të tua, atëherë e ke humbur qëndrueshmërinë. Allahu i Lartmadhëruar thotë:

**“Ka disa prej njerëzve që adhurojnë Allahun një anshëm (lëkundshëm). Nëse i bie mirë, e pranon dhe është i qetë në të, por nëse e kaplon ndonjë sprovim, menjëherë largohet dhe ia kthen shpinën fesë, kështu ai ka humbur edhe këtë botë, edhe botën tjetër, kjo është humbje e qartë”.**

*(El-Haxh, 11)*

● Shohim se si disa i kryejnë detyrat, i kryejnë detyrat sepse prej Allahut dëshiron që t’i plotësohet ndonjë dëshirë, si p.sh. të kalojë në provime ose për t’u martuar me ndonjë vajzë, ose për ndonjë pasuri etj., etj. Kur t’ia plotësojë Allahu i Lartmadhëruar atë dëshirë kthehet me të vjetrën, në rrugën e humbur.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH

- Shohim se si disa premtojnë se nëse Allahu do t’ia mundësojë t’i realizojë shpresat dhe dëshirat e tij, atëherë ai do ta adhurojë Allahun dhe nuk do të mëkaton, mirëpo edhe pse i realizohen dëshirat dhe shpresat, ai nuk e mban premtimin.

Këto janë disa prej formave të pavendosmërisë. Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Ka disa prej tyre të cilët i premtojnë Allahut, nëse na jep prej të mirave të Tij do të japim sadaka dhe do të jemi vërtet prej më të mirëve. E kur iu ka dhënë Allahu prej të mirave të Tij, janë bërë koprracë, e kanë kthyer shpinën dhe janë bërë prej të larguarve. Ata i ka kapluar dyfytërsia në zemrat e tyre dhe ashtu do të jenë deri kur ta takojnë Allahun, kur ta vërtetojnë se kanë tradhtuar, dhe nuk e kanë kryer premtimin e dhënë ndaj Allahut, dhe se kanë gënjyer. Po, a nuk e dinë se vërtet Allahu e di të fshehtën e tyre dhe pëshpëritjen e tyre. Vërtet Allahu është njohës i të fshehtave”.**

*(Et-Tevbe, 75,78)*

### **Vëlla!**

Nëse dëshiron shpëtim, bëhu i vendosur në adhurim ndaj Allahut, e mos e lejo veten që t'i premtosh Allahut e pastaj të tradhtosh, sepse kjo është formë e labilitetit dhe humbjes së vendosmërisë.

- Shohim se si disa i drejtohen Allahut të Lartmadhëruar me seriozitet, ua mësojnë të tjerëve fenë e tyre, i udhëzojnë të tjerët në rrugën e Allahut, thërrasin në rrugën e Tij, e kur të torturohen dhe përjetojnë sprova nga të tjerët për veprimtarinë e tyre, aq shumë shmangen, aq shumë frikësohen, aq shumë izoloohen, sa që të gjithë aktivitetin e tyre e ndërpresin.

Ashtu ndodhë kur ndonjë vajzë e re për shkak të mbulesës përjeton vështirësi në punën e saj ose ka mosmarrëveshje me burrin e saj, shumë shpejt e humb durimin, dorëzohet dhe e heq mbulesën, e nuk turpërohet. Kjo do të thotë humbje e vendosmërisë. Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Ka disa prej njerëzve të cilët thonë kemi besuar Allahun, por kur torturohen për shkak të rrugës së Allahut, ai barazon (balancon) sprovimin e njerëzve me dënimin e Allahut”.**

*(El-Ankebut, 10)*

### **Vëlla!**

Nëse dëshiron shpëtim bëhu i vendosur në adhurim ndaj Allahut, e mos e lejo veten që të largohesh nga adhurimi për shkak të torturimeve dhe nënçmimeve të tjerëve, sepse kjo do të thotë sterilitet dhe labilitet.

Shohim se si disa janë të devotshëm, mirëpo ai thotë se nuk e ka përjetuar ëmbëlsirën e imanit, nuk ndien përkushtim në namaz, nuk ndien ëmbëlsirë kur të këndojë Kur'an, nuk përjeton përforsim të imanit me agjërim dhe sadaka etj., etj. Kjo do të thotë labilitet.

Shohim se si disa ndiejnë plogështi dhe zbrazëti kur t’i kryejnë adhurimet ndaj Allahut ose kur të largohen prej mëkateve dhe nuk kanë interesim të madh në adhurim, nuk i drejtohen me përkushtim Allahut të Lartmadhëruar. Ndihen të dobët pse i janë “drejtuar” Zotit dhe se kanë filluar për t’u zhgënjyer me veten e tyre pse mësojnë, dhe i përmbahen fesë.

Zhgënjehen pasi që i përcjellin lajmet për muslimanët në Palestinë, në Irak dhe në vendet tjera islame, dhe nuk mund të durojnë vazhdimisht. Saktësisht kjo është labilitet dhe humbje e vendosmërisë.

### **Vëlla!!**

A nuk e ke dëgjuar fjalën e Allahut të Lartmadhëruar:

**“A ju e paskeni llogaritur se do të hyni në xhenet, pa iu ardhur juve (sprovimi) sikurse atyre para jush, kur i ka kapluar varfëria dhe vështirësia dhe aq shumë janë tronditur sa që i Dërguari thoshte, e me të edhe ata që kishin besuar: “Kur më, ndihma e Allahut?!” Po, me të vërtetë ndihma e Allahut është afër!”.**

*(El-Bekare, 214)*

A nuk e ke dëgjuar fjalën e Allahut të Lartmadhëruar:

**“A ju e paskeni llogaritur se do të hyni në xhenet, e pa e ditur Allahu se cili prej jush është angazhuar dhe ka luftuar në rrugën e Allahut, dhe duke i njohur durimtarët”.**

*(Ali Imran, 142)*

### **Vëlla!!**

Duro deri në vdekje, duro në adhurim ndaj Allahut deri në çastet e fundit të jetës.

- Shohim se si disa i drejtohen Allahut, mirëpo kur të jenë të angazhuar me çështjet e dunjasë, nuk brengosen pse bëjnë mëkate, ose i lëshojnë urdhrat e Allahut, bëhen indiferentë, nuk i interesojnë çka iu ndodhë muslimanëve dhe si torturohen e maltretohen ata. Ata martohen, shtohen lindin fëmijë, i kthehen pasurisë, bashkëshorteve, fëmijëve. Saktësisht kjo është labiliteti dhe humbja e vendosmërisë.

**Vëlla!!**

A nuk e ke dëgjuar fjalën e Allahut të Lartmadhëruar:

**“O ju të cilët keni besuar, ç’është me ju, që kur u thuhet: Dilni në (luftë) rrugën e Allahut”, ju u rënduat në vend dhe u ngulitët. A mos ishit më të kënaqur me jetën e kësaj bote se sa me botën tjetër? Përjetimi i kësaj bote në krahësim me botën tjetër është kënaqësi shumë e vogël”.**

*(Et-Tevbe, 38)*

**Vëlla!!**

Këto janë disa prej formave të labilitetit, të gjitha i ka përmbledhur ajeti kur’anor, e pastaj tërheqë vërejtjen për të mos humbur vendosmërinë, ia tërheqë vërejtjen secilit: atij i cili fillon adhurimin, pastaj largohet, atij i cili një kohë ka qenë i devotshëm, e pastaj është larguar.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Mos u bëni sikurse ajo, e cila e ka prishur thurjen e saj, pasi që e ka thurur me forcë dhe mund të madh”.**

*(En-Nahl, 92)*

**Vëlla!!**

Paramendo sikur një grua e cila thur rrobën me mund të madh, deri sa i afrohet përfundimit, kur befasisht në vend se ta vazhdojë thurjen, ajo fillon ta shthurë, deri sa e shthurë tërësisht dhe bëhet sikurse të mos kishte punuar asgjë! Ky ajet kur’anor ka kuptim të veçantë, i cili tregon pavendosmërinë me shembull të qartë dhe konkret.

## **MJETET E VENDOSMËRISË DERI NË VDEKJE**

Pas hulumtimit nëpër libra dhe pas hulumtimit të ngjarjeve, dhe thënieve të të parëve tanë të devotshëm (selefu salih), kam hasur për secilin, i cili dëshiron të jetë i vendosur në fenë e Allahut, i cili dëshiron për t’u larguar prej mëkateve dhe dëshiron për t’i ndihmuar muslimanëve; për çdo njërin, i cili e dëshiron të drejtën dhe mbrojtjen e tij dhe nuk e dëshiron të padrejtën, dhe dëshiron ta largojë atë; kam hasur në mjetet e dobishme, të cilat ndihmojnë me ndihmën e Allahut, për atë i cili i përmbahet dhe dëshiron të jetë i vendosur në fenë e Allahut. Prej këtyre mjeteve po përmendim si vijon:

1. Kuptimi i islamit, kuptimplotë duke lexuar Kur'anin, duke e analizuar, studiuar atë dhe duke vepruar me të, po ashtu të vepruarit me sunetin e të Dërguarit të Allahut a.s..

2. Leximi i historisë të të parëve tanë të cilët kanë qenë të rrënjosur në fenë e Allahut, si: historia e pejgamberëve, biografia e Muhamedit a.s., historia e sehabëve, tabiinëve. Jeta e tyre duhet lexuar me vështrim, studim, analizë të thellë dhe duhet vepruar ashtu siç kanë vepruar ata, e jo vetëm lexim formal, apo si ndonjë libër me tregime.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Dhe Ne t’i tregojmë të gjitha lajmet për të Dërguarit me qëllim që ta forcojmë zemrën tënde”. (Hudë, 120)**

3. Të përmendurit e Allahut xh.sh. pandërprerë, posaçërisht në mënyrën “LA ILAHE IL-LALLAH”. Ai i cili vdes, ndërsa zemra e tij nuk e ka ndier ëmbëlsirën e kësaj fjale dhe ka qenë e ngurosur, po ia përkujtojmë këtë hadithë:

Ebu Hurejtete r.a. transmeton nga Pejgamberi s.a.v.s. se ka thënë: Zoti i juaj ka thënë:

**“Sikur robërit e Mi të më respektonin, do t’u zbritja shi natën, ndërsa dielli do t’i nxehte ditën, sa që edhe ushtimën e vetëtimës nuk do ta dëgjonin”.**

I Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë:

**“Forcojeni imanin. E kanë pyetur: O i Dërguar i Allahut, po si ta forcojmë imamin? Është përgjigjur: - Shpeshtojeni fjalën LA ILAHE IL-LALLAH”.**

(“Musnedi imam Ahmedit”, 8353 dhe “Daiful xhamië” i Albanit)

4. Strukturimi i vetvetes me durim dhe të falurit vazhdimisht me xhematë. Nuk mund të ketë vendosmëri pa durim dhe namaz, sepse Zoti i Lartmadhëruar ka thënë:

**“O ju të cilët keni besuar, përforcojeni veten dhe kërkon mbrojtje e ndihmë me durim dhe namaz, vërtet Allahu është me durimtarët”.**

(El-Bekare, 153)

5. Të vepruarit e veprave, të cilat afrojnë te Allahu dhe të larguarit nga ndalesat dhe të këqijat.
6. Lërja anash e krekosjes, pra mos u krekos me veten tënde se bën adhurim.
7. Të përkujtuarit e vdekjes dhe botës tjetër.

8. Të mbështeturit në Allahun e Lartmadhëruar, të luturit dhe adhurimi vetëm ndaj Tij.

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

**“Dhe sikur të mos të kishim përforcuar, për pak ishit duke iu mbështetur atyre për diçka fort pak”.**

*(El-Isra, 74)*

**Vëlla!**

A dëshiron të jesh i devotshëm në atë çka ka urdhëruar Allahu i Lartmadhëruar deri sa të vdesësh?

A dëshiron të jesh i angazhuar për çështjen e islamit dhe muslimanëve deri në vdekje?

A dëshiron të jetë i dashur islami për ty deri sa të vdesësh?

A dëshiron të jesh i vendosur deri në vdekje në fjalën LA ILAHE IL-LALLAH MUHAMEDUN RERULULLAH?

A dëshiron të jetosh për islamin dhe muslimanët deri në vdekje?

A dëshiron të jesh i vendosur dhe të pendohesh vazhdimisht deri në vdekje?

Mbështetu Allahut të Lartmadhëruar dhe kërko përkrahje për gjithçka që e kënaq Allahun e Lartmadhëruar dhe që e përforcon imanin te Ai.

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

**“Allahu forcon ata të cilët kanë besuar me fjalë të vendosura dhe të qëndrueshme në këtë botë dhe në botën tjetër. Allahu i humbë kriminelët dhe Allahu vepron çka të dëshirojë”.**

*(Ibrahim, 27)*

**“Dhe kur Zoti yt i frymëzoi melekët, dhe u tha se padyshim Unë jam me ju, pra përforconi dhe bëni të vendosur besimtarët, ndërsa në zemrat e pabesimtarëve do të shtijë frikë, e ju goditni mbi qafat e tyre, dhe goditni në çdo gisht të këmbëve e duarve të tyre”.**

*(El-Enfal, 12)*

Aliu r.a. transmeton:

*“Më ka dërguar i Dërguari i Allahut gjykatës në Jemen. I kam thënë: - O i Dërguar i Allahut, më dërgon gjykatës, ndërsa unë jam i ri?! – I Dërguari i Allahut më tha: “Pa dyshim, Zoti do ta udhëzojë zemrën tënde dhe do ta përforcojë gjuhën tënde. Nëse dy palë ulen pranë teje, mos gjyko pa e dëgjuar secilin prej tyre me vëmendje, sepse kjo ndihmon që të mos gabosh në vendimmarrje”. Aliu r.a. ka thënë: “Deri sa kam qenë gjykatës, asnjëherë askush nuk është ankuar në mua për çështje të gjyqësisë”.*

**Vëlla!!** Në vdekje nuk mund të të përforcojë askush, pos Allahut.

Në varr nuk mund të të përforcojë askush, pos Allahut.

Othman Ibn Afani r.a. ka thënë: Pasi që përfundonte varrimi i të vdekurit, Muhamedi a.s. qëndronte pranë varrit të të vdekurit dhe thoshte:

***“Kërkoni falje për vëllanë tuaj që Zoti ta përforcojë, sepse tani ai jep llogari”.***

Ebi Ala bin Shehir transmeton se një njeri prej pasardhësve të beni Handhaletes ka thënë: “Jam shoqëruar në një udhëtim me Shedad bin Evsin dhe më ka thënë: - A dëshiron të të mësoj atë që ma ka mësuar i Dërguari i Allahut për të thënë? Thuaj: ***“O Zoti im, të lutem më bën të vendosur në çështjet e mia, dëshiroj vendosmëri në udhëzimet e mia, të lutem më bën të jem mirënjohës ndaj Teje dhe të jem i singertë në adhurim. Të lutem ma bëj gjuhën e drejtë dhe zemrën e shëndoshë. O Zoti im! Kërkoj mbrojtje nga e keqja, të cilën Ti e di se do të më ndodhë mua, dhe të lutem për të mirat, të cilat Ti i di se do të jenë në mua. Kërkoj falje për ato gabime që i kam bërë e që Ti i di. Vërtet Ti je i Ditur dhe i di të fshehtat”.***

(“Suneni Tirmidhiut” 3329,  
“Daiful xhamiu lil Albani”, 1190)

Shehr bin Husheb transmeton se e ka pyetur Umi Selemeten: - Oj Nëna e besimtarëve! Cila ka qenë lutja më e shpeshtë e të Dërguarit të Allahut të Lartmadhëruar, deri sa ka qenë tek ti? - Ajo është përgjigjur: Lutja më e shpeshtë e tij ka qenë:

***“O ndryshues i zemrave, përforcoje zemrën time në fenë Tënde”.*** Ka thënë ajo: pastaj e kam pyetur të Dërguarin e Allahut: - Cila është duaaja që më së shpeshti e thua? - Më është përgjigjur: ***“O ndryshues i zemrave, përforcoje zemrën time në fenë Tënde”.***

- Më ka thënë: ***“Oj Umi Selemete! Çdo njeri është në mes të dy drejttimeve (gishtave) të Allahut: Cilin do e drejton dhe e përforcon, dhe cilin do e bën që të rrëshqasë”.*** Pastaj Muadhi e ka kënduar ajetin:

***“O Zoti ynë, mos lejo që zemrat tona të rrëshqasin pasi që na ke udhëzuar në rrugë të drejtë”.***

(Ali Imran, 8)

## **Vëlla!!**

Për Zotin, nuk mund të përmirësohet asgjë në vetën tonë pa pasur mbështetje te Allahu i Lartmadhëruar. Për këtë arsye edhe nuk pranohet këndimi i suretul Fatiha pa e lexuar ajetin në mes:

**“Vetëm Ty të adhurojmë dhe vetëm prej Teje ndihmë kërkojmë”.**

Oj rini islame! O ju të cilët jeni fillestarë në Fe! O ju të cilët jeni të brengosur për çështjen e Palestinës, Irakurt dhe umetit në përgjithësi! O ju të cilët kërkonit që Allahu t’i ndihmojë islamit dhe t’i ngritë muslimanët - lutuni në sexhde: *“O Zot na përforco”*.

## **Rregull: Mbështetu Allahut**

Kur kam qenë në haxh, shkuam në kodrën e Arafatit, numri i muslimanëve aty ishte 3 milion. Njerëzit ishin plot emocione dh gjërat i merrnin me vrull të madh për t’u ngjitur në kodër të Arafatit, e atje për t’iu lutur Allahut të Lartmadhëruar me përkushtim të plotë. Mirëpo, çka ndodhi?

Kur arritëm lart në Kodër, tentuam të lutemi, por kot, nuk mundëm, pse disa prej nesh i kaploi përtacia, të tjerët kotja, disa të tjerë i humbën ndjenjat e duasë në atë shkallë sa që njerëzit më nuk kishin ambicie, dhe kështu ata kalonin aty me biseda të rëndomta.

E gjithë kjo ka ndodhur për arsye se ata kishin menduar se do të ishin në gjendje për tu lutur, mirëpo me kalimin e kohës e kuptuan se kanë nevojë për mbështetje tek Allahu për t’u lutur.

Në fillim njerëzit menduan se kanë aftësi vetë t’i kryejnë lutjet, mirëpo dështuan, e pastaj iu mbështetën vetëm Allahut Një dhe u përforcuan. Allahu përkrahë dhe ndihmon ata të cilët i përkushtohen dhe i luten Atij.

## **Vëllezër!!**

Çështja e lutjes *“O Zot më ndihmo”* duhet të zë vend meritore në zemrat tona; kërkonit ndihmë prej Allahut se Ai është ndihmëtar i miri.

## **9. Shoqërimi me të mirët**

Nëse dëshiron vendosmëri, m’i trego shokët e tu, e tek pastaj të tregoj se a mundesh të jesh i vendosur apo jo! Nëse ende i ke ata shokë pranë, ndërsa ata janë larg Allahut, ta dish se ti dështon, ti do të hidhërohesh edhe me babën, edhe me nënën tënde, sepse ata vazhdimisht insistojnë që ti të largohesh nga ky shok dhe ai shok. Për Allahun Një, që nuk ka Zot pos Tij, nuk mund të jesh i vendosur dhe nuk mund ta adhurosh Allahun me përkushtim dhe nuk do të largohesh prej mëkateve deri sa të largohesh nga ata shokë të këqij.

Më thuaj, cilët janë shokët tu që të të tregoj ty se *a mund të pendohesh apo jo!*

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Pasha kohën! Nuk ka dyshim se njeriu është i humbur, përpos atyre që besojnë, bëjnë vepra të mira, që porositin dhe e këshillojnë njëri-tjetrin për drejtësi, dhe porositin dhe e këshillojnë njëri-tjetrin për durim”.**

*(El-Asr, 1-4)*

Imam Shafiu r.a. thotë:

*“Po mos të kishte pasur në Kur’an sure tjetër pos kësaj sureje, do t’u mjaftonte njerëzve, pse në të ka porosi për durim dhe porosi për drejtësi”.*

Të gjithë njerëzit janë në humbje pos atyre që porositin në drejtësi dhe durim. Shoqërimi me të mirët ka rëndësi të madhe. Nuk ka shpresë për vendosmëri, përpos përmes shoqërimit me të mirët. Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Dhe përkufizojë veten e bëhu i durueshëm me ata të cilët e lusin Zotin e tyre ditë e natë dhe dëshirojnë kënaqësinë e Tij (e Allahut), e mos lejo që të largohet shikimi yt nga ata për kërkim të bukurisë së kësaj bote. Dhe mos dëgjo atë të cilit zemrën ia kemi mbyllur e është larguar nga përkujtimi ndaj Nesh dhe i pason epshtet e tij, pse puna e tij ka mbaruar”.**

*(El-Kehf, 28)*

**Vëlla!!**

Nëse ti largohesh prej atyre, të cilët e lusin Allahun ditë e natë, do të fundosesh në detin e epsheve dhe kënaqësive të kësaj bote.

**Vëlla!!**

Hulumto për shoqëri të mirë, për shoqëri, e cila i përmbahet litarit të Allahut. Hulumto për ata të cilët i përmbahen sunetit të Pejgamberit s.a.v.s.. Hulumto për ata, të cilët kapen për fenë e tyre, të vendosur në përkushtim ndaj Zotit të tyre, të larguar prej mëkateve. Hulumto për shokë të tillë që të gjithë së bashku t'i ndihmoni njëri-tjetrit në adhurim ndaj Allahut të Lartmadhëruar, ta porositni njëri-tjetrin për drejtësi dhe për durim. Ata i takon në xhami, në vendet ku lexohet Kur'ani, i takon në kuvendime të diturisë.

Shoqërimi me të mirët është ajo çka të bën të vendosur në adhurim ndaj Allahut të Lartmadhëruar dhe largim nga mëkatet, ndërsa shoqërimi me kriminelë është humbje dhe dështim.

Argument:

Ishte një njeri i cili quhej Ukbe bin Ebi Muitë, i cili ishte pabesimtar. Ai e ka nënçmuar Pejgamberin s.a.v.s. shumë dhe është vrarë si pabesimtarë në Bedër.

Ky njeri gati sa nuk e kishte pranuar islamin, mirëpo e kishte një shok të shpirtit, e ai ishte Ebu Xhehli, i cili e ka marrë atë çka e ka merituar. Ky e ka penguar për të mos e pranuar islamin, për këtë arsye ka vdekur pabesimtar.

Një ditë Ukbe shkon te Ebu Xhehli dhe i tregon se i ka lënë shumë përshtypje të mirë Muhamedi a.s., mirëpo Ebu Xhehli e kërcënon me ndërprerje të lidhjeve shoqërore, përpos kësaj kërkon nga ai që të shkonte te Muhamedi a.s. dhe ta pështynte në fytyrë. Para tij ishin dy çështje: Ose Ebu Xhehlin, ose pranimin e islamit, mirëpo anoi shoqërimi me Ebu Xhehlin dhe nuk e pranoi islamin, kështu që e dëgjoi atë çka i tha Ebu Xhehli, për këtë arsye edhe vdes pabesimtar. Pra, ky ishte rezultati i shoqërimit me të keqin.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Atë ditë kur kriminelin do t'i kafshojë duart e tij duke thënë: O i mjeri unë, po sikur ta kisha marrë rrugën me të Dërguarin. I mjeri unë po sikur mos ta kisha dëgjuar dhe mos të isha shok me filanin (N.N.)”.**

*(El-Furkan, 27, 28)*

## **10. Shërbimi për islamin dhe fitoren e tij**

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Nëse i ndihmoni Allahut, Allahu do t'u ndihmojë juve dhe do t'u përforcojë këmbët (zemrat) e juaja”.**

*(Muhamed, 7)*

Nëse dëshiron që Allahu t’i përforcojë këmbët e tua në adhurim ndaj Tij dhe të largohesh nga mëkatet, vepro diçka për Të, për fenë e Tij, bëhu ndihmëtar i fesë së Tij, dhe thirr në rrugën e Tij. Këto janë çështje praktike, mundohuni që të filloni që nga sot. Puna jote për islamin bën që islami të jetë preokupimi kryesor për ty.

Psikologët thonë: Mendja posedon dy vende, njëri vend është vendi ku njeriu është i kënaqur me atë që e posedon, mirëpo përballë saj është vendi i epsheve, i cili nuk ngopet dhe nuk kënaqet.

Është e mundur që te ju të jetë ndjenja ku islami është feja dhe çështja më e çmuar për ty. Çështja e Palestinës është çështje me rëndësi, mirëpo për fat të keq ajo ndjenjë nuk rritet. Si të ndodhë që çështja e karakterit të jetë çështje, e cila rritet tek ti, që ti të veprosh për ato norma të karakterit dhe që ato të jenë efektive.

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

**“Ju jeni populli më i mirë, i zgjedhur (seleksionuar) për të mirën e njerëzve, sepse ju urdhëroni në punë të mira (njerëzimin) dhe parandaloni nga të këqijat (njerëzimin) dhe besoni në Allahun”.**

*(Ali Imran, 110)*

Çështja më e vlefshme në këtë botë është që ti të veprosh për Allahun, fenë e tij, e cila është më e çmuara dhe nuk ka fe tjetër, pos saj.

### **Vëlla!!**

Thirr në rrugën e Allahut. Bashkëngjitu xhamisë ku lexohet Kur’ani. Shpërndaj kaseta dhe libra islame për të kryer detyrën e thirrjes në rrugën e Allahut të Lartmadhëruar. Mëso texhvidin dhe mësoja të tjerëve, përfito dituri dhe mëso të tjerët. Themelo shoqatë të jetimëve. Thirr për kontribut ndaj jetimëve. Hape “Web sidin” në internet ku i ndihmon islamit. Themelo shoqatë bamirëse. Shfrytëzoje përvojën dhe aftësinë tënde në shërbim të islamit.

## **11. Leximi i Kur’anit, analizimi dhe studimi në të, po ashtu të vepruarit me të**

Që të jesh i vendosur lexo Kur’an për çdo ditë, tento që për çdo muaj të përfundosh një hatme, që zemra jote të gjallërohet me Kur’an. Provo të mësosh përmendësh prej Kur’anit, deri sa zemra jote të lulëzojë dhe të forcohet.

Ibn Abasi transmeton se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë:

***“Ai, i cili në brendi (mendje) të tij nuk ka asgjë prej Kur’anit ai është si një shtëpi e prishur”.***

*(“Suneni i Tirmidhiut”, 2837. Tirmidhiu ka thënë ky hadithë është Hasen Sahihë)*

**Vëlla!!**

Mëso rregullat e texhvidit dhe lexo Kur’anin rrjedhshëm. Është e palogjikshme që t’i mësosh gjuhët e huaja, ndërsa nuk mundesh të lexosh librin (Kur’anin) e Zotit të Lartmadhëruar.

Po ashtu lexo komentimet e Kur’anit që ta përjetosh ëmbëlsirën e Imanit.

**12. Bilalli r.a. transmeton se Muhamdi a.s. ka thënë:**

***“Falni Namaze të natës, sepse ky është veprim i të mirëve para jush, sepse namazi i natës është afrim te Allahu dhe asimilim i të këqijave (largim i sëmundjes nga trupi)”***

*(Suneni i Tirmidhiut, “Sahih xhamiu lil Albani” [Daif el-xhamiu lil Albani])*

Ebu Umamete r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Falni namaze të natës, sepse është veprim i të mirëve para jush, afrim te Zoti i juaj dhe asgjësim i të këqijave dhe përfundim i mëkateve”.***

*(Suneni i Tirmidhiut, 3472)*

Ky hadith është më i vërtetë se hadithi i Ebi Idrizit nga Bilalli.

## **PËRFUNDIM MBI MBI KËTË TEMË**

Në fund të këtij mesazhi, lusim Allahun që t’i bëjë dobi çdo lexuesi të këtij libri, ashtu siç e lusim Allahun që të na pranojë prej veprave të mira, të na vendosë veprat tona në vagën e punëve të mira, e të na fshijë nga vaga e të këqijave dhe lajthitjeve, ashtu siç e lusim Allahu të na falë mëkatet, lajthitjet dhe rrëshqitjet. Ajo çka është e qëlluar është prej asaj çka na ka mësuar Allahu dhe i Dërguari i Tij, ajo çka është lajthitje, lëshim, harresë është nga unë dhe prej shejtanit. Allahu i Lartmadhëruar është i pastër nga ajo. Lus Allahun për falje, fshehje të lëshimeve, mëkateve për mua dhe për lexuesit.

*Në fund:*

Të lusim Allahun të gjithë së bashku me këtë dua, me shpresë se Allahu do të na pranojë dhe të jetë arsye për të na forcuar për të vërtetën, dhe për të na ndihmuar për të lënë të keqen, dhe për t’u larguar prej saj, që të jetë arsye që të jemi të përqendruar në fenë e Tij, të jemi të përkushtuar në ndihmën e islamit dhe muslimanëve, largimin prej mëkateve, dhe eliminimin e brengave, dhe pikëllimin e muslimanëve, e fesë islame në përgjithësi.

**JA DHE XHELALI VEL IKRAM, JA DHËL XHELALI VEL IKRAM!**

O zoti ynë, ne jemi umeti i të dashurit tënd Muhamedit s.a.v.s. Ti je mbrojtësi ynë dhe Ti je mbrojtësi më i miri.

Vetëm Ti na mjafton për brengat tona. Nuk kemi kujt t’i drejtohem pos Teje. Ti je Sunduesi absolut. Ti je i Gjalli i Përgjithmonshëm. Ti i ke në kompetencë dhe nën sundim çdo gjë, vepron çka do dhe çka dëshiron. O Sundimtar i të gjithëve, Ti i jep pushtet kujt do dhe e zbrit nga pushteti cilin do, e ngritë cilën do dhe e poshtëron cilin do. Ti i ke në dorë të gjitha të mirat, Ti ke mundësi për çdo send. Ti e zgjatë dorën natën, për t’u penduar gabimtari i ditës, dhe Ti e zgjatë dorën ditën, për t’u penduar gabimtari i natës.

Ti gëzohesh me pendimin e robit tënd. O i Gjallë i Përgjithmonshëm! JA HANNAN JA MENNAN, JA HANNAN JA MENNAN, umeti i Muhamedit kërkon ndihmë te Ti, o Zot i tokës dhe i qiejve. Na ka kapluar rreziku, ndërsa Ti je më i mëshirshmi i të gjithë mëshiruesve. O Zoti ynë, jemi mundur, na ndihmo me fitore. Zoti ynë, ne jemi të dobët, nuk kemi Zot tjetër pos Teje. Kërkojmë prej Teje, o Sundimtar i të gjithëve. Kërkojmë të na falësh mëkatet tona. Na fal se s’kemi Zot pos Teje, gabimet nuk i falë askush pos Teje.

Ne jemi të dobët dhe të pafuqishëm, modest dhe të thjeshtë, ne jemi të dobët në vetvete dhe ndaj tjerëve, dobësia në ne na bën që të bëjmë gabime dhe të digjemi ne zjarr. Kërkojmë mbrojtje tek Ti prej epshit tonë, të këqijave tona, mëkateve tona dhe ngatërresave tona. Kërkojmë mbrojtje nga mëkatet dhe Xhehenemi. Të lutemi na fal Xhenetin dhe vendet më të mira. Ti je Zot i të gjithë botëve, Ti je Zot i të dobëtëve, Ti je Zoti ynë. Ne dëshirojmë vetëm kënaqësinë Tënde ndaj neve, e jo hidhërimin. Për hir të madhërisë Tënde, që me dritën Tënde shndritë dhe i fshin të gjitha errësirat dhe i sjellë të gjitha të mirat e kësaj bote dhe të botës tjetër, largoje hidhërimin Tënd nga ne, largoje zemërimin Tënd nga ne. Kërkojmë vetëm kënaqësinë Tënde, nuk ka forcë as fuqi e cila mund të ndryshojë diçka pos Teje, Ti je një - Mbrojtësi dhe Ndihmësi ynë. JA DHIEL XHELALI VEL IKRAM, JA HANNAN JA MENNAN, ndihmo vëllezërit tanë në Palestinë, Irak dhe çdo vend Islam.

O Zot, mbroji vëllezërit tanë, O Zot mbrona neve nga mëkatet tona, mbrona nga zullumqarët, nga shejtani dhe nga tradhtarët!

O Zot, pranoje këtë lutje, o Zot pranoje këtë lutje!

O Zot, dërgoje këtë përshëndetje për zotëriun tonë – Muhamedin a.s. familjen e tij, shokët e tij dhe kush i pason ata deri në Ditën e Gjykimit! Lutja e fundit përfundimtare:

FALËNDEROJMË ALLAHUN ZOTIN E GJITHË BOTËVE!

\* \* \*

**BINDJA NË ALLAHUN**



## **BINDJA NË ALLAHUN**

Në këtë ligjëratë do të flas për kuptimin e Imanit të plotë, pa të cilën çështje Imani jonë nuk mund të jetë i qëndrueshëm, pra për thelbin (shpirtin) e Imanit. Edhe pse kjo fjalë ekziston në jetën tonë, por fatkeqësisht ekziston sipërfaqësisht, ekziston vetëm si domethënie tradicionale, e jo si domethënie ibadeti (adhurimi), pra nuk është i rrënjosur në zemra, përpos në ata, të cilët i ka mëshiruar Allahu dhe i ka udhëzuar.

Besimi (thikaton) në Allahun dhe bindja në fuqinë e Tij është tema për të cilën do të flas në projektin madhështor dhe planprogramin madhështor, ku Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli, pa e ndryshuar ata gjendjen e tyre:

“Nuk ka dyshim se Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli, derisa ai popull mos ta ndryshojë gjendjen e tij”.

*(Err-rraëd, 11)*

Dëshiroj që këtë çështje ta rrënjosi në zemrat tona që të jetë ibadet, e jo që të jetë vetëm formale ose tradicionale. Dëshiroj që në bazë të këtij programi të Allahut të Lartmadhëruar të ndryshoj gjendjen pozitivisht, që ta përmirësoj në baza të diturisë dhe studimit, në baza të kuptimit të plotë, që Allahun e Lartmadhëruar ta adhurojmë me bindje të plotë dhe me dituri të shëndoshë.

Kjo çështje është Imani i fortë, i cili nuk mund të depërtojë menjëherë, në mënyrë automatike, në zemrat tona, por nevojitet punë, angazhim dhe përpjekje e vazhdueshme, e kështu arrihet, me lehtësi, sinqeriteti i robit me Allahun.

Lusim Allahun e Lartmadhëruar që të na forcojë zemrat me Imanë, me bindje të thellë në Allahun, të vendosur stoik për tërë jetën. Po ashtu lusim Allahun që të na mundësojë që të vdesim me Imanë, që Allahu të jetë i kënaqur me ne dhe ne të jemi të kënaqur me Të. Vërtet vetëm Allahut të Lartmadhëruar i lutemi dhe shpresojmë se do të na pranojë lutjet tona.

## **IMANI I PLOTË DUHET TË JETË I NDËRLIDHUR DREJTPËRSËDREJTI ME ALLAHUN, E JO NË BAZË TË KUSHTEVE DHE RRETHANAVE**

Bindja dhe besimi në Allahun duhet të jetë i pakufishëm.

Ne, në jetën tonë shohim çështje të cilat nëse i vështrojmë dhe i analizojmë do të kuptojmë se Allahu gjithëherë është me ne, u ndihmon të dobëtëve tanë, i përgjigjet lutjeve tona. Lavdërimi dhe Madhërimi qoftë për Allahun, të Cilit i drejtohem i Cili na përgjigjet.

Mirëpo, unë kam frikë për umetin tonë prej një çështjeje shumë të rrezikshme, pra, a e dini se cila është ajo çështje?

Frikësohem se besimi ynë në Allahun është i ndërlidhur vetëm në bazë të rrethanave dhe ndodhive.

Lus Allahun që kjo mos të jetë prezente tek ne. E kemi për detyrë të tërheqim vërejtjen në një çështje shumë të rëndësishme, e ajo është:

Që besimi ynë në Allahun e Lartmadhëruar të mos jetë i ndërlidhur me shkaqet dhe rrethanat, por besimi ynë në Allahun e Lartmadhëruar të jetë i ndërlidhur drejtpërsëdrejti me Allahun, i Cili nuk ka ortak, as rival. Sepse Ai është Allahu, nuk ka zot pos Tij, vetëm Atij i takon sundimi, vetëm Atij i takon forca, fuqia, madhështia, Ai nuk ka ortak, as rival. Ai ka mundësi për çdo send;

që besimi ynë të jetë i ndërlidhur me Allahun e Lartmadhëruar, i Cili nuk ka ortak, as rival, dhe se Ai është i fortë, i fuqishëm, mbizotërues dhe i pamposhtur;

që besimi ynë të jetë i ndërlidhur me Allahun e Lartmadhëruar, i Cili nuk ka ortak, as rival, dhe se Ai është mbizotërues i çdo sendi, Caktues, Precizues, i Lartë, Sundimtar absolut.

Munafiku është larg prej Allahut të Lartmadhëruar, ai besimin e ka të ndërlidhur në Allahun në bazë të rrethanave dhe suksesit; nëse shkaqet ndryshojnë edhe sukcesi i tij luhartet, luhartet edhe besimi i tij në Allahun dhe largohet (konverton). Zoti na ruajt prej imanit të dobët dhe të dyshimtë!

Ndërsa sa i përket besimtarit të sinqertë, besimi i tij në Allahun është bindje e plotë dhe thellë e ngulitur, ai nuk zmbrapset dhe nuk lëkundet asnjëherë, por përkundrazi imani i forcohet dhe i shtohet. Sa më shumë ndryshojnë rrethanat dhe i mungojnë sukseset, i shtohen vështirësitë, i paraqiten pasojat, aq më shumë i shtohet bindja dhe besimi në Allahun e Lartmadhëruar.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Dhe posa panë besimtarët aleatët (kundër tyre) thanë: Kjo është ajo çka na ka premtuar Allahu dhe i Dërguari i Tij”.

*(El-Ahzab, 22)*

Koalicioni i pabesimtarëve kur u nis për në Medine për të çrrënjësuar dhe shkatërruar islamin dhe muslimanët, ishin rrethanat asi soji për t’u lëkundur besimtarët, mirëpo kurrë nuk lëkunden zemrat të cilat i ka konstruktuar Allahu i Lartmadhëruar, dhe as nuk dobësohen, as nuk dorëzohen, përkundrazi imani i besimtarëve vetëm se forcohej edhe më shumë, kështu që Allahu u ndihmoi atyre dhe i shkatërroi armiqtë e tyre.

Bëhet pyetja: Si e forcojnë besimtarët Imanin në Allahun e Lartmadhëruar në momentet e krizave, vështirësive dhe sprovave?

Besimtarët e forcojnë besimin e tyre në Allahun edhe në momentet e krizave, vështirësive dhe sprovave, kur ta kenë bindjen e plotë në Allahu e Lartmadhëruar, dhe kurrë nuk dorëzohen besimtarët, të cilët i nënshtrohen dhe i përmbahen Allahut.

Besimtari e beson me bindje të plotë dhe të përhershme se çka cakton Allahu, dhe çka vepron Allahu i Lartmadhëruar, edhe pse nga jashtë duket e keqe, në brendi është e mirë, bile edhe mirësi e vërtetë. Dua e Pejgamberit s.a.v.s. ka qenë:

“TË PËRGJIGJEM O ZOT, E TËRË MIRËSIA ËSHTË TE TI, E KEQJA NUK ËSHTË TE TI, UNË JAM I KRIJUAR PREJ TEJE DHE KTHIMI IM ËSHTË TE TI. BEKIMI DHE MADHËRIMI TË TAKON VETËM TY”. *(Sahih Muslim, 1290)*

E tërë mirësia është prej Allahut të Lartmadhëruar. E tërë mirësia është e Islamit dhe muslimanëve, nën ombrellën e përmbajtjes së Ligjit të Allahut të Lartmadhëruar, nën ombrellën e praktikimit të planprogramit të Allahut, i Cili është i projektuar për të qenë të lumtur robërit musliman.

Nuk ka vend për pesimizëm dhe humbje të shpresës. Nuk humbet shpresa në mëshirën e Allahut dhe nuk duhet dorëzuar, por përkundrazi duhet të shtohet shpresa dhe bindja në Allahun, edhe pse përsëriten, shtohen sprovat dhe fatkeqësitë.

Nuk ka lëkundje në bindje në Allahun, dhe kthim mbrapa s’ka, por kuptim të plotë, perceptim dhe bindje të fuqishme në Allahun, i Cili mposhtë gjithçka, dhe feja dhe ligji i Tij është triumfues.

Allahu i Lartmadhëruar nuk u jep fuqi, nuk u ndihmon dhe nuk lejon të dominojnë e të qeverisin parazitët, koprracët, të paafitit dhe dembelët. Allahu i Lartmadhëruar për të na ndihmuar dëshiron që të na zgjojë; duhet ta dimë se të gjitha këto sprova, kriza dhe probleme të cilat

janë tubuar në umetin tonë nuk janë rezultat i paaftësisë së Allahut të Lartmadhëruar, dhe se Ai nuk ka mundësi t'i largojë. Zoti është i pastër nga kjo! Ai ka fuqi, ka mundësi, dhe nuk është ajo se Zoti do që robërit e Tij besimtarë të jenë të nënçmuar ashtu qysh të tjerët e quajnë, por e gjithë kjo është që të zgjohen të logjikojnë dhe të kuptojnë muslimanët. E gjithë kjo është që të kthehen muslimanët në parimin dhe ligjin e Allahut:

“Nuk ka dyshim se Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli, derisa ai popull mos ta ndryshojë gjendjen e tij”.

*(Err-rraëd, 11)*

Kur çdo musliman e ndryshon veten e tij në atë çka Allahu është i kënaqur, atëherë Allahu ndryshon gjithçka dhe i drejton të gjitha çështjet në dobinë tonë me dëshirën e Tij, për t'i nderuar, dhe respektuar robërit e Tij besimtarë.

## **MBJELLJA E BINDJES NDAJ ALLAHUT NË ZEMRAT E ROBËRVE TË TIJ**

Vërtet Allahu i Lartmadhëruar, që të na mësojë vetëbesimin në Allahun, i cakton çështjet të cilat tregojnë aftësinë dhe fuqinë e Tij, dhe gjithëpërfshirjen e Tij në të gjitha çështjet.

Allahu i Lartmadhëruar i ka caktuar ligjet, që në përgjithësi janë ekzakte, të pandryshueshme, atë çka ne sot e shohim dhe e përjetojmë, sikurse ligji i zjarrit për të djegur, ujit për të fikur zjarrin etj, etj. Mirëpo Allahu, me fuqinë e Tij, këto ligje mund t'i ndryshojë, ashtu që, në disa raste na tregojnë se Ai e bën të kundërtën e asaj që për ne është e njohur. Sa që na shpëton prej djegies dhe shkatërrimit, dhe bën që zjarri apo vetë shkatërruesi të shkatërrohet. Këtë e bën vetëm për të na mësuar bindjen, besimin në fuqinë e Tij, e jo në shkaqe e rrethana, sepse Allahu është krijues i atyre ligjeve, shkaqeve dhe rrethanave. Këtë mund ta paraqesim me shumë shembuj, por ne po i përmendim vetëm disa prej tyre:

## **SHNDËRRIMI I NATYRSHMËRISË SË ZJARRIT NË FTOHJE DHE SHPËTIM**

Kur populli pabesimtar i Ibrahimit a.s. e ka gjuajtur atë në zjarr, ai ishte stoik i vendosur dhe kishte bindje të fortë në Allahun e Lartmadhëruar. Allahu i Lartmadhëruar e përkrahi dhe i ndihmoi, sa që zjarri djegës u bë ftohës dhe e shpëtoi Ibrahimin a.s.

Shpëtimi i Ibrahimit a.s., në formën që zjarri të mos e djegë atë, është ilustrimi dhe mësimi më i madh se sa vetëm këshillat me fjalë, dhe më sqaruesi i fuqisë së Allahut, dhe mundësisë së Tij, për ta ndryshuar ligjin e natyrës, ligjin të cilin të gjithë njerëzit e dinë.

Allahu i Lartmadhëruar ka pasur mundësi që ta shpëtojë Ibrahimin a.s. ndryshe dhe me forma të tjera. P.sh. të dërgojë zë nga qielli e të zbresë shi për ta shuar zjarrin, dhe çdo herë që ata ta ndiznin zjarrin shiu ta fikte. Ose t’ia mundësojë Ibrahimit a.s. ikjen prej tyre. Mirëpo, Allahu i Lartmadhëruar ka dëshiruar që ta vulosë bindjen e fortë në zemrat tona.

Allahu i Lartmadhëruar e ka mposhtur ligjin natyror, të cilin Ai e ka vendosur - pra që zjarri të mos djegë. Ata e kanë gjuajtur në zjarr dhe kanë thënë:

“Ndizeni zjarrin (që të digjet) ai (Ibrahimi) dhe ndihmoni zotat tuaj, nëse doni që të bëni veprim çka dëshironi”.

*(El-Enbija, 68)*

Mirëpo çka ndodhi, mjerë për ta, mjerë për ta që nuk e kanë ditur fuqinë dhe mundësinë e Allahut të Lartmadhëruar:

“Ne thamë: O zjarr, bëhu i ftohtë dhe qetësoje e sill shpëtim për Ibrahimin! Kështu ata dëshiruan që ta lajkatojnë (ta nënçmojnë), por përkundrazi, Ne ata i bëmë më të dëshpëruarit dhe më të dështuarit”.

*(El-Enbija, 69, 70)*

## UDHËZUESI I RRITUR NË SHTËPI KRIMINELE

Çështja e cila e forcon bindjen e plotë në Allahun është analitika në veprimin e Allahut të Lartmadhëruar dhe mënyra e aktivitetit të tij në ligjet e gjithësisë, dhe të krijesave. Ai, i cili i analizon këto, vëren se veprimet e Allahut ndonjëherë i ndryshojnë rrethanat, për arsye dhe urtësi të përsosur, të cilën nuk e di askush tjetër, pos Allahut të Lartmadhëruar.

Allahu i Lartmadhëruar i ndryshon ligjet e gjithësisë, cakton diçka që është e kundërt me atë çka e ka caktuar më parë. Kështu p.sh. shohim se si udhëzuesi del prej shtëpisë së kriminelit.

Musa a.s. është Imam (prijës) i udhëzuesve i cili është ushqyer, është rritur dhe ka qenë në përkujdesje të prijësit të shkatërrimtarëve, me qëllim që në vend se të jetë qetësim për të, në të ardhmen, të jetë armik dhe pikëllim për të. Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Dhe Ne, e frymëzuam nënën e Musas që t’i jep gjë dhe posa ta ndiesh rrezikun për të (se do ta mbysin ) gjuaje në det (lum) dhe as mos u frikëso, e as mos u pikëlllo. Se vërtet Ne do ta kthejmë prapë tek ti, dhe do ta bëjmë prej të dërguarve. Dhe familja e Firaunit e përvetësoi atë, e që pastaj të bëhet armik, pikëllim dhe dëshpërim për ta. Me të vërtet Firauni e Hamani, dhe ushtria e tyre, kanë qenë mëkatarë dhe kriminelë”.

(*El-Kasas*, 7, 8)

Zoti i Lartmadhëruar tregon se si Firauni (Zoti e mallkoftë) i ka thënë atij (Musës a.s.):

“A nuk jemi përkujdesur dhe a nuk të kemi rritur ne derisa ke qenë foshnje për shumë vite”. (*Esh-Shuaraë*, 18)

Vëlla!! Shiko planifikimin e Zotit të Lartmadhëruar!!

Pse Zoti i Lartmadhëruar e ka caktuar që Musa a.s. të rritej, të edukohet dhe të jetë në përkujdesje të shtëpisë së Firaunit, e jo diku tjetër?!

Vërtet Allahu i Lartmadhëruar ka dëshiruar që të mbjellë te robërit e Tij bindjen e plotë në Të.

Ajo çka është më e rëndësishmja dhe më kryesorja, e cila e forcon bindjen e thellë në zemrën tënde, te tregimi i Musës a.s. me Firaunin, Zoti e pastë mallkuar, është se Firauni ka parë ëndërr se do të lind një djalë, i cili do të jetë shkak i shkatërrimit të tij dhe, i cili do t’ia merr fronin. Për këtë arsye ai foshnjat meshkuj të porsalindura i vriste dhe i masakronte. Mirëpo caktimit të Zotit askush nuk mund t’i ikë, as t’i shmanget. Fuqia e Allahut është e pakufishme, edhe pse Firauni të gjitha foshnjat meshkuj i ka mbytur. Zoti i Lartmadhëruar angazhimin e tij ia ka dështuar me Musain a.s.. Pasi që ai të gjithë i ka mbytur, por vetëm Musain a.s. jo, por jo vetëm se nuk e ka mbytur, por edhe e ka rritur.

## **SHPËRTHIMI I UJIT NGA GURI**

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Dhe përkujto atëherë kur Musa a.s. kërkoi ujë për popullin e tij. Dhe Ne i thamë: Bjeri gurit me shkopin tënd. Ai i ra: Dhe menjëherë shpërthyen dymbëdhjetë burime. Dhe secili fis e dinte vendburimin e tij. Hani dhe pini prej furnizimeve të Allahut dhe mos u bëni shkatërrimtarë në fytyrën e tokës”.

*(El-Bekare, 60)*

Një ditë prej ditëve, populli i Musa a.s. u gjend në kohë shumë të vështirë, në krizë natyrore, sa që nuk kishte ushqim, përroskat dhe lumenjtë ishin shterë, kafshët kishin ngordhur, bimët ishin tharë. Vdekja e merrte çdo ditë nga një. Ata nuk kishin zgjidhje tjetër, pos të kërkojë Musa a.s. prej Zotit që të bie shi. Musa a.s. e pranoi kërkesën e tyre dhe iu lut Zotit të Lartmadhëruar për të zbritur shi nga qielli, duke i ngritur duart lartë. Mirëpo çdo pikë shiu i cili zbret, zbret nga qielli, ndërsa Zoti i Lartmadhëruar ka dëshiruar që atij t’ia pranojë lutjen, t’i sjellë shi, por prej aty ku ata as që mund ta paramendonin, as që mund ta logjikonin, për të përforcuar bindjen në Njëshmërinë e Lartmadhërisë së Allahut, kështu që urdhëron Musën a.s. që t’i bie me shkop gurit. Musa a.s. i bie gurit dhe menjëherë prej gurit kanë shpërthyer dymbëdhjetë burime, dhe të gjithë kanë pirë ujë, dhe janë mahnitur!!

Mirëpo, parashtrohet pyetja:

Pse uji të burojë prej gurit dhe jo prej zbritjes së shiut?!

Kjo është fuqia e Allahu të Lartmadhëruar. Ky është planprogram i Allahut të Lartmadhëruar për ta vërtetuar tek të tjerët fuqinë e Tij, për t’i mësuar dhe për t’i edukuar robërit e Tij, për t’i edukuar robërit e Tij dhe për t’i bindur robërit e Tij në njëshmërinë e Tij, i Cili nuk ka shok.

Vërtet Allahu i Lartmadhëruar me këtë ka dashur që të na mësojë se Ai është Sundimtari absolut, Gjykuesi absolut, Caktuesi i çdo çështjeje.

Vërtet besimtari është krijesa më e lumtur në tokë, sepse ai ka besim dhe bindje të plotë në Allahun e Lartmadhëruar, dhe ka bindje të plotë në fuqinë e Tij.

## **ALLAHU I LARTMADHËRUAR NGJALLË TË VDEKURIN NËPËRMJET TË VDEKURIT**

Tek beni Israilët një njeri ishte vrarë, mirëpo ata nuk e dinin vrasësin. Beni Israilët, për këtë çështje, u konfrontuan mes vete. Zoti i Lartmadhëruar ia shpalli Musa a.s. për ta prerë lopën, për ta marrë një pjesë prej saj dhe për t'i mëshuar të vëllait me atë pjesë, me qëllim që të vdekurit t'i kthehet shpirti dhe të tregojë emrin e vrasësit, dhe kjo u realizua me fuqinë e Allahut të Lartmadhëruar.

Pra, Allahu i Lartmadhëruar e ka ngjallë të vdekurin prej të vdekurës, e cila është plotësisht në kundërshtim me logjikën njerëzore. Këtë e ka bërë Allahu i Lartmadhëruar shembull dhe këshillë për beni Israilët dhe për popujt pas tyre, për të përforcuar bindjen në zemrat e tyre, për t'i mëshuar ata se Ai është planifikues, faktues dhe se ligjet në natyrë që të gjitha janë prej dëshirës së Tij dhe se ato manifestohen prej Tij.

Vëlla!! A beson në Zotin e Lartmadhëruar apo nuk beson?! A beson në fuqinë e Zotit të Lartmadhëruar apo jo?!

## **TORTURAT DHE SULMI NDAJ MUSLIMANËVE SHKAK I PËRHAPJES SË ISLAMIT DHE UDHËZIMIT NË RRUGËN E DREJTË**

Ta dish, thirrësi ndonjëherë përpiket maksimalisht në aftësinë e tij dhe me mënyrën e tij, mirëpo Zoti i Lartmadhëruar ia mbyll mënyrën e tij, për t'i hapur rrugë veprimit tjetër, për t'ia mëshuar atij mbështetjen te Zoti, për t'ia përforcuar bindjen në Zotin, për t'ia mëshuar fuqinë dhe aftësinë e Tij, për t'i udhëzuar dhe për t'i ndihmuar kujt të dojë Ai. Kështu ka ndodhur me të Dërguarin s.a.v.s., i cili thërriste në Meke, ndërsa prej banorëve të Mekës përjetonte torturime dhe ofendime. Pastaj i Dërguari s.a.v.s. fillon të mendojë për të gjetur vend tjetër më të përshtatshëm, për të thirrur në rrugën e Allahut të Lartmadhëruar, për ta vendosur fenë e Allahut të Lartmadhëruar, ndërsa në atë kohë vendi më i largët për të ishte Medineja.

Mirëpo, shtrohet pyetja:

Pse Muhamedi a.s. nuk shkoi në Medine?! Vërtet Pejgamberi s.a.v.s. e shihte se Medineja në atë kohë nuk ishte e përshtatshme për të pranuar thirrjen në rrugë të Allahut, sepse Jehudët ishin të përqendruar në të, ndërsa fisi Evs dhe Hazrexh ishin në konflikt, të vazhdueshëm mes

vete, për 40 vite me radhë. Dhe çdo njëri me logjikë të shëndoshë do ta kishte ditur se nuk është kohë dhe vend i përshtatshëm, mirëpo caktimi i Zotit të Lartmadhëruar i ka ndryshuar të gjitha ligjet normale, sa që Medineja është bërë vendi më i përshtatshmi dhe më i sigurti për të pranuar Islamin, dhe për ta përhapur fenë Islame.

Si dhe pse?!

Sepse Jehudët, para se të dërgohej Muhamedi a.s. pejgamber, çdo herë kur u ndodhte ndonjë konflikt apo armiqësi, thoshin: Ka ardhur koha për të ardhur Pejgamberi i fundit, ne do ta pasojmë atë dhe do t’iu zhdukim juve. Ky ka qenë shkak që banorët e Medinës kanë qenë të flaktë që të paraqitej ai Pejgamber dhe ta pasonin. Ishte shkaku se fisi Evs dhe fisi Hazrexh aq shumë ishin armiqësuar mes vete, aq shumë ishin në konflikt mes vete, sa që ishin tepër të etur për një rregullim të marrëdhënieve mes vete, dhe ndërprerjes së flakës së zjarrit, i cili i kishte dëmtuar për së tepërmi.

Pasi që Pejgamberi s.a.v.s. nuk ishte i përfshirë me edukimin e Allahut në fillim të thirrjes së tij, ai nuk e ka menduar që të shkojë në Medine, prandaj shkon në Taif, për t’i thirrur banorët e atij vendi në islam, mirëpo ata e pritën me tallje, ofendime dhe sharje.

Kjo rrugë dhe ky vend për ta thirrur në islam edhe pse ishte e lirë dhe e hapur, iu ngushtua pejgamberit a.s. për së tepërmi. Muhamedi a.s. nga Taifi kthehet në Meke dhe pas një muaji takohet me disa djelmosha të Medinës, të cilët dëshironin ta pranonin Islamin tek Muhamedi a.s., dhe atë pasi që kishin dëgjuar nga Jehudët për paraqitjen e Pegamberit, i cili do ta përfshijë dhe do ta qeverisë tokën, dhe do të triumfojë kundër çdo njërit, i cili e kundërshton. Për këtë arsye ata kishin shpejtuar dhe ia kishin tejkaluar jehudëve dhe iu kishin paraqitur Muhamedit a.s. “SUBHANALLAH” - Qoftë i Lartësuar Allahu, i Cili i ka bërë shkaktarë jehudët që në Medine të përhapet Islami dhe, prej aty, pastaj në gjithë botën:

“Dhe nuk e di ushtrinë e Zoti tënd askush tjetër, pos Tij”.

*(El-Mudethit, 31)*

Qoftë i Lartësuar Allahu, i Cili konfliktin dhe armiqësinë e Evsit dhe Hazrexhit e ka bërë shkak të përhapjes së Islamit në Medine, e prej aty në të gjitha anët e botës:

“Dhe nuk e di ushtrinë e Zotit tënd askush tjetër, pos Tij”.

*(El-Mudethit, 31)*

Qoftë i Lartësuar Allahu, i Cili armiqësinë në mes të Jehudëve dhe banorëve të Medines e ka bërë shkak të përhapjes së Islamit në atë vend, e prej aty në të gjitha anët e botës:

“Dhe nuk e di ushtrinë e Zoti tënd askush tjetër, pos Tij”

(*El-Mudethit, 31*)

A nuk e forcon kjo bindjen në Allahun?!

**Vëlla!!**

Nuk ka dyshim se Allahu i Lartmadhëruar i ndryshon ligjet natyrore, për të ta forcuar bindjen tënde në fuqinë e Tij. Ai ka mundësi që t'i ndryshojë ligjet e natyrës ashtu siç dëshiron Ai, dhe kur të dëshirojë, për të treguar se Ai është që i vendosë ligjet, po në të njëjtën kohë Ai mund t'i ndryshojë ligjet, e askush tjetër, pos Tij.

Ai dëshiron të na mësojë praktikisht me qëllim që ta përforcojmë bindjen në Të. Ai është Zoti ynë, ndihmëtari dhe mbrojtësi ynë, dhe nuk ka ndihmëtarë, dhe mbrojtës më të mirë se Ai.

A nuk është Allahu Ai, i Cili ka urdhëruar që zjarri të mos e djegë Ibrahimin a.s.?!

A nuk është Allahu Ai, i Cili e ka urdhëruar peshkaqenin që Junusin a.s. ta gëlltitë dhe ta përpijë?!

A nuk është Allahu Ai, i Cili e ka urdhëruar peshkaqenin që ta hedhë të gjallë në bregdet Junusin a.s., ashtu siç ka dëshiruar Ai – i Lartësuari?!

A nuk është Allahu Ai, i Cili Musain a.s. e ka shpëtuar dhe e ka siguruar nga frika, dhe e ka mbrojtur nga humbja?!

A nuk është Allahu Ai, i Cili ka dërguar peygamber të udhëzuar në qendër të një vendi pabesimtarësh?!

A nuk është Allahu Ai, i Cili e ka nxjerrë ujin nga rrënja e shkretëtirës dhe thellësia e gurit?!

A nuk është Allahu Ai, i Cili në kohën e Musait a.s. ia ka ndryshuar cilësinë e ujit (prej ujit të ëmbël në gjak)?!

Allahu i Lartmadhëruar është Ai, i Cili ka mundësi për të gjitha këto, por edhe më shumë, për gjëra të cilat i dimë, dhe të cilat nuk i dimë.

Vëlla!! Bindu në Allahun dhe mos lejo që pesimizmi të zë vend në zemrën tënde. Ta dish se kjo fe është, se kjo është feja e zgjedhur e Allahut, Ai është mbrojtësi dhe ndihmëtari i saj. Kjo fe është drita e Allahut të Lartmadhëruar, me të cilën e ka shndritur botën e njeriut dhe do të jetë gjithmonë dritë, dhe argument, dhe rrugë e mbrojtur deri sa të ekzistojë kjo botë.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Dëshirojnë që ta fikin dritën e Allahut me gojët (fjalët) e tyre, ndërsa përkundrazi Allahu e plotëson dritën e Tij edhe pse pabesimtarët këtë e urrejnë”. (*Es-Saf, 8*)

Fenë e Tij Allahu e ka mbrojtur, e mbron dhe e siguron, e përkrahë, dhe e bën që të triumfojë. Për këtë arsye umeti duhet të ketë bindje të plotë në ndihmën dhe fitoren e Allahut për fenë e Tij, dhe robërit e Tij. Çështja e Allahut të Lartmadhëruar, fuqia e Tij, dëshira e Tij është mbi çdo shkak dhe rrethanë, mirëpo ne duhet të jemi ata, të cilët e meritojnë ndihmën dhe përkrahjen e Allahut të Lartmadhëruar. Bëhet pyetja, si? Duke iu kthyer praktikimit të ligjit të Allahut se:

“Nuk ka dyshim se Allahu nuk e ndryshon gjendjen e një populli, derisa ai popull mos ta ndryshojë gjendjen e tij”.

(*Err-rraëd, 11*)

### **Vëlla!!**

Të kesh bindje të plotë në Allahun e Lartmadhëruar, mos lejo që pesimizmi të zë vend në zemrën tënde. Nuk ka dyshim se Allahu i Lartmadhëruar e ndihmon fenë e Tij edhe nëpërmjet armiqve të fesë së Tij. Por, si?

Një vëlla musliman më ka dërguar një letër, ku shkruante:

“Ata duke i vrarë vëllezërit tanë, na ngjallin neve dhe na përforcojnë ne në fenë tonë!”.

Po, muslimanët dallohen me një çështje shumë të rëndësishme, e ajo çështje është se, sa më shumë që torturohen, dëbohen dhe shtypen, aq më shumë i kthehen fesë dhe forcohen në fenë e tyre. Feja e Allahut është triumfale. Feja e Allahut është fortifikatë dhe kështjellë e çdo krenari, të ndershmi dhe të larti. Feja e Allahut është fe, e cila ngjallet dhe forcohet në zemrën e çdonjërit, të cilit i vështirësohet gjendja. Ky është realitet i pamohueshëm.

Sa më shumë që bëhet presion në Palestinë, çdonjëri, i cili dëshiron të jetë simpatizant i tyre, në vendet tjera, largohet prej mëkateve dhe i përmbahet ligjeve të Allahut. Në kohë të fundit, ajo çka ndodhi në Irak, ka qenë shkak i zgjimit të shumë muslimanëve në shumë vende të botës.

### **Pejgamberi s.a.v.s. dhe ngulitja e bindjes në Allahun në zemrat e besimtarëve**

I Dërguari i Allahut s.a.v.s. vazhdimisht i mësonte Sehabët në bindje të plotë në Allahun e Lartmadhëruar, besimin e plotë në Allahun dhe ngulitjen në zemrat e tyre. Ai e ka mësuar Ibn Abasin, i cili ishte djalosh dhe i cili në moshë ishte i ri:

Transmeton Ibn Abasi se një ditë ka qenë me të dërguarin e Allahut s.a.v.s., dhe i ka thënë:

“O djalosh, ruaji detyrat e tua ndaj Allahut, Ai do të të ruaj ty; ruaji detyrat e tua ndaj Allahut, Ai do të jetë me ty. Kur të lutesh, lutu Allahut; kur të mbështetesh, mbështetu Allahut. Ta dish, nëse i tërë populli tubohen për të ta bërë një punë të mirë ty, nuk munden të bëjnë, pos atë çka e ka shkruar Allahu për ty. Po nëse tubohen për të ta bërë një të keqe, nuk munden të të dëmtojnë, pos atë dëmtim çka e ka shkruar Allahu për ty. Lapsat janë ngritur dhe fletët e librit janë terur”.

(*SUNENI I TIRMIDHIUT*, 2440, i cili ka thënë se ky hadith është hadith Hasen Sahihë. “*SAHIH EL-XHAMIE LI SHEJH ALBANI*, 7957)

## **RRUGA MË MADHËSHTORE PËR TË SHITUAR BINDJEN NË ALLAHUN E LARTMADHËRUAR**

Ai është Kur’ani fisnik; lexo Kur’anin, vështro dhe analizo ajetet e tij, kupto domethëniet e tij, vepro me to, do të jesh njeriu më i lumturi, më i qeti dhe më i sigurti.

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

“Tek Ai janë çelësat e fshehtësive, dhe nuk i di askush tjetër, pos Tij. Ai di çka ka në tokë e në det, dhe nuk mund të ketë fletë dushku e që mos ta dijë (se ka rënë)”.

Parafytyro sikurse i sheh fletët e dushkut duke rënë para syve tu (e që mos ta dijë (se ka rënë) dhe as një kokërr). Pra çdo kokërr, kudo që të jetë, në çdo vend, nuk bie dhe nuk lëvizë (nuk rritet) vetëm se me dijen, dhe lejen e Allahut, Krijuesit të të gjithë botëve.

“... s’ka as të njomë, as të thatë, e që të mos jetë e shënuar qartë e preciz në librin e qartë”.

(*El-En’am*, 59)

A, pas gjithë kësaj njohurie, ende nuk e ke forcuar bindjen në Allahun e Lartmadhëruar?!

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

“Allahu i merr shpirtat në çastin e vdekjes (së njerëzve), por i merr edhe ata shpirta (të njerëzve) që nuk vdesin, por janë në gjumin e tyre, dhe i mban ata që janë caktuar për vdekje edhe i dërgon shpirtat e tjerë (në trupin e të fjeturve në çastin e zgjimit) për të vazhduar deri në afatin e caktuar”.

(*Ez-Zumer*, 42)

Gjumi është vdekje e vogël, për këtë arsye pejgamberi i Allahut - Muhamedi s.a.v.s., kur është zgjuar nga gjumi dhe i është kthyer shpirti, na ka këshilluar për lutje.

Transmetohet nga Hudhejfete bin El-Jaman se ka thënë: Muhamedi a.s., kur në mbrëmje shtrihet në shtratin e tij për të fjetur, e vendoste dorën e djathtë të tij nën anën e djathtë të tij dhe thoshte:

“O Zoti im! Me emrin Tënd ngjallet (rizgjohe) dhe me emrin Tënd vdes”. Ndërsa kur zgjohej nga gjumi thoshte: “Falënderoj Allahun, i Cili më ka ngjallur pas vdekjes sime, dhe kthimi im është tek Ai”.

*(Musnedi Imam Ahmedit, 22198)*

Ebu Hurejrete r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

“Kur ndonjëri nga ju zgjohet nga shtrati i tij, e pastaj kur përsëri të kthehet në të, me rrobën e tij le ta fshijë tri herë (shtratin), sepse nuk e di çka ka pasur në të, e kur të shtrihet le të thotë: O Zoti im me emrin tënd po e vendosi trupin tim në shtrat dhe me emrin tënd e ngriti nga shtrati. Nëse shpirtin tim e merr, mëshiroje, e nëse e dërgon, dërgoje atje ku janë robërit e tu të mirë, të cilët i ruan”. Ndërsa kur të zgjohet nga gjumi le të thotë: Falënderoj Allahun, i Cili e ka siguruar trupin tim dhe e ka kthyer shpirtin, dhe më ka mundësuar që ta kujtoj Atë (Allahun e Lartmadhëruar)”.

*(Suneni i Tirmidhiut, 3323. Ai thotë se hadithi i Ebu Hurejres është hadith Hasen)*

Çdo njëri i cili flenë në fytyrën e tokës është e patjetërsueshme që shpirti i tij të kthehet te Krijuesi i tij, pastaj Allahu i Lartmadhëruar ia kthen shpirtin përsëri në trup për të vazhduar deri në afatin e paraparë, ndërsa atij (të fjeturit), të cilit i është caktuar që të vdesë, nuk ia kthen, sepse afati i jetës së tij ka skaduar.

A, pas gjithë kësaj njohurie, ende nuk e ke forcuar bindjen në Allahun e Lartmadhëruar?! Allahu i Lartmadhëruar thotë:

“Atë ditë kur do ta palosim qiellin, sikurse bëhet palosja e fletëve në libër”.

*(El-Enbija, 104)*

Qielli paloset në Ditën e Kijametit ashtu siç palosen fletët në libër.

Allahu Lartmadhëruar thotë:

“Dhe nuk e njohin Allahun aq sa ka fuqinë e Tij, e toka në përgjithësi në ditën e Kijametit do të kapet si në grusht (tek Allahu), ndërsa qiejt do të jenë të palosur në dorën e Tij. Qoftë i Lartësuar dhe i Lartmadhëruar Ai nga ajo çka i bëjnë idhujtari (shok-rival)”.

*(Ez-Zumer, 67)*

Allahu Lartmadhëruar thotë:

“Thuaj: O Zoti im, Ti je Sundimtar i të gjithë sundimeve, i jep sundim kujt do Ti, e zbret nga sundimi kënd të do Ti. E ngrit cilin dëshiron, e ulë cilin dëshiron. Çdo e mirë është vetëm në dorën Tënde. Vërtet Ti ke mundësi për gjithçka”.

*(Ali Imran, 26)*

Gjithësia, me tërë tokën e saj, me qiellin, për tjerat çka i dimë e çka nuk i dimë, Allahu është pronësues i tyre dhe Ai është marrës i tyre.

A, pas gjithë kësaj njohurie, ende nuk e ke forcuar bindjen në Allahun e Lartmadhëruar?!

## **SHEMBUJ TË ATYRE QË KANË PASUR BINDJE TË PLOTË NË ALLAHUN E LARTMADHËRUAR**

### **Bindja e të dërguari të Allahut s.a.v.s. në Zotin e Tij**

Transmeton Enesi r.a. se i ka treguar Ebu Bekri r.a., se kur ka qenë në shpellë me të Dërguarin e Allahut s.a.v.s. dhe kur i ka parë dhe i ka ndier hapat e idhujtarëve, të cilët janë afruar në hyrje të shpellës, i kam thënë: - O i Dërguar i Allahut, nëse ndonjëri prej tyre bën vetëm një lëvizje të vogël në drejtim tonin, do të na sheh. - Ndërsa Muhamedi a.s. ka thënë: “Çka mendon ti kur të jenë dy vetë, ndërsa me ta është i treti – Allahu?!”

*(Sahihul Buhari, 4298)*

Vëlla!!

A është e logjikshme që të të lëkundet bindja në Allahun e Lartmadhëruar, ndërsa Pejgamberi yt, Muhamedi s.a.v.s. ka qenë Imam dhe prijës i atyre që kanë pasur bindje të thellë në Allahun e Lartmadhëruar.

Edhe nëse e tërë bota ngrihet kundër neve dhe na ndërpriten të gjitha rrugët, nuk duhet që të të lëkundet bindja jonë në Allahun e Lartmadhëruar asnjëherë, por duhet të kemi bindje të fortë dhe të thellë si kodrat. Kjo është pjesa kryesore e betejës në të cilën jemi dhe të cilën dëshirojmë ta fitojmë; ndihma është prej Allahut të Lartmadhëruar, e nëse e humbin besimin në ndihmën e Allahut të Lartmadhëruar, kush pos Tij mund të na ndihmojë?!

Nëse umeti dëshiron jetë krenar e i mburrur, duhet ta ketë bindjen e fortë te Krijuesi i tyre dhe Zoti i tyre, duhet ta ketë bindjen e thellë në Allahun, dhe të mos lejojë të lëkundet asnjëherë.

### **Bindja e Musa a.s. në Zotin e Tij**

Kur’ani Fisnik e ka paraqitur dhe e ka treguar qartë bindjen e thellë të Musa a.s. në Zotin e Tij. Në ato paraqitje shihet qartë bindja e Musa a.s. për çdo njeri, i cili dëshiron të ketë bindje të thellë dhe ka logjikë të shëndoshë.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Dhe Ne i shpallëm Musasë, që sa më parë të udhëtojë në mes të natës me njerëzit e mi (të devotshëm), sepse do t’ju ndjekin. Ndërsa Firauni dërgoi nëpër qytete kasnecët (tubuesit e ushtarëve) (duke u thënë atyre): Me të vërtet këta janë një grup i vogël, të cilët na kanë pezmatuar neve. Por Ne, gjithnjë jemi të gatshëm! Dhe, Na, i kemi dëbuar ata (Firaunin dhe ushtrinë e tij) prej kopshteve dhe lumenjve, nga thesaret dhe pallatet fisnike. Ja kështu ka qenë, dhe (këtë) Ne i lamë trashëgim bijve të Israilit. Dhe, ata (Firauni me ushtrinë e tij) iu afruan atyre herët në mëngjes. E kur u takuan dy grupet dhe panë përballë njëra-tjetrën, Musait a.s. i thanë shokët e tij: na zunë! Musa a.s. u tha atyre: Jo, kurrsesi jo, se me të vërtet me mua është Zoti im, i Cili do të më bëjë zgjidhje dhe do të ma lirojë rrugën. Dhe Ne i shpallëm Musasë: Bjeri me shkop detit! Ai i ra e (deti) u nda në dysh, dhe secila anë u bë si të ishte kodër e madhe. (Pasi israilët) kaluan (në mes të anëve) u afruan tjerët. Musanë dhe të gjithë ata që ishin me të i shpëtuan, ndërsa të tjerët (ushtrinë dhe Firaunin) i përmbytëm. Vërtet në këto (tregime) ka argumente, por prapë shumica e tyre nuk besojnë dhe nuk janë besimtarë. E Zoti yt me të vërtet është i Plotfuqishëm dhe i Mëshirshëm”. (*Esh-Shuaraë: 52-68*)

### **Bindja e të dërguarit Nuhë s.a.v.s. në Zotin e tij**

Zoti i Lartmadhëruar e ka mësuar Nuhin a.s. se nuk do t’i besojnë atij, pos atyre që veç më i kishin besuar, andaj të mos dëshpërohej dhe të mos e humbë shpresën asnjëherë, pastaj Zoti i Lartmadhëruar e ka urdhëruar të ndërtojë një anije në mes të kodrës shkretinore, në të cilën nuk kishte as deti, as liqe e as lum. Në një vend ku kufri dhe pabesimi kishin arritur në kulminacion, ndërsa besimtarët ishin të dobët dhe të paktë:

“Dhe ndërto anijen, me konstruksionin Tonë, me frymëzimin Tonë dhe me mbikëqyrjen Tonë”.

(*Hud, 37*)

A e dini se si e ka ndërtuar anijen Nuhi a.s. i ka mbjellë fidanët që të mbinë dhe të rriten, pastaj t’i presë dhe t’i bëjë dërrasa, për ta ndërtuar anijen. A është kjo e logjikshme?!

Të gjitha këto i ka bërë dhe ka pritur derisa pabesimtarët kanë qenë të shumtë, të fortë dhe i kanë pasur të gjitha të mirat, e Allahu nuk i ka shkatërruar deri në atë kohë. Paramendoje veten tënde me besimtarët dhe me Nuhin a.s., derisa ai e ka ndërtuar anijen në atë shkretëtirë!!

Si do të kishe vepruar? A do të ishte lëkundur bindja jote apo jo?!

Vërtet, ka qenë bindje e fortë në Allahun, e pa imagjinuar, bindje në urtësinë dhe fuqinë e Allahut pa kufi!!

Vëllezër!!

Ne kemi nevojë për ndërtimin e anijes, e cila na shpëton nga kriza, fatkeqësia dhe tragjedia, e ajo anije është, anija e bindjes së plotë në Allahun e Lartmadhëruar.

Ne kemi nevojë të rrekemi punës dhe të praktikojmë ligjin Allahut:

“Vërtet Allahu kurrë nuk e ndryshon gjendjen e një populli, derisa mos ta ndryshojnë ata gjendjen e tyre”.

*(Err-RRaëd, 11)*

Sikur të ndëртоhej kjo anije në zemrat tona dhe të ngulitej në ne, dhe sikur t’i ktheheshim në vepër programit hyjnor, në këtë ligj, do të shpëtonim të gjithë së bashku, dhe do të triumfonim kundër armiqve tanë.

Vëlla!!

Mos thuaj: “Unë nuk shoh kurrfarë shprese”. Shkretëtira e Nuhut a.s. është e njëjta shkretëtirë e realitet tonë. Besimtarët e kanë ndërtuar dhe kanë hipur në atë anije, e cila gjendej në mes të shkretëtirës. A e dini pse ata kanë hipur në atë anije?!

Sepse kanë pasur bindje të thellë në Zotin e tyre të Lartmadhëruar.

Ndërsa ne, a posedojmë po atë bindje, të cilën e kanë pasur ata, për t’u realizuar ajo çka është realizuar te ata, përkrahja dhe ndihma.

Mbille dhe përforcoje bindjen tënde në zemrën tënde. Unë jam i bindur plotësisht në ndihmën dhe përkrahjen e Allahut për islamit dhe muslimanët, derisa ata do ta qeverisin botën, por me kusht që ata t’i kthehen praktikimit të programit qiellor për ndryshimin e gjendjes:

“... DERISA ATA MOS TA NDRYSHOJNË GJENDJEN E TYRE”.

\* \* \*

# **SUPERFUQIA NË ALLAHUN**



## **SUPERFUQIA NË ALLAHUN**

### **Domethënia “Izet” (krenari - superfuqi)**

“Izet” (Krenari) do të thotë që çdo pjesëtar i umetit ta ndiejë veten krenar (të fuqishëm). Mirëpo, kjo krenari (fuqi) nuk duhet që të jetë në interes individual, si për reputacion, pozitë, fis, por kjo krenari duhet të jetë burim prej Allahut të Lartmadhëruar dhe në adhurim ndaj Allahut, duke u larguar prej mëkateve, duke iu frikësuar dënimit të Allahut për ngecje dhe lajthitje. Nga këtu buron edhe lutja e dijetarëve të mëhershëm:

*“O Zoti im, më ndero me dëgjueshmëri ndaj Teje, e mos më nënçmo me mëkatet e mia ndaj Teje”.*

E, vërtetë, krenaria (fuqia) duhet të jetë në nënshttrim ndaj urdhrave të Allahut, ndërsa nënçmimi dhe poshtërimi prej mospërfilljes së urdhrave të Tij. Kush dëshiron nderë dhe krenari, ai le t’i respektojë urdhrat e Allahut të Lartmadhëruar dhe le të largohet prej mëkatit ndaj Tij. Poeti thotë:

*Krenaria në respekt të Gjithëfuqishmit,*

*E kush i robërohet robit, Allahu e nënçmon atë.*

Mirëpo, krenaria duhet të jetë për Allahun, jo për vete, as për epshin, as për emocionet dhe fitimin e cekët.

### **Vëlla!!**

Allahu nuk lejon për t’iu nënshttruar njerëzve (robërve). Nënshttrimi duhet të jetë vetëm ndaj Allahut, Zotit të vetëm, i Cili nuk ka rival. Madhështia i takon vetëm Atij, sexhde i bëhet vetëm Atij, nuk lejohet për t’i rënë në sexhde, as në ruku, askujt tjetër pos atij.

Allahu nuk lejon për t’iu nënshttruar askujt prej robërve të Tij, pos dy personave, mirëpo nënshttrimi (butësia) ndaj tyre në të njëjtën kohë është nënshttrim (butësi) ndaj Allahut, pra do të thotë KRENARI. Pra, nënshttrimi ndaj atij, të cilin e ka fisnikëruar Allahu, është nënshttrim i urdhrave të Tij. Pra, nuk lejohet për t’iu nënshttruar askujt prej krijesave të Tij, pos dy personave, e ata janë:

#### **1. Prindërve**

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Nënshtroji krahët tu (bëhu i butë) ndaj tyre me mëshirësi dhe thuaj: O Zot, mëshiroji ata dy, ashtu siç më kanë ledhatuar dhe janë kujdesur ndaj meje në vegjëli”.**

*(El-Isra, 24)*

## 2. Vëllezërve në fe

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Do të sjellë Allahu një popull të cilin do ta dojë dhe do ta donë Atë (Allahun), ata do të jenë të mëshirshëm dhe të nënshtruar (të butë) për besimtarët, ndërsa të ashpër ndaj pabesimtarëve”.**

(El-Maide, 54)

### Vëlla!!

Nuk të lejohet që t’i nënshtrohesh askujt tjetër, pos nënës tënde, babait tënd dhe vëllezërve të tu në islam. Ky nënshttrim i mëshirësisë, fisnikërisë dhe krenarisë është shpërblim dhe fitim i xhenetit, dhe largim prej dënimit të xhehenemit.

- Prej shkaqeve të nënshttrim

Vërtet Allahu i Lartmadhëruar nuk e lejon për t’iu nënshtruar askujt, pos Zotit Një, i Cili nuk ka rival as ortak.

Ti je rob i Krijuesit, e jo rob i krijesës, ti je rob i vetëm i Allahut Një, i Cili nuk ka shok, as rival, për këtë edhe je i krijuar, për këtë je i urdhëruar. Nëse kësaj i përmbahesh, ti veç ke fituar dhe ke shpëtuar.

Për këtë edhe shohim se kur rob i nënçmohet, torturohet apo i bëhet padrejtësi, i hapen atij dyert e qiellit dhe Allahu i Lartmadhëruar e pranon lutjen e tij, i përgjigjet, dhe i ndihmon, dhe në mes tij dhe Zotit nuk ka kurrfarë perde a pengese, por e ngritë lart mbi re, sepse Zoti i Lartmadhëruar nuk është i kënaqur që robërit e Tij të jenë të nënshtruar te dikush tjetër, pos te Ai.

Ebu Hurejre r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Tre personave nuk i refuzohet lutja: Agjëruesit deri sa të fillojë iftarin, imamit të drejtë dhe lutja e atij, të cilit iu është bërë padrejtësi. Lutjet e tyre Allahu i ngritë mbi re, i hapë dyert qiellore dhe po ashtu Zoti i Lartmadhëruar thotë: “Pasha madhërinë Time, do të të ndihmoj gjithsesi edhe pse do të vonoj pak”.***

(Suneni i Tirmidhiut, 33522, hadithi hasen)

### Vëlla!!

Në këtë hadith Allahu i Lartmadhëruar e ka përmendur fuqinë, për të dëshmuar se njeriut pa marrë parasysh çfarë padrejtësie i bëhet, ai të mos i nënshtrohet askujt tjetër, pos Tij, sepse Ai është i Fuqishëm, Ngadhënjimtar, Zgjidhës i problemeve, Largues i brengave, Shkatërrues i kriminelëve dhe i zullumqarëve, dhe Ndhimëtar i të dobëtëve, dhe i atyre të cilëve iu është bërë padrejtësi.

Kjo nuk do të thotë se Allahu i Lartmadhëruar e ka harruar atë, të cilit iu është bërë padrejtësi. Jo, Allahu i Lartmadhëruar nuk harron, por

jep rast për të padrejtin të drejtohet dhe atij, të cilit iu është bërë padrejtësi të pret një afat të caktuar. Ai, Allahu Një, cilindo e ngritë dhe cilin do e ulë, Ai ka mundësi për çdo send. Këtë parim duhet mbjellë në mendjen e njerëzve; patjetër duhet të dimë se fuqia (ngritja) dhe dobësia (poshtërimi) janë prej Allahut si në persona ashtu edhe në shoqëri.

- Si poshtërohet njeriu?!

Njeriu poshtërohet për 4 çështje:

**1. DORËZIMI NDAJ SHEJTANIT**, respektimi i tij dhe kundërshtimi e moszbatimi i urdhrave të Allahut të Lartmadhëruar. Vërtet, njeriu kur veten ia len në dispozicion shejtanit dhe e kundërshton Allahun, Allahu e bën të nënçmuar, të poshtëruar, të dobët dhe të varfër. Analizo dhe vështro shejtanin, kur e ka kundërshtuar urdhrin e Allahut dhe ka refuzuar për t’i rënë në sexhde Ademit a.s., i ka thënë Allahut të Lartmadhëruar:

**“A e sheh këtë [njeri – (njerëzimin)], të cilin e ke fisnikëruar dhe e ke ngritur mbi mua, nëse më jep afat, deri në ditën e kijametit, unë do t’i lidhë për frerin tim dhe do t’i përvetësoj, me përjashtim të një pakice”.**

*(El-Isra, 62)*

Çka do të thotë “Le ehtenikene”?

Kjo fjalë burimin e ka prej “frerit”. Thuhet: “është frenuar kali”, “është frenuar kafsha”, pra i është vendosur freri në qafë. Pra, shejtani dëshiron të vendosë frerin në qafë të çdo njeriu për të tërhequr për në zjarr, sikurse ndonjëri prej nesh e tërheqë kafshën për në ahur.

Çështja e parë, e cila të bënë të poshtëruar është, kur ti je bërë pronë dhe rob i shejtanit, i je dorëzuar atij, të cilin e ka mallkuar Allahu i Lartmadhëruar.

## **Vëlla!!**

Kurrë mos mendo se mëkati është i mirë dhe i kënaqshëm, përkundrazi është dobësi, nënçmim, varfëri, shkatërrim dhe dënim edhe pse ti ndien kënaqësi. Ta dish se ajo është kënaqësi e përkohshme dhe kalimtare, ajo është vetëm një pëlhurë e armikut tënd, shejtanit, sepse, ai dëshiron që të të shkatërrojë dhe të të poshtërojë, që ti të mos kesh në jetën tënde pavarësi në të menduarit dhe pavarësi në jetën tënde. Në vend se ti të kesh sundim mbi të, ai bëhet udhëheqës i yti, sa që të urdhëron për mëkat, e ti bën mëkat, kështu që poshtërohesh, e kundërshton dhe e humb edhe këtë botë, edhe botën tjetër. Të urdhëron t’i ngacmosh vajzat, të urdhëron për t’i shikuar gratë e huaja dhe atë çka e ka ndaluar Zoti i

Lartmadhëruar; të urdhëron për prostitucion, vjedhje; të urdhëron për t'i dëgjuar gjërat e ndaluara, si: këngët, muzikën, në shikimin e programeve të ndaluara televizive; të urdhëron që ta humbësh kohën dhe jetën tënde; të urdhëron për t'u sjellë ashpër ndaj prindërve; të urdhëron të gënjesh, të shpifësh, të përgojosh, të pishë alkool, duhan, ndërsa ti vazhdimisht i vepron ato dhe e dëgjon, kështu ti bën mëkate vazhdimisht, poshtërohesh dhe e shpien veten tënde në xhehenem të kësaj bote, dhe të botës tjetër.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAHIL ALIJJIL ADHIJME

## 2. PASIMI I EPSHEVE

Ajo çka e bën njeriun të poshtëruar është pasimi i epsheve të tij, të cilat epshe e udhëheqin në rrugën e shkatërrimit, humbjes dhe mëkatit, sa që epshtet e tij i bën zot. Zoti na ruajt!

Allahu i Lartmadhëruar thotë:

“A e ke parë atë, i cili epshtet e tij i ka bërë zot”.

(El-Furkan, 43)

Shembull, kur njeriu kënaqësitë e kësaj bote i ka qëllim kryesor, pa marrë parasysh a e kundërshton Allahun apo jo, ky njeri kënaqësitë e kësaj bote, të përkohshme, të lehta, të cekëta, të poshtra, të cilat te Allahu Lartmadhëruar nuk peshojnë as sa fleta e mizës, i konsideron Zot të tij.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH

Për këtë i Dërguari i Allahut s.a.v.s. thotë:

***“Ka humbur rob i dinarin dhe dërhemin, mallin, rrobat e mëndafshita e kadife, nëse i epet kënaqet, nëse nuk i epet nuk kënaqet”.***

Në një transmetim tjetër thuhet:

***“Është shkatërruar rob i dinarit, rob i dërhemit dhe rob i rrobave të mëndafshita, sepse nëse i epet kënaqet, nëse nuk i epet hidhërohet, ka humbur dhe është shkatërruar, e nëse ankohet nuk i merret parasysh ankimi”.***

(Sahih buhari, 2673)

Imami, dijetari i njohur dhe shëmbëlltyra për xhihad, Shejhul Islam – Ibni Tejmiye thotë:

***“I robëruar është ai, i cili e ka bllokuar zemrën e tij në raport me Zotin e tij, ndërsa i pranguar është ai, i cili është pranguar prej epsheve të tij”.***

### **3. NEGATIVITETI, AGRESIVITETI , HUMBJA E NDJENJAVE DHE SHPRESAVE PËR ARDHMËRI, MOSVENDOSMËRIA NË FENË E TIJ NË THIRRJE PËR FENË E TIJ DHE PLANPROGRAMIN E UMETIT TË TIJ**

Ajo çka e bën njeriun të poshtëruar është negativiteti, influenza, ai nuk merr pjesë në shërbim të fesë dhe umetit të tij, nuk ka qasje në realitetin e umetit, është indiferent ndaj vetes së tij në atë se si do ta shoh veten e tij në botën tjetër, si do të jep llogari, si do të jetë xhehenemi, xheneti, duke mos punuar dhe duke mos bërë përgatitje për botën tjetër. Ai jeton si egërsirë, pa menduar, pa logjikuar; ai nuk ka qëllim, nuk kujdeset për popullin e tij, nuk kujdeset për Kur'anin, as për sunetin, nuk kujdeset për vështirësitë, dhembjet dhe pikëllimin e umetit, nuk urdhëron në punë të mira, nuk i parandalon punët e këqija, nuk thërret në rrugën e Allahut, nuk u ndihmon muslimanëve për Allahun, as palestinezëve, as çeçenëve, as irakianëve, as Mesxhidi Aksasë së okupuar, nuk gëzohet me gëzimin e muslimanëve, nuk pikëllohet me pikëllimin e muslimanëve!

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BILAHIL ALIJJIL ADHIMË

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Ju jeni populli më i miri në ekzistencë për njerëzit, sepse urdhëroni në punë të mira dhe parandaloni nga punët e këqija dhe krimi, dhe besoni në Allahun”.**

*(Ali Imran, 110)*

**Vëlla!!**

Do të jesh i nënçmuar nga shkaku se nuk ke interesim, as ndjenja për vlerën që ka planprogrami yt madhështor, nuk ke ndjenjë e as interesim për vlerën e mesazhit tënd, me të cilën të ka graduar Allahu i Lartmadhëruar, që ti ta kryesh. Ti ke Kur'anin, mirëpo nuk ia di vlerën dhe nuk punon me të; ti ke sunetin, mirëpo nuk ia di vlerën dhe nuk punon me të.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BILAHIL ALIJJIL ADHIMË

### **4. BESIMI I DOBËT NË ALLAHUN E LARTMADHËRUAR DHE VENDOSMËRIA NË BESIM**

Ajo çka e bën njeriun të nënçmuar dhe të poshtëruar është besimi i dobët në Allahun e Lartmadhëruar. Besimi duhet që të jetë udhëheqës i yti në vendosmëri në Allahun, e jo me qenë: i lidhur në dikë tjetër, pos në Allahun e Lartmadhëruar, i mbështetur në dikë tjetër, pos në Allahun e Lartmadhëruar, mbështetja e furnizimit në dikë tjetër e jo në Allahun e

Lartmadhëruar, të frikësuarit ndaj dikujt tjetër e jo ndaj Allahut Lartmadhëruar, duke menduar se jeta e tij dhe vdekja e tij është në dorë të tjetër kujt, pos Allahut.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BILAHIL ALIJJIL ADHIJMË

### **Vëlla!!**

Analizo këtë thënie të të Dërguari s.a.v.s., ndoshta do të jesh i kënaqur dhe do të krenohesh në Allahun e Lartmadhëruar.

Ebi Umumet r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“Vërtet Shpirti i Shenjtë (Xhibrili) e ka vulosur në zemrën dhe shpirtin tim se asnjë njeri nuk mund të vdes pa e plotësuar exhelin (afatin e jetës së tij), dhe pa e harxhuar apo shpenzuar rizkun (furnizimin) e caktuar të Tij. Frikësojuni Allahut dhe kërkonit prej Tij, mos e lejoni veten për të mos kërkuar rizk prej Allahut e pastaj të kundërshtoni dhe të mos i përfillni urdhrat e Allahut. Vërtet prej Allahut përfitohet duke respektuar urdhrat e Tij”.*

Pra, ... Kur do të jesh i nënçmuar?!

Do të jesh i nënçmuar atëherë kur bëhesh rob i shejtanit, rob i epsheve të tua, rob i të këqijave, rob i materializmit; atëherë kur humb besimin në fenë tënde, planprogramin tënd, thirrjen në fenë tënde, dhe umetin tënd; atëherë kur të bëhesh rob i besimit të dobët dhe të humbësh besimin në Allahun e Lartmadhëruar.

### **Vëllezër!!**

Keni kujdes nga këto rrethana dhe mos iu nënshtroji rrethanave e të bëheni rob të atyre, sepse kush robërohet do të jetë i shkatërruar, dhe armikun do ta vendosë mbi kokën e vet, për të qenë i nënshtuar dhe i nënçmuar.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BIL-LAH

### **Vëllezër!!**

Në të kaluarën, saktësisht në epokën tatare, kanë mbizotëruar shkaqet e nënçmimit, nënshtimit dhe poshtërimit të disa muslimanë, dhe kjo i ka shkatërruar ata, i ka bërë të ultë, sa që një grua (femër) i ka sunduar dhe i ka vrarë!

Një grua tatare ka shkuar te dhjetë muslimanë dhe u ka thënë atyre: Nuk kam me vete shpatë që t’u vras të gjithëve, por mos lëvizni, pritni këtu derisa të shkoj ta marr shpatën dhe t’u pres. Nga frika e madhe prej tatarëve në atë kohë nuk kanë lëvizur, por kanë pritur derisa u ka ardhur gruaja dhe i ka mbytur ata.

LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BILAH

## **SHEMBUJ TË FORCËS NË UMETIN TONË**

### **Ebu Bekri Sidiki**

Me vdekjen e të Dërguarit të Allahut s.a.v.s. kanë lindur dhe janë shtuar problemet. Në Medine filloi në masë të paraqitet hipokrizia, disa prej fiseve arabe në Medine u larguan nga feja, disa penguan dhe refuzuan dhënien e zekatit të Ebu Bekri Sidiki, nuk kishte vend për faljen e namazit të xhumasë, pos në Meke dhe në Medine. Në këtë atmosferë dhe në këto kushte njerëzit kërkuan prej Ebu Bekri Sidikit që mos ta dërgojë Usamen r.a. udhëheqës të ushtrisë në misionet tjera, sepse ata kishin nevojë për të në Medine. Këtij propozimi dhe kësaj kërkesë iu bashkua edhe Omer bin el Hatabi, mirëpo Ebu Bekri Sidiki kategorikisht nuk pranoi, por tha: *“Për Zotin, nuk lëshoj pe në atë çka ka vendosur i Dërguari i Allahut s.a.v.s., po që se edhe orlët dhe egërsirat e kaplojnë, dhe e rrethojnë Medinën, po që se edhe qentë kalojnë mbi trupat e nënave muslimane, unë do ta dërgoj në ekspeditë Usamen me ushtri”*.

Në një transmetim tjetër thuhet: *“Pasha Atë (Allahun), në dorën e të Cilit është shpirti i Ebu Bekrit, po të mendoja se egërsirat më kapin do ta kisha dërguar ekspeditën e Usames, ashtu si e ka emëruar i Dërguari i Allahut s.a.v.s., por edhe po të kisha mbetur i vetmi, prapë do ta ekzekutoja urdhrin e tij”*.

Aq shumë është kujdesur për të realizuar urdhrin e të Dërguarit të Allahut dhe aq shumë e ka respektuar, dhe e ka nderuar Usamen, sa që kur ka dalë për të shikuar ushtrinë e përgatitur, Usame ishte i hipur në kalë, Usame i thotë: *“O Halife i të Dërguarit të Allahut! Ose edhe ti hip në kalë, ose unë po zbres që të ecim së bashku”*. Ebu Bekri Sidiki i thotë: *“Për Zotin, as unë nuk do të hipi, por as ti nuk do të zbresësh”*.

Në një transmetim thuhet: *“Për Zotin, as ti nuk do të zbresësh, por as unë nuk do të hipi në kalë, po çka në se unë i pluhurosi këto dy këmbët e mia për disa çaste në rrugën e Allahut”*.

Ushtria filloi rrugën për në ekspeditë, ndërsa po kjo ushtri ka korrë suksese dhe ka fituar islami, dhe muslimanët sa që në çdo vend prej vendeve, dhe në çdo lagje prej lagjeve arabe ka pasur siguri, dhe qetësi, dhe nuk ka guxuar kush t'i frikësojë muslimanët, dhe çdo kush i cili ka tentuar ka hasur në rezistencë të fortë.

**Vëllezër!!** Shikoni trimërinë, guximin dhe forcën e Ebu Bekri Sidikit, se si ka vepruar ai për ta ngritur islamit dhe muslimanët!

Kjo është mostër për të vepruar në të njëjtën mënyrë si Ebu Bekri Sidiki, i cili ka qenë guximtar, i çeliktë dhe si është përkujdesur për mbrojtjen e islamit.

Nuk duhet frikësuar askujt, nuk nevojitet për t'iu nënshtruar askujt, nuk duhet nënshtruar asnjë okupatori, asnjë udhëheqësi, pa marrë parasysh nga vjen ai.

Askush nuk lejohet të jetë më prioritar se feja e Allahut të Lartmadhëruar. Secili do të jep llogari në fenë e Allahut.

Qoftë i kënaqur Allahu me Ebu Bekri Sidikin dhe e kënaqtë atë, na pajistë me dashuri dhe mbështetje me veprimtarinë e Tij, na bashkoftë me atë, me Pejgamberin tonë s.a.v.s., me pejgamberët tjerë, të sinqertit, dëshmorët dhe të gjithë besimtarët e drejtë në xhenetet më të larta.

Atëherë, kur disa fise arabe refuzuan dhënien e zekatit, penguan zekatin dhe ishin përgatitur për të tradhtuar fenë, Ebu Bekri Sidiki u ngrit si luani i tërbuar, i vendosur që t'i luftojë ata. Kur sahabët i propozuan që t'i lë ata edhe pse refuzojnë dhënien e zekatit, dhe që t'i përvetësojë gradualisht duke vendosur imanin në zemrat e tyre, në mesin e propozuesve ishte edhe Omeri r.a., por shikoni çfarë ka qenë qëndrimi i Ebu Bekri Sidikit, ai kategorikisht ka refuzuar:

Ebu Hurejre r.a. tregon se kur vdiq i Dërguari i Allahut s.a.v.s. dhe halive u zgjidh Ebu Bekri, disa prej arabëve u larguan nga feja. Omeri r.a. i thotë: *“Si mund t'i luftosh njerëzit kur i Dërguari s.a.v.s. ka thënë: Jam i urdhëruar t'i luftoj deri sa të thonë LA ILAHE IL-LALLAH, dhe ata të cilët thonë LA ILAHE IL-LALLAH për mua është e ndaluar pasuria e tij, vrasja përpos me të drejtë dhe në obligim për Zotin. Ebu Bekri thotë: Për Zotin do t'i luftoj ata, të cilët bëjnë dallim në mes të namazit dhe zekatit, sepse zekati është e drejtë e pasurisë. Për Zotin kush më pengon një litar të cilën e ka lënë i Dërguari i Allahut s.a.v.s. unë do ta luftojë atë. Omeri r.a. thotë: Për Zotin, aty e kam kuptuar se Allahu ia ka zgjeruar krahërorin Ebu Bekrit për luftë dhe e kam kuptuar plotësisht se ai ka pasur të drejtë”*.

(Revahul xhemaatu, përpos Ibni Maxhes, ky tekst është tekst i Buhariut)

## **Vëlla!!**

Kjo është fortësi e imanit në Allahun e Lartmadhëruar, të cilin nuk mund ta mposht kurrë asnjë njeri.

Që nga momenti kur kemi filluar të humbim fuqinë e imanit në Allahun e Lartmadhëruar dhe jemi larguar nga rruga e Tij, nga ligjet e Tij madhështore, kanë ra mbi ne nënçmimet, poshtërimet pasi që veç më herët kemi qenë më të lartë, të fortë, ndërsa të tjerët të ultë dhe të poshtëruar, poshtërimi më i madh është se i jemi nënshtuar poshtërimit. LA HAVLE VE LA KUVETE IL-LA BILAH

### **Omer bin el Hatabi r.a.**

Kur e ka pranuar islamin e ka kuptuar forcën, krenarinë e islamit, vlerën e madhe të tij dhe pas një kohe të shkurtër ai ka kërkuar nga i Dërguari i Allahut s.a.v.s.: “A nuk jemi në rrugë të drejtë o i Dërguar i Allahut s.a.v.s. i thotë”. I thotë: “Po gjithsesi”. – Atëherë pse të fshihemi dhe kanë dalë haptazi të rreshtuar në dy rreshta në krye të njërit rresht ishte Omeri r.a., ndërsa në krye të rreshtit tjetër ishte Hamza r.a. Kur hyrën në xhami, kurejshitët shohin se në mesin e tyre ishin Hamza dhe Omeri r.a., i kaplon mërzia dhe frika e madhe. Për këtë arsye Pejgamberi s.a.v.s. atë moment e ka quajtur momenti i Omerul Farukut. Abdullah bin Mes’udi r.a. ka thënë:

*“Gjithmonë kemi qenë krenarë dhe më të fortë prej momentit kur Omeri e ka pranuar islamin”.*

*(Sahihul Buhari, 3574)*

Pak para se të çlirohej Mesxhidi Aksa-ja prej muslimanëve e kanë dërguar Ebu Abidetin te Emiri i besimtarëve për t’i treguar Omer bin Hatabit r.a. për të shkuar dhe për t’ia dhënë atij çelësat e Mesxhidi Aksa-së. Omeri r.a. arrin në sham, prej aty nevojitej për ta kaluar lumin, Omeri r.a. zbret prej kafshës së tij dhe e kalon ujin në këmbë. Ebu Abidi i thotë: Për banorët e këtij vendi ke lënë përshtypje shumë të mirë (ka pasur për qëllim romakët), sepse ke vepruar kështu e kështu ... . Omeri r.a. e vendosë dorën në kraharorin e tij dhe i thotë: Po kush tjetër ta thoshte këtë o Abidete, po a e din ti se ju keni qenë populli më i poshtëruari, më i nënçmuari, më i vogli, ndërsa Allahu juve ju ka ngritur dhe ju ka privilegjuar me islam, dhe çdo ngritje, zhvillim që do të kërkon, përpos islamit, ju prapë do të ktheheni të nënçmuar dhe të poshtëruar.

Omeri r.a. kaloi kodrinat në drejtim të rrugës Ilija, me deven e verdhë, kryeshtuar edhe pse dielli përcëllonte shputat e tij preknin për toke, e jo hypur në deve. Këmbët e tij ecnin paralel me devenë e tij, të cilën e frenonte dhe e mbante lidhur për dore në litar. Në anën tjetër

kishte çantën, që kur hipte në deve e kishte samar, ndërsa kur zbriste e shfrytëzonte për jastëk; kishte veshur një këmishë, mëngët e së cilës ishin të shkyera. Kur arriti në vendin e duhur tha: Më thirrni të parin e popullit.

E thirrën Gjelmusin, i cili i tha: Ti je mbret i arabëve, ndërsa në këtë vend e kanë mëri devenë, po të ishe i veshur ndryshe nga këto rroba, përndryshe romakët do të të urrenin dhe do ta kishin zënë për të madhe. Omeri r.a. i tha : Ne jemi popull, të cilin Islami e ka ngritur dhe nuk duam që ndryshe të jetë”.

*(El-Bidaje ven-Nihajeti, li Ibni Kethirë, 61/7)*

**Vëllezër!!** T’ua mësojmë fëmijëve tanë fjalët e Omer bn el-Hatabit r.a., fjalë, të cilat meritojnë të shkruhen me shkronja të arta, meritojnë që çdo musliman t’i mësojë përmendësh, t’i ruaj në gjoksin e tij dhe të veprojë sipas atyre:

“Vërtet, ju keni qenë populli më i nënçmuar, më i poshtëruari, më i vogli, ndërsa Allahu ju ka ngritur dhe ju ka privilegjuar me Islam, dhe çfarë do privilegje, apo ngritje kërkon, përpos Islamit, Allahu prapë do t’ju nënvlerësojë dhe do t’ju nënçmojë.

Nuk është ngritje, krenari, mburrje me rroba të shtrenjta, apo me automjete luksoze, apo me ndërtesa të mëdha. Mburra, krenaria është për Allahun, me Allahun, në fenë e Allahut, duke iu përmbajtur fesë së Allahut dhe angazhimi, xhihadi për të, dhe ruajtja e tij.

### **Esma Bin Ebi Bekri r.a.**

I kishte tetëdhjetë vite, djali i saj quhej Abdullah bin Zubejri, i cili luftonte Haxhaxh bin Jusuf Thekafijun, dhe Haxhaxhi e vrau atë, ndërsa trupin e tij e ka lënë të nguuar tri ditë në qendër të Mekës. Njerëzit menduan se Esma r.a. do të shkonte dhe do të kërkonte, dhe t’i përulej Haxhaxhit për t’ia zgjidhur, dhe ta merr kufomën e birit të saj. Mirëpo ajo nuk ka shkuar te ai, ajo ka pasur shpirt të jashtëzakonshëm. Ajo ka pasur durim dhe ka pasur bindje se djali i saj do të shpërblehet te Allahu i Lartmadhëruar. Ajo ka pasur besim të fortë te Allahu i Lartmadhëruar se nuk do t’ia humb shpërblimin e djalit të saj, ajo ka duruar për humbjen e birit të saj.

Haxhaxhi shkon te ajo dhe i thotë: A e din se çka i kam bërë djalit tënd. Ajo i kthen me zë të guximshëm: “*Të kam parë se si ti ia ke shkatërruar atij këtë botë dhe ai ta ka shkatërruar ty botën tjetër*”.

Cili prej nesh ka moral të këtillë?!

## **Rebiiun Bin Amir**

Kur janë takuar ushtria muslimane me ushtrinë persiane, udhëheqësi persian, Rustemi e dërgon te Seab bin e Ebi Vekasi r.a. një delegacion, i cili dëshironte një njeri të mençur për ta pyetur për islamin dhe muslimanët. Ai e dërgoi Sead bin Rebij bin Amirin r.a. për ta takuar dhe t’ia mësojë Islamin.

Persianët dëshironin që t’ia tregonin atij luksin e tyre, lartësinë dhe pasurinë e tyre për ta nënçmuar, dhe poshtëruar, për këtë arsye ata e stolisën sallën e kuvendit të tyre me ar, argjend, stoli mëndafshi, me sende të çmuara dhe të shtrenjta. Rebij e kuptoi qëllimin e tyre, sepse ai ka qenë njeri i fuqishëm, me imanë dhe bindje të fortë në Allahun, dhe për fitoren e Islamit, dhe muslimanëve.

Rebiu hyri me rroba të vjetra dhe modeste, me teshë dhe kalin e tij të vogël sa që edhe këmbët i shkonin për toke hipur mbi kalë. Zbret prej kalit dhe e lidhë kalin e tij për sendet e stolisura prej ari, dhe iu afrohet parisë persiane me armë, mburojën e gjoksit dhe kapelën mbi kokë. I thanë atij: Leri armët për toke. – Iu thotë: Unë nuk kam ardhur me dëshirën time, por me kërkesën tuaj, nëse dëshironi kështu, në rregull, nëse jo, atëherë kthehem.

Shiko se çfarë fortësie ka pasur Rebiu, i mbështetur fortë në Allahun e Plotfuqishëm dhe të Falënderuar.

Rustemi i thotë: Lëreni si të dëshiron. Ai mbështetet mbi kolltukët, të cilat ishin prodhim romak, të stolisura në vendkuvendimin e tyre dhe i shqyen ato. Ata e pyetën: Përse keni ardhur?

U përgjigj: “Allahu na ka caktuar për t’i nxjerrë njerëzit (prej tyre) kush dëshiron prej adhurimit të robit në adhurimin e Krijuesit dhe prej ngushtësisë së kësaj bote në botën tjetër të zgjeruar, dhe prej feve të kota në drejtësinë islame. Ne jemi të dërguar për ta përhapur fenë e Tij te njerëzimi, që t’i thërrasim ata. Kush e pranon dhe i përgjigjet thirrjes kthehemi, e kush refuzon e luftojmë deri në fund, ose deri në momentet ashtu siç e ka premtuar Allahu.

Thanë: Po cili është premtimi i Allahut?!

Ai u përgjigj: Xheneti atij i cili vritet duke luftuar refuzuesin dhe triumfi atij i cili mbijeton.

Rustemi i thotë: Ju kam dëgjuar dhe ju kam kuptuar, por a ka mundësi që ta vonojmë këtë çështje deri sa ne të konsultohemi mes vete, dhe deri sa ju të konsultoheni mes vete. Po. Por sa po dëshironi afat, një ditë apo dy ditë?

Rusteimi i thotë: Jo, kjo është shumë pak, ngase na nevojitet konsultim me të gjithë udhëheqësit e popullit tonë.

Rebiju i thotë: Nuk kemi dëgjuar ndonjëherë nga i Dërguari i Allahut s.a.v.s. që t'i japim afat më shumë se tri ditë armikut, kur jemi në fushëbetejë. Shiko çështjen tënde dhe të tyre dhe kemi afat tri ditë.

Rustemi i thotë: A ju jeni kryesori për vendimmarrje? – Jo, por muslimanët janë si një trup, të barabartë janë i pari me të fundin.

Rustemi takohet me udhëheqësit e popullit të tij dhe u thotë: A keni parë ndonjëherë njeri më të vendosur se ky? Ata iu përgjigjen: Jo, kurrë jo, por a nuk po i sheh rrobat e tij. Rebiu (Rustemi) u thotë: Mjer për ju, mos shikoni në rroba, por shikoni fjalët, mendimet dhe të kaluarën, sepse arabët nuk iu kushtojnë rëndësi rrobave, e ushqimit, por i kushtojnë rëndësi llogaritjes së veprave të tyre”.

*(El-Bidaje ve nihaje li ibni Kethir, 40/7)*

### **Vëlla!**

Rustemi është tronditur me fuqinë, krenarinë, fisnikërinë, trimërinë dhe oratorinë e Rebiut r.a.. Ai do ta kishte pranuar dhe do të ishte dorëzuar, po mos t'iu kishte frikësuar trazirave, dhe shkatërtimeve nga të tjerët.

Bëhu krenar në Allahu, do të të respektojnë të gjithë njerëzit, sepse krenaria i takon vetëm Atij, Një të Vetmit, i Cili nuk ka ortak as rival.

## **El Muëtesim Bilahi – Halife Abasit**

Kur është poshtëruar dhe është nënçmuar një grua muslimane në perandorinë Romake, e ajo ka kërkuar ndihmë prej Allahut, pastaj prej Halifës së muslimanëve të atëhershëm, i cili ishte El-Muëtesim bilahi - Halife Abasit, duke i thënë: “O Muëtesim, më ndihmo!”

El-Muëtesim e ka dërguar një shkresë ku thoshte:

“Nga Muëtesim bilahi – Halife i muslimanëve te Nikfor Kelbi Romak: Ma liro dhe ma dërgo gruan, të pakeqpërdorur dhe të padëmtuar, përndryshe ushtari i parë do të jetë tek ti, e i fundit tek unë.

### **Vëlla!!**

Shembuj të krenarisë në Allahun janë të panumërta

## **Rruga deri te kthimi i krenarisë në umetin**

Rruga për t’ia kthyer krenarinë umetit është bindja e fortë në Allahun, vendosmëria se krenaria e ka vetëm një mbështetje, vetëm një bazë, e ajo (mbështetje-bazë) është Allahu i Lartmadhëruar.

Rruga për t’ia kthyer krenarinë umetit është imani në Allahun e Lartmadhëruar, besimi në fuqinë e Tij, dhe mbështetja në Allahun, kërkimi i ndihmës vetëm prej Tij. Rruga për t’ia kthyer krenarinë umetit është përmbytja në fenë e Tij, vendosmëria në kryerjen e urdhrave dhe largimi prej të këqijave.

Rruga për t’ia kthyer krenarinë umetit është besimi në krenarinë e umetit, fuqinë e tij dhe ardhmëria perspektiva është e umetit.

**“Ju jeni umeti më i mirë i zgjedhur për njerëzimin”.**

*(Ali Imran, 110)*

Rruga e krenarisë së umetit është vetëbesimi se jeta, furnizimi nuk është në duar të ndonjë njeriu, apo të ndonjë shteti, por në duar të Allahut Një, i Cili nuk ka rival as ortak.

## **PYETJE DHE PËRGJIGJE**

Në cilën ditë me i ikur vdekjes?! Ditës kur ma ka caktuar Allahu të vdes apo ditës kur nuk më është caktuar vdekja. Nëse më është caktuar që mos të vdes atë ditë, pse të iki prej vdekjes, por nëse më është caktuar të vdes në ndonjë ditë, a ka mundësi të iki?!

### **Vështro dhe analizo!**

I është thënë një gruajë: Kërko nga i Dërguari i Allahut s.a.v.s. që mos ta dërgojë burrin tënd në luftë, sepse ke nevojë që ai të të ushqejë (furnizojë) ty dhe familjen. Ajo u thotë atyre: Unë e di se burri im është i furnizuar, ndërsa nuk e njoh si furnizues, prandaj nëse shkon i furnizuari mbetet Furnizuesi.

***Vini re!!***

Krenaria nuk do të thotë **kryeneçësi, apo kokëfortësi.**

Për këtë arsye fjala fuqi vjen bashkërisht me fjalën urtësi apo falje gabimi, sikurse në ajetin fisnik:

**“... i Fuqishëm, i Urtë”.**

*(El-Enfal, 67)*

apo ajeti fisnik:

**“... i Fuqishëm, Falës i gabimeve”.**

Ke kujdes e mos iu bën padrejtësi njerëzve vetëm pse ke forcë e fuqi. Forcë do të thotë: **të jesh i matur kur ke mundësi të dënosh**, por në të njëjtën kohë, forcë do të thotë edhe kur je modest, por i panënshtruar.

**Shembull:**

Një njeri më ka shkruar një letër ku ankohej:

Drejtori im më nënçmon për së tepërmi. Si të veproj – a të jap dorëheqje, apo jo?

Ia ktheva përgjigjen: Nevojitet për ta vendosur në peshojë forcën dhe urtësinë. Çështjen e parë që duhet ta bësh është që kur drejtori të nënçmon, ti duhesh që të mos hidhërohesh dhe të jesh i matur, mirëpo nëse ai e përsëritë dhe shpesh të nënçmon, patjetër duhet ta stoposh kur të sillet armiqësisht në mes të raporteve drejtor-nëpunës. Pra, të mos dërgosh ankesa te eprorët e tij dhe ta akuzosh apo të tregosh sjelljet e tij ndaj teje, pra të shpifësh, me fjalë tjera ta tradhtosh.

Ta dish se krenaria është besim, urtësi dhe mençuri. Kur të zhvishet fortësia, krenaria prej Imanit, kalon në mendjemadhësi dhe tradhti. Zoti na mbrojt prej kryelartësisë dhe tradhtisë.

Kur të zhvishet fortësia, krenaria prej urtësisë dhe mençurisë, kalon në çmenduri, ahmak.

Muslimani duhet ta gjejë mesataren, as të mos jetë kryelartë, por as i mashtruar, as ahmak, as të mos nënshtrohet, e të nënçmohet tejmase, por as të mos kalojë në kryelartësi tejmase.

*Mesatarja dhe maturia! Mesatarja dhe maturia!*

Në fund, shpresoj tek Allahu Hnnan e Mennan që nëpërmjet këtij mesazhi të bëjë dobi te secili lexues, ashtu siç shpresoj që Allahu do të na pranojë të gjitha veprat e mira, që t'i peshojë në vagën e të mirave dhe të na fshijë të këqijat dhe lajthitjet, ashtu siç shpresoj që të më falë për mangësitë dhe harresat. Dëshmoj para Allahut dhe para të gjitha krijesave se për atë që e kam qëlluar është prej diturisë që më ka mësuar Zoti im dhe i Dërguari i Tij s.a.v.s., ndërsa çka ka qenë prej lajthitjeve, gabimeve, harresës ka qenë prej vetvetes sime dhe prej shejtanit. Allahu dhe i Dërguari i Allahut s.a.v.s. janë të pastër.

E lus Allahun le të mi falë gabimet, të m'i fshijë të metat, lajthitjet dhe gabimet nga unë dhe nga lexuesit.

## **VLERA E KOHËS**



## **VLERA E KOHËS**

### **Vëlla i nderuar!**

Gjatë këtij fjalimi do të jetoj së bashku me ty dhe me një çështje të rëndësishme, dhe me vlerë, e cila është e ndërlidhur fort me besimin (imanin) në Zotin e Lartëmadhëruar.

Kjo çështje e ka vlerën atëherë kur të jemi të bindur dhe veprojmë me të.

Kjo çështje e ka vlerën atëherë kur jeta jonë është e stolisur me të dhe veprohet me të.

Kjo çështje është serioze dhe e rëndësishme që do të thotë të kujdesemi për kohën, ta shfrytëzojmë kohën për ta fituar kënaqësinë e Allahut.

Patjetër duhet që kohën ta kalojmë në dëgjueshmëri ndaj Allahut, ta shfrytëzojmë në atë që na sjellë kënaqësinë e Allahut, ta shfrytëzojmë që të na shpëtojnë nga zjarri i xhehenemit dhe të na shpie në xhenet.

Patjetër duhet që kohën ta shfrytëzojmë maksimalisht në punë të mira dhe të dobishme, në kënaqësi të Allahut të Lartëmadhëruar, sepse çdonjëri do të jep përgjegjësi për jetën (kohën) e tij si e ka kaluar.

Transmeton Ibni Mes’udi nga Muhamedi a.s. se ka thënë:

***“Në Ditën e Kijametit asnjë këmbë e birit të Ademit nuk do të lëvizë para Zotit të Lartëmadhëruar pa dhënë përgjegjësi (pa u pyetur) për pesë çështje):***

- ***për jetën (kohën) e tij si e ka kaluar,***
- ***për rininë e tij si e ka shfrytëzuar,***
- ***për pasurinë e tij si dhe ku e ka fituar dhe si e ka shpenzuar, dhe***
- ***për çka ka punuar, dhe çka ka mësuar”.***

## **VLERA E KOHËS NË ISLAM**

**Vëlla i nderuar!** A e di se cila është begatia më e madhe që ta ka dhuruar ty Allahu pas fesë islame?!

- A mos është pasuria, apo fëmijët, pozita, apo pushteti, bukuria, apo dituria, apo ndoshta shëndeti?!

Vëlla i nderuar! Të gjitha këto janë begati të mëdha për të cilat duhet falënderuar pandërprerë Allahun dhe prapë nuk mjafton ai falënderim. Ka edhe begati tjera të shumta të cilat as që mund t'i numërojmë, mirëpo të gjitha ato begati të sipërpërmendura nuk janë begatitë më të mëdha të njeriut.

Begatia më e madhe të cilën ia ka dhuruar Allahu robit të tij pas Islamit është begatia e kohës, sepse koha është hapësira (vendi) ku bëhet adhurimi (ibadeti), sikurse kemi shumë, e shumë adhurime (ibadete) të cilat janë paraparë vetëm në kohë të caktuara.

Vërtet koha nëse shfrytëzohet për atë që është e paraparë, atëherë e ngritë njeriun në shkallë të larta dhe në vendet e çmueshme, dhe të lavdëruara të xheneteve të larta.

Vërtet koha është begatia më e madhe, mirëpo shumica e njerëzve këtë nuk e dinë.

Vërtet koha është begatia më e madhe, mirëpo shumica e njerëzve nuk janë falënderues.

Vërtet koha është begatia më e madhe, mirëpo shumica e njerëzve nuk e çmojnë dhe e humbin veten e tyre.

Vërtet koha është begatia më e madhe, mirëpo për çudi shumica prej neve, që të mos them të gjithë ne nuk e ndiejmë këtë begati të madhe dhe nuk e llogaritë si begati prej begative më të çmuara. Vërtet Umeti nuk e llogaritë se koha është më e çmuarja dhe më e vlefshmja për të qenë Umeti më i çmuari, dhe më i vlefshmi në tërësi.

Vëre këto çka po ju them:

Për betimet më të shpeshta të Zotit të Lartëmadhëruar në Librin Fisnik (Kur'an) janë përbetimet në kohën dhe çka kanë të bëjnë me kohën. Allahu i Lartëmadhëruar nuk përбетohet në diçka çka nuk ka vlerë të madhe, por vetëm në atë çka ka vlerë të posaçme. Vërtet Allahu është përбетuar në kohëra të shumta dhe Zoti i Lartëmadhëruar thotë:

**“Pasha natën kur errësohet në tërësi”.** *(El-Lejl, 1)*

**“Pasha ditën kur shpaloset në tërësi”.** *(El-Lejl, 2)*

**“Pasha paraditen! Pasha natën kur shtrinë  
errësirën!”** *(Ed-Duha, 1-2)*

**“Pasha diellin dhe ndriçimin e tij kur bën dritë!  
Pasha hënën kur pason pas tij (për të ndriçuar  
prej tij)”.** *(Esh-Shems, 1-2)*

**“Pasha kohën! Vërtet njeriu është në (një)  
humbje të sigurt”.** *(El-Asr, 1-2)*

**“Betohem në kuqërrimin e horizontit pas  
perëndimit të diellit,  
Betohem në natën dhe çka ajo tubon”.**

*(El-Inshikak, 16,17)*

***Vështro dhe analizo këto çështje!***

Të gjitha obligimet në islam janë të ndërlidhura me kohën, pra koha është vendi apo hapësira e ibadetit (adhurimit).

**Shembull: Namazi.**

Zoti i Lartëmadhëruar thotë:

**“... Vërtet namazi është obligimi në kohë të caktuar për besimtarët”. (En-Nisa,103)**

***“Transmeton Abdullah bin Mes’udi se e ka pyetur Muhamedin a.s. se cilat vepra janë më të dashura tek Allahu? Muhamedi a.s. është përgjigjur:***

- ***Namazi në kohën e vet.***

***Pastaj cilat?***

- ***Për t’u sjellë mirë dhe nderimi i prindërve.***

***Pastaj cilat?***

- ***Lufta në rrugën e Allahut.***

***Ibni Mes’udi tregon se po ta kisha pyetur më shumë do të më tregonte më shumë për to”.***

**Një shembull tjetër: Zekati.**

Zoti i Lartëmadhëruar thotë:

**“Hani nga frytet kur të piquen dhe bëhen fryte të shëndosha dhe jepne atë çka e keni për obligim me dhënë (zekatin) ditën e të korrurave (të mbledhurave) dhe mos e teproni, vërtet Allahu nuk i do teprimtarët”. (El-En’amë, 141)**

**Shembull: Agjërimi.**

Zoti i Lartëmadhëruar thotë:

**“O ju që besuat, agjërimi (saum) u është bërë obligim sikurse që ishte obligim edhe i atyre që ishin para jush, kështu që të bëheni të devotshëm.**

**(jeni të obliguar për) Ditë të caktuara, e kush është i sëmurë prej jush ose është në udhëtim (e nuk agjëroi), atëherë ai (le të agjërojë) më vonë aq ditë. E ata që i rëndon ai (nuk mund të agjërojnë), janë të obliguar për kompensim, ushqim (ditor), i një të varfëri, ai që nga vullneti jep më tepër, ajo është aq më mirë për të. Mirëpo, po që se dini, agjërimi është më i mirë për ju.**

(ato ditë të numëruara janë) Muaji i Ramadanit që në te (filloi të) shpallet Kur'ani, që është udhërrëfyes për njerëz dhe sqaruesi i rrugës së drejtë dhe dallues (i të vërtetës nga gënjeshtria). E kush e përjeton prej jush këtë muaj, le të agjërojë, ndërsa kush është i sëmurë ose në udhëtim, le të agjërojë aq ditë nga ditët e mëvonshme. All-llahu me këtë dëshiron lehtësim për ju, e nuk dëshiron vështirësim për ju. (të agjëroni ditët e lëshuara më vonë) Që të plotësoni numrin, të madhëroni All-llahun për atë se u udhëzoi dhe që të falënderoni”. (El-Bekare, 183,184,185)

Çdo analitik dhe çdo studiues kur ta lexojë pjesën e ajetit fisnik “... ditë të caktuara (të kufizuara) ...”, do ta kuptojë dhe do ta përjetojë në vetvete se vërtet Allahu i Lartëmadhëruar na porositë për t’i shfrytëzuar dhe për të përfitur nga këto kohëra të bekuara, sepse këto kohë janë të pakta dhe nuk vijnë gjatë vitit, përpos një herë.

Transmeton Ebu Hurejre r.a. se Muhamedi a.s. ka thënë:

**“Agjëroni me të parët e saj (Hënën e Re) dhe ndërpritni agjërimin me të parët e saj (Hënë e Re tjetër), vetëm nëse ndodhë që të jetë mjegull dhe errësirë e madhe, atëherë muajin paraprak (para Ramazanit) Shaban plotësojeni në tridhjetë ditë”.**

Pra, “Agjëroni kur ta shihni Hënën e Re dhe ndërpritni agjërimin kur ta shihni prapë Hënën e Re” e cila është shenjë dhe përkufizim i kohës.

## **Shembull: Haxhi.**

Zoti i Lartëmadhëruar thotë:

**“Haxhi (është obligim) në muaj të caktuar”.** (El-Bekare, 197)

Muhamedi a.s. ka thënë: **“Qëndrimi në Arafatë është Haxhi”.**

(Sahih El-Xhamie, Albani, 3172)

Pra kush nuk qëndron në Arafatë, nuk e ka haxhin.

## **Vëlla i nderuar!**

E sheh se të gjitha obligimet të cilat janë shtyllat e islamit, të gjitha janë të ndërlidhura me kohën që Umeti ta di dhe ta kuptojë rëndësinë dhe vlerën e kohës!

Vëllezër! Vërtet zbulimi i orës është zbulimi për të cilin më së shumti është interesuar umeti islam, me qëllim që prej saj (orës) të përfitojë, të përparojë dhe të zhvillohet, sepse ata e kanë kuptuar seriozisht vlerën dhe rëndësinë e kohës.

Shiko çka më ka ndodhur një herë:

*“Pasi që e kisha caktuar një takim me një të huaj, u vonova 25 minuta (një çerek ore).*

*Ai më pyeti:*

- *A falesh?*
- *Iu përgjigja, Po.*
- *A e ke kryer Haxhin?*
- *Iu përgjigja Po.*
- *A e agjëron Ramazanin?*
- *Iu përgjigja Po.*
- *A e falë namazin e Xhumasë?*
- *Iu përgjigja Po.*

*Ai tha: Çudi me çështjen e muslimanëve. Feja e tyre i nxitë në një çështje vazhdimisht, ndërsa ata qëndrojnë indiferent ndaj asaj çështje”.*

Koha është dëshmi për njeriun në Ditën e Kijametit.

Zoti i Lartëmadhëruar thotë:

**“Po për ata që nuk besuan është zjarri i Xhehennemit. Ata as nuk gjykojnë që të vdesin (të rehatohen) e as nuk u lehtësohet ndëshkimi. Kështu e ndëshkojmë secilin që është shumë i pabesim.**

**Dhe ata do të klithin aty: “O Zoti ynë, nxirrna e të bëjmë vepra të mira, e jo si ato që i bënim!” Po a nuk u dhamë juve jetë aq sa që ai ka dashur të mendojë, ka mundur të mendojë gjatë asaj kohe, madje juve u ka ardhur edhe peygamberi, pra shijoni, se për zullumqarët nuk ka ndonjë ndihmëtar”.** (Fatir, 36,37)

**Vëlla i nderuar!**

Pabesimtarët do të dëshirojnë të kthehen edhe një herë në këtë botë, ta shfrytëzojnë begatinë e kohës me të cilën Zoti i Madhëruar i ka nderuar robërit e tij, që begatinë e kohës ta shfrytëzojnë në adhurim ndaj Allahut, në vepra të mira, me qëllim që të shpëtojnë prej Xhehennemit dhe të fitojnë Xhenetin.

Transmeton Ibn Mes’udi r.a. se Muhamedi a.s. ka thënë:

**“Në Ditën e Kijametit asnjë këmbë e birit të Ademit nuk do të lëvizë para Zotit të Lartëmadhëruar pa dhënë përgjegjësi (pa u pyetur) për pesë çështje):**

- **për jetën (kohën) e tij si e ka kaluar,**
- **për rininë e tij si e ka shfrytëzuar,**
- **për pasurinë e tij si dhe ku e ka fituar dhe si e ka shpenzuar, dhe**
- **për çka ka punuar, dhe çka ka mësuar”.**

## **Vëlla!**

Edhe pse mosha rinore është pjesë e veçantë e jetës së njeriut, vetëm se ai posaçërisht për atë pjesë të kohës së rinisë do të jep llogari dhe do të përgjigjet në Ditën e Kijametit, sepse ajo është koha e strukturimit të shtatit të tij, siç thuhet: Koha e punës dhe e angazhimit, koha e suksesit dhe përparimit, koha e aktivitetit dhe e kuriozitetit.

Mirëpo, përkundër kësaj, shumica prej nesh e harxhon kohën në vepra të padobishme, bile edhe në atë çka na dëmton shumë.

Prej formave të humbjes së kohës janë:

- Ulja dhe shtrirja pranë televizorit dhe përcjellja e programeve të ndaluara.

- Shëtitja me automjete pa nevojë ose endja nëpër rrugë pa nevojë.

- Leximi i revistave të kota dhe të padobishme duke përcjellë lajmet e artistëve, këngëtarëve dhe të humburve.

- Duke ndenjur shtrirë dhe duke fjetur 12 orë e më shumë.

- Qëndrimi i femrave para pasqyrave kohë të gjata duke u stolisur dhe duke u zbukuruar.

- Duke kaluar orë të tëra në rrugë dhe restorante e kafiteri.

- Duke kaluar orë të tëra në biseda telefonike, biseda të padobishme deri në orët e vona të mbrëmjes.

- Nëpunësit arab duke kaluar orët e punës së tyre në çështje të panevojshme dhe të padobishme.

- Pjesa më e madhe e rinisë sonë e kalon kohën pa pasur ndonjë punë dhe pa pasur ndonjë qëllim të caktuar.

## **Vëllezër!**

Pas gjithë kësaj, a meritojmë dhe a mund të shpresojmë që Allahu të na ngritë mbi popujt tjerë?!

Çdo njeri i cili e humb kohën e jetës së tij ai e ka humbur kohën e umetit (popullit) të tij.

Nëse shikojmë sa kohë është humbur, pse ajo kohë të mos ishte shfrytëzuar duke u sjellë mirë me prindërit, ndërsa, ata tani veç kanë vdekur, koha e përkushtimit ndaj tyre ka shkuar dhe ka humbur rasti i bamirësisë gjatë jetës së tyre, humbje e madhe nga ajo kohë e humbur!

Sa e sa vite kanë shkuar pa falë namaz, ndërsa jeta ka ecur, sa humbje e madhe nga ajo kohë e humbur?!

Sa e sa vajza e kanë vendosur mbulesën mbi trupin e tyre, më vonë janë penduar për të kaluarën e tyre.

Sa e sa njerëz kanë mund të shpëtojnë nga mëkatimi dhe pabesimi, mirëpo nuk kanë kërkuar këshilla nga njerëzit e mirë dhe thirrësit e fesë,

ndërsa jeta (koha) e tyre ka ecur, sa humbje e madhe për kohën e humbur?!

Një plak hyn në xhami dhe i sheh se si të rinjtë hynë në xhami dhe fillon të qajë për rininë e tij se si e ka kaluar, dhe nuk është falë, por ka filluar të falet në pleqëri.

### **Vëllezër!**

Çdo gjë që na ndodhë është rezultat i mospërfilljes së urdhrave të Zotit tonë, rezultat i humbjes së kohës sonë në epshe, e jo në adhurim.

Vet koha është jeta. Vrasja e kohës (humbja e kohës) bëhet duke e harxhuar në çështje të panevojshme dhe të padobishme, duke e harxhuar në lojë e hajgare dhe duke i plotësuar epshet me gjëra të ndaluara, duke kaluar kohën në moskryerjen e obligimeve dhe duke e kaluar kohën në vepra të këqija. Kjo është edhe vrasje e vet jetës. Ky është krim prej krimeve më të mëdha dhe shkatërrim prej shkatërtimeve.

### **Vëllezër!**

Nuk mundet që ky Umet të ketë udhëheqjen dhe krenarinë derisa jetën e tij e kalon në epshe, duke mos i kryer urdhrat e Zotit dhe duke vepruar llojet e ndryshme të gabimeve dhe haremeve.

Ne meritojmë dhe shpresojmë prej Zotit të Lartëmadhëruar që Umetin tonë ta ngritë mbi të gjithë popujt, atëherë kur ne i kthehemi Atij me sineritet, që ta dëgjojmë Atë dhe ta sundojmë epshin, e mos t'i bëhemi shërbëtor shejtanit, në atë mënyrë ne e ndryshojmë gjendjen në të mirë dhe në atë çka e kënaq Allahun e Lartëmadhëruar. E atëherë kur Allahu i Lartmadhëruar kënaqet me ne, Ai na ngritë neve mbi armiqtë tanë, na çmon neve dhe i nënçmon ata të cilët na nënçmojnë, sepse Zoti i Lartëmadhëruar **“Nuk ndryshon gjendjen e një populli derisa ai popull nuk e ndryshon gjendjen e tij”**.

*(Err-Rra'd, 11)*

### **Vëlla i nderuar!**

Ta dish se ke për të dhënë përgjegjësi para Allahut për çdo sekondë, për çdo çast, bile edhe për çdo frymëmarrje.

### **Vëllezër!**

A e dini se çka është jeta?

Jeta përbëhet prej viteve, pastaj vitet përbëhen prej muajve, pastaj muajt prej ditëve, ditët prej orëve, ndërsa orët prej frymëmarrjeve.

Shiko!

Kush i humb frymëmarrjet i ka humbur orët; kush i humbë orët, i humb ditët; kush i humbë ditët, i humb javët; kush i humb javët, i humb muajt; e kush i humbë muajt, i humb vitet; e kush i humb vitet, e ka humbur jetën e tij; e kush e humbë jetën e tij, ai është prej të humburve, ndërsa e kundërta është kështu:

Kush i ruan dhe kujdeset për çastet dhe frymëmarrjet, ai është kujdesur për orët e tij; kush kujdeset për orët e tij, është kujdesur për ditët e tij; kush kujdeset për ditët e tij, është kujdesur për muajt e tij; kush kujdeset për muajt e tij, është kujdesur për vitet e tij; kush kujdeset për vitet e tij, është kujdesur për jetën e tij; e kush kujdeset për jetën e tij është prej fitimtarëve. Vetë koha është jeta.

Thuhet se koha është ari, ndërsa unë them se koha është më e çmuar se ari, sepse ari humbet e gjetet, ndërsa koha nëse humbet kurrë nuk mund të rikthehet.

## KUJDESI I TË PARËVE TANË NË SHFRYTËZIMIN E KOHËS NË KËNAQËSINË E ALLAHUT

Omer Ibn Hattabi r.a. ka thënë:

*“E kur të flejë unë?! Nëse flejë natën e humbi të drejtën (obligimin) çka e kam te Zoti i Madhëruar, e nëse flejë ditën e humbi të drejtën (obligimin) çka e kam ndaj popullit”.*

### ***Sead bin Muadhi,***

i cili ka pasur jetë të bekuar dhe angazhim shumë të mirë, islamin e ka pranuar në moshën tridhjetë vjeçare, ndërsa ka ndërruar jetë në moshën tridhjetë e shtatë vjeçare, kurse koha e tij (vitet) në islam nuk ka qenë më shumë se shtatë vite, mirëpo në momentin e vdekjes së tij e kanë vlerësuar banorët e qiejve dhe të tokës, sepse prej momentit të pranimit të islamit e ka kuptuar vlerën e kohës dhe e ka shfrytëzuar kohën në kryerjen e detyrave ndaj Allahut të Lartëmadhëruar. Transmeton Xhabiri r.a. se

Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Është tronditur Arshi i të Gjithëmëshirshmit nga vdekja e Sead bin Muadhrit”.***

*(Mutefikun alejhi)*

Transmeton Ibni Umeri r.a. nga Muhamedi a.s. se ka thënë:

***“Ky është për të cilin ka lëvizë edhe Arshi për vdekjen e tij dhe i janë hapur atij dyert e qiejve e të tokës, dhe e kanë dëshmuar (kanë prezantuar në vdekjen e tij) shtatëdhjetë mijë melek”.***

*(Suneni Nesaijut, Sahih Xhamiu i Albanit, hadithi 6987)*

### **Vëlla!**

Mund të pyet ndokush: Çka ka punuar Seadi gjatë atyre shtatë viteve për ta arritur këtë vlerë dhe këtë gradë?

Përgjigjja është:

“Ai prej momentit të pranimit të islamit e ka kuptuar vlerën e kohës, është angazhuar që gjatë tërë kohës të jetë në detyrë dhe në përkushtim ndaj Allahut dhe për këtë arsye e ka nderuar më fisniku – Allahu i Lartëmadhëruar, e kush mund të nderojë dikë më shumë se Allahu”?!

### ***Usamete bin Zejd***

edhe pse ka qenë shumë i ri, ai qysh në moshën 16 vjeçare e ka udhëhequr ushtrinë muslimane.

Transmeton Abdullah bin Umeri r.a. se kur Muhamedi a.s. e ka dërguar një ekspeditë e ka caktuar udhëheqës Usame bin Zejdin, një pjesë e ushtrisë e kanë kritikuar këtë vendim. Muhamedi a.s. është ngritur në këmbë dhe ka mbajtur një fjalim:

***“Pasi që e kritikoni një vendim të tillë (për emërimin e tij si prijës) ta dini se edhe për emërimin e prindit të tij si prijës e kanë kritikuar, por ta dini se për Zotin, ai dhe ky janë krijuar për udhëheqës edhe pse ai është prej më të dashurve të unë, ai edhe nesër do të jetë prej më të dashurve të unë”.***

*(Mutefikun alejhi)*

Hasan El-Basriu, Zoti e mëshiroftë, ka thënë:

***“Në çdo lindje të diellit dita thërret me një zë: O bir i Ademit, unë jam ditë e re, dëshmoj për punën tënde, andaj më shfrytëzo, sepse unë më nuk do të kthehem deri në Ditën e Kijametit”.***

Po ashtu Hasan El-Basriu, Allahu e mëshiroftë ka thënë:

***“O bir i Ademit, ti përbëhesh prej frymëmarrjeve dhe ditëve, nëse të ka kaluar dita, të ka shkuar një pjesë e jetës tënde, e kur të shkon një pjesë e jetës tënde, mund të shkojë në shpejtësi e tërë jeta jote”.***

Ibn Kajim, Zoti e mëshiroftë, ka thënë:

*“Për çdo frymëmarrje dhe për çdo pikë të djersës, të cilën e shpenzon jo në rrugë të Allahut ke me u penduar në Kitën e Kijametit”.*

Dijetarët, Zoti i mëshiroftë, kanë thënë:

*“Prej shenjave të hidhërimit të Zotit ndaj robit të Tij është humbja e kohës së tij pa nevojë”.*

### **Vëlla!**

Nëse dëshiron të dish se a është Zoti i kënaqur me ty apo jo, shiko se si je duke e kaluar kohën.

Prej shenjave të dashurisë së Zotit ndaj robit të Tij është angazhimi dhe shfrytëzimi i kohës në rrugën e Tij në maksimum.

Ndërsa ai i cili nuk vepron asgjë e thotë: *“Nuk kam çka të punoj”*, kjo është humbje. Fillimi i çdo mëkati është koha pa punë, prandaj këtë duhet ta keni parasysh dhe ta vulosni thellë në zemrën tuaj.

Gruaja e mbretit dhe gratë e qytetit ku jetonte Jusufi a.s.

**E ajo, në shtëpinë e së cilës ishte Jusufi, i bëri lajka atij dhe ia mbylli dyert e i tha: “Eja!” Ai (Jusufi) tha: “All-llahu më ruajt, ai zotëriu im (e burri yt), më nderoi me vendosje të mirë (si mund t’i bëj hile në familje)”. S’ka dyshim se tradhtarët nuk kanë sukses.**

**Ajo mësyni atë qëllimisht, e atij do t’i shkonte mendja ndaj saj, sikur të mos i prezantohej argumenti nga Zoti i tij. Ashtu (e bëmë të vendosur) që të largojmë nga ai të keqen dhe të ndytën. Vërtet, ai ishte nga robërit tanë të zgjedhur.**

**Dhe, që të dy ata u ngutën kah dera, e ajo ia grisi këmishën nga mbrapa dhe pranë dera ata të dy takuan burrin e saj, e ajo tha “çfarë mund të jetë ndëshkimi i atij që tenton të keqen në familjen tënde, përpos të burgoset, ose dënim të dhembshëm?”**

**Ai (Jusufi) tha: “Ajo m’u vërsul mua!” Një dëshmitar nga familja e saj gjykoi: nëse këmisha e tij është grisur përpara, ajo ka thënë të drejtën, kurse ai gënjen.**

**E nëse këmisha e tij është grisur prapa, atëherë gënjen ajo, kurse ai është i drejtë.**

**E kur e pa ai (burri i saj) këmishën e tij të grisur prapa, tha: “Kjo është dredhi juaja, vërtet dredhia juaj është e madhe!”**

**“Jusuf, largohu nga kjo (mos ia përmend askujt)! E ti (gruas) kërko falje për mëkatin tënd, se vërtet ti qenke fajtores!”**

**Një grup nga gratë e qytetit thanë: “Gruaja e zotëriut (e ministrit) i vërsulet marrëzisht shërbëtorit të vet, atë e ka kapluar**

në shpirt dashuria, e ne jemi të bindura se ajo është në humbje të hapët.

E kur ajo dëgjoi për ato pëshpëritjet e tyre, dërgoi t'i thërrasë ato, u përgatiti vend mbështetje dhe secilës prej tyre i dha nga një thikë e tha: “Dil para atyre!” Kur e panë atë, ato u tronditën dhe i prenë duart e tyre e thanë: “All-llahut i qofshim falë! Ky nuk është njeri, ky nuk është tjetër vetëm se ndonjë engjell i lartë!”

Ajo tha: “Qe, ky është ai për të cilin më qortuat mua, e unë e mësyna atë, po ai u ruajt fort. Po që se nuk e bën çka e urdhëroj, ai gjithqysh do të burgoset dhe do të nënçmohet”.

Ai (Jusufi) tha: “O Zoti im, burgu është më i dëshiruar për mua, se sa atë që më ofrojnë ato mua dhe nëse Ti nuk ma largon prej meje dredhinë e tyre, unë mund të anoj te ato dhe të bëhem injorant”.

*(Jusuf, 23-33)*

Ajo çka më intereson dhe çka më brengosë më së shumti është koha e lirë e të rejave tona.

**Muhasibiu** Zoti e mëshiroftë thotë:

*“Po të ishte e mundur që koha të ishte mall tregtarë dhe do të blihej, tërë pasurinë do ta kisha shpenzuar për të blerë kohë të lirë”.* Kur e kanë pyetur: Prej kujt do ta kishe blerë atë kohë të lirë? Është përgjigjur: Prej neglizhentëve!

**Ibn Rexheb El-Hanbeliju** thotë:

*“Me duart e mia i kam shkruar më shumë se dy mijë libra”.* Kur ka vdekur Ibn Rexhebi i kanë marrë librat e tij dhe i kanë përpjesëtuar me ditët e jetës së tij dhe e kanë vërtetuar se për çdo ditë të jetës së tij i ka shkruar nëntë libra.

**Imam Nevevîj** Zoti e mëshiroftë atë, ai ka qenë i angazhuar maksimalisht në shfrytëzimin e kohës së tij. Ai ka qenë njeri i bekuar, Zoti e bekoftë jetën dhe angazhimin e tij. Ai ka shkruar libra të rëndësishme në Fikh dhe në shkencat e fikhut në Hadith dhe shkencat e hadithit, edhe pse ka vdekur në moshën 45 vjeçare. Ai aq shumë është angazhuar në studim dhe në kërkim të diturisë sa që nuk mund të ket musliman i cili është angazhuar në kërkim të diturisë sikurse ai.

Ai ka thënë se për 4 muaj e gjysmë e ka mësuar përmendësh librin TENBIH të Ebi Is-hak Esh-Shirazijut. Ai për çdo ditë ka mësuar tek 12 profesorë.

Neveviju Zoti e mëshiroftë thotë:

“I kam analizuar dhe kam komentuar çdo gjë çka ka qenë e nevojshme, kam sqaruar termet, kam sqaruar të pasqaruarën. Zoti më ka bekuar mua, e ka bekuar kohën dhe angazhimin tim dhe më ka ndihmuar”.

Ka treguar Imam Neveviju se nuk ka ngrënë dhe nuk ka fjetur deri sa është uritur për së tepërmi dhe deri sa nuk është lodhur për së tepërmi.

Nëna e tij një herë i ka thënë: O biri Im! E kam përgatitur ushqimin, ndërsa ai i ka thënë: Oj nëna ime, jam i angazhuar në lexim dhe dituri, ndërsa ajo i afrohet, i jep ushqim, kurse ai gëlltiste ushqimin duke qenë i thelluar në lexim. Kur thërriste ezani i sabahut e përfundonte leximin dhe i thoshte nënës së tij: Oj nëna ime! Ku është ushqimi të cilën e ke përgatitur për mua. O biri im, për derisa mësoje të kam ushqyer! Ndërsa ai i përgjigjet: Për Zotin kam qenë tepër i angazhuar me lexim sa që nuk e paskam ndier fare.

**Ebu Jusufi** nxënësi i Ebu Hanifes, Zoti e mëshiroftë ka qenë tepër i angazhuar në shfrytëzimin e kohës.

Përderisa ishte në shtratin e vdekjes njëri prej nxënësve e viziton, ndërsa ai e kishte humbur vetëdijen, kur kthjellohet menjëherë i thotë nxënësit të tij: Tani do ta diskutojmë një çështje të haxhit. A lejohet për haxhiun ta kryejë haxhin në këmbë apo hipur në ndonjë mjet (kafshë)? Nxënësi i thotë: Imam! A mos është kjo ora e mësimit? Ebu Jusufi i thotë: O biri im! Për Zotin, nëse më mbetet një minutë i jetës sime, atë do ta kisha shpenzuar në shërbim të Islamit dhe muslimanëve.

### **Amir bin Kajsi**

derisa ishte duke ecur një njeri e ndalë dhe i thotë: Dëshiroj të flas me ty. Amiri i thotë: Ndale diellin! Pra, Amiri ka pasur për qëllim ndaljen e kohës, sepse nëse do të ndalej koha do të ndalej edhe vetë, sepse nuk ka dëshiruar të shpenzojë kohë pa nevojë. Shikoni pra se çfarë rëndësie i ka dhënë kohës.

### **Ibni Akili**

ka botuar librin “Kitab Funun”, i cili përbëhet prej 800 volumeve.

Ai ka thënë: “Tani i kam mbushur tetëdhjetë vite, ndërsa kam rast, vendosmëri që ta shfrytëzoj kohën sikurse kur kisha njëzet vite”

Ai ka thënë: Unë nuk ushqehem sikurse ushqeheni ju! Po si ushqehesh? – e pyetën.

**Unë e hudhi pak ujë mbi kulaç dhe e zbuti deri sa të bëhet i përshtatshëm për ta përtypur dhe për ta ngrënë.**

### **Vëlla i nderuar!**

Derisa njeriu mundohet ta shfrytëzojë kohën në dëgjueshmëri të urdhrave të Allahut, Allahu e bekon jetën e tij, edhe nëse është e shkurtër.

Njerëzit nuk krahasohen në mes vete me jetën e gjatë të tyre, por krahasohen në mes vete me veprat e tyre. Allahu i Lartëmadhëruar kërkon punë të mira dhe qëllime të mira gjatë jetës sonë, sepse kjo është në mundësitë tona me lejen e Zotit tonë, ndërsa nuk kërkon llogari se a kemi jetuar jetë të shkurtër apo të gjatë, ngase jeta nuk është në mundësitë dhe kompetencat tona.

Nga ana tjetër, ne shohim se njeriu e humbë kot kohën e jetës së tij dhe nuk shfaqë interesim për jetën e tij, duke e kaluar jetën e gjatë të tij pa dobi dhe pa punë të mira, pa fituar shpërblime, bile ajo kohë e jetës së tij do të jetë kundër argument para Allahut në ditën e Kijametit, pra mund të jetë shkak i pabesimit dhe ndëshkimit të tij.

### **Vëlla i nderuar!**

Ka njerëz të cilët e lënë këtë botë dhe pas kësaj harrohen, atë ditë kur të vdesin është dita e vulosjes së emrave të tyre dhe kujtimet për ta mbesin vetëm në faqet e historisë.

Ka njerëz të cilët kur ta lënë këtë botë kujtohen, mirëpo kujtimi i tyre është për të keq dhe si shkatërrimtar, përkujtimi për ta në këtë botë është vetëm si humbës dhe i cili ka humbur edhe të tjerë, mjerë për ata të humbur!

Ka njerëz të cilët kujtohen për vepra të mira dhe të mirë, ata janë të gjallë me veprat e tyre dhe me thirrjen e tyre në rrugën e Allahut edhe pse kanë jetuar një kohë të shkurtër, ata prej momentit të vdekjes së tyre jo që harrohen, por edhe shtohet kujtimi për ta, dhe ngrihen lart te Allahu i Lartëmadhëruar dhe tek njerëzit, ata mbeten në histori me emrat e tyre të përgjithmonshëm.

**Muhamed Fatihu** Zoti qoftë i kënaqur me të, jeta e tij, lufta në rrugën e Allahut dhe ngritja e fjalës së Allahut, ka çliruar Konstantinopolisin, qytet i cili i ka maltretuar muslimanët me vite të tëra, ai e ka çliruar në kohën më të re të jetës së tij edhe pse para tij ka pasur tentime shumë të fuqishme për ta çliruar.

Kur është bërë Muhamed Fatihu udhëheqës nuk i ka pasur më shumë se njëzet vite. Në këtë kohë ai ka treguar aftësi, mençuri, strategji dhe personalitet madhështor në çdo fushë, posaçërisht në fushën ushtarake dhe të luftës. Ai ka vendosur pikë kryesore çlirimin e Konstantinopolit.

Qëllimi kryesor i tij nga i cili nuk është lëkundur aspak, por i ka nxitur forcat ushtarake të tij, i ka përgatitur psikikisht, moralisht dhe ushtarakisht. I ka udhëhequr me frymën e vendosmërisë dhe krenarisë.

Me fortësinë e tij dhe me personalitetin e tij ka qenë frymëdhënës i ushtrisë së tij. Pastaj ushtria e tij e kanë pasuar me vendosmëri dhe krenari. Ai gjithmonë i ka frymëzuar me frymën e Imanit. I ka përkujtuar me shpërblimin e shehidit në rrugën e Allahut të Lartëmadhëruar deri sa me ndihmën e Allahut i çliroi këto vende.

E ju oj gjeneratë e re Islame – bazë e shpresës, shfrytëzoheni kohën tuaj, shfrytëzoheni në dëgjueshmëri të Zotit tuaj dhe në realizimin e superioritetit të umetit tuaj, Allahu do të jetë me ju, do t'ju ndihmojë dhe do t'ju përkrahë.

Tani nuk ka ndryshim të gjendjes, përpos ndryshimi i gjendjes nga fuqia e Allahut.

Tani është gjenerata e cila posedon mobila (celularë) dhe automjete të shtrenjta .

Tani është gjenerata e cila shëtitet nëpër rrugë, shëtitore e parqe dhe dëfrehet pa masë.

Tani është gjenerata e cila mendon vetëm për dashuri dhe femra.

Tani është gjenerata e cila e kalon kohën duke dëgjuar këngë, filma e seriale dhe duke përcjellë femra.

Allahu na mbroftë nga veprimet që sjellin ndëshkime.

Tani është gjenerata e cila merret vetëm me sport.

Tani është gjenerata e përcjelljeve të programeve satelitore, prej një programi në program tjetër, prej humbjes në humbje më të madhe.

Zgjhuni nga gjumi dhe garoni me kohën. Çka po pritni, shfrytëzoheni kohën tuaj, në dëgjueshmëri të ligjeve të Zotit tuaj, ngriheni simbolin e Umetit duke shfrytëzuar kohën dhe duke i ngritur qëllimet tuaja.

Ecni dhe përparoni me kohën para se të ndërroni jetë. Bëjeni jetën tuaj argument në dobi tuajin para se të bëhet kundërargument për ju në Ditën e Kijametit.

Garoni me kohën dhe mbizotërojeni atë në realizimin e qëllimeve të mira dhe të larta dhe në atë çka e ngrit Umetin. Ta dini, feja jonë na thërret për angazhim dhe shfrytëzim të orëve dhe kohës.

Zoti i Lartëmadhëruar thotë:

**“A nuk i sheh ti ata, të cilëve u është dhënë mjaft nga libri, kur të thirrën që ndërmjet tyre të gjykojë libri i All-llahut, se si një grup prej tyre prapësohej. Ata janë refuzues”.**

*(Ali Imran, 23)*

**“Shpejtoni në atë që fitoni falje prej Zotit tuaj dhe Xhennetit që gjerësia e tij është si gjerësia e qiellit e tokës, i përgatitur për ata që i besuan All-llahut dhe të dërguarve të Tij. Ajo është dhunti e All-llahut që ia jep kujt të dojë, All-llahu është dhurues i madh”.**

*(El-Hadidë, 21)*

**“Ne ia pranuan lutjen e tij, ia dhuruam atij Jahjain dhe ia përmirësuan bashkëshorten atij. Ata përpiqeshin për punë të mira, na u luteshin duke shpresuar dhe duke u frikësuar, ishin respektues ndaj nesh”.**

*(El-Enbija, 90)*

Transmeton Ebu Hurejra r.a. se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Shpejtoni në punë të mira kundër gjashtë çështjeve: Dexhallit, Tymit (Duhani) të Ditës së Kijametit, Kafshës (gjallesës) së Tokës së Ditës së Kijametit, Lindjes së Diellit nga Perëndimi (në Ditën e Kijametit) ...”.***

*(Sahihul Buhari, 5241)*

Transmeton Ibn Abasi r.a. se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Shfrytëzo pesë çështje para se të zëvendësohen me pesë çështje tjera:***

- ***Jetën para vdekjes;***
- ***Shëndetin para sëmundjes;***
- ***Kohën e lirë para se të bllokohet;***
- ***Rininë para pleqërisë dhe***
- ***Pasurinë para varfërisë”.***

*(Sahihë Xhamië, Albani, 1077)*

**Vëlla!**

Shfrytëzo jetën para vdekjes.

Shfrytëzoje në atë çka të bën dobi pas vdekjes, pse kush vdes nuk mund të veprojë, s’ka çka të shpresojë dhe nuk ka të drejtë pendimi.

Shfrytëzoje shëndetin para sëmundjes.

Puno dhe vepro deri sa të jesh i shëndoshë, sepse mund të sëmuresh e dëshiron të punosh, por nuk mundesh.

Shfrytëzoje kohën e lirë para se të bllokohesh. Shfrytëzoje kohën në këtë botë para se të jesh i angazhuar në Ditën e Kijametit, në rend të parë duke dhënë llogari në varr, e pastaj aty ose do të shpërblehesh, ose do të dënohesh. Shfrytëzoje kohën në këtë botë duke punuar për t'i shpëtuar dënimit në varr dhe duke e fituar shpërblimin, dhe të mirat në botën tjetër.

Shfrytëzoje rininë para pleqërisë.

Shfrytëzoje fuqinë e rinisë në dëgjueshmëri para se të dobësohet trupi yt dhe të paafësohet, e pastaj pendohesh, por do të jetë vonë.

Shfrytëzoje pasurinë para varfërisë.

Shfrytëzoje pasurinë duke dhënë zekatin dhe sadakanë para se të humbet pasuria e të varfërohesh edhe në këtë botë edhe në botën tjetër.

### **Vëlla!**

Ec me kohën dhe shfrytëzo këto katër çështje, sepse nuk mund ta dish vlerën dhe çmimin e tyre vetëm atëherë kur nuk do t'i kesh.

### **Vëllezër!**

Ecni me kohën, punoni dhe angazhohuni para se të kalojë koha dhe t'u vjen vdekja.

Shpejtoni dhe garoni në punë të mira para se të vdesin vëllezërit e juaj në Palestinë, shpejtoni dhe lëvizni, mos rrini!

### **Vëlla!**

Mos e shit botën tjetër për shumë të vogël të kësaj bote, sepse kjo botë është e shkurtë dhe kalimtare, ndërsa bota tjetër është e gjatë dhe e përgjithmonshme. Mos e shit jetën tënde për një çmim të thjeshtë, sepse jeta jote është e shtrenjtë. Nuk mund të arrish burrërinë e vërtetë deri sa jeta jote dhe koha jote mos të jetë më e shtrenjtë se xhepi yt më e shtrenjtë se pasuria jote.

\* \* \*

# VËLLAZËRIA MUSLIMANE



## **VËLLAZËRIA MUSLIMANE**

### **Vëlla !**

Largoje urrejtjen e zemrës tënde ndaj umetit. Dëshiroj që me këtë fjalë të mbjellë tek ti të mirën dhe dashurin vëllazërore vetëm për Allahun. Dëshiroj që ta zgjeroj dhe ta liroj gjoksin dhe të jetosh me muslimanët si në një shtëpi të vetme, në një banesë të përbashkët dhe të vetme, në një qytet të përbashkët dhe të vetëm, në një regjion të përbashkët dhe të vetëm, dhe në të gjitha anët e botës islame.

Zoti i Madhëruar thotë:

**“Dhe do të largojmë nga zemrat (gjokset) e tyre çdo fije urrejtje (që do të jenë) vëllezër të afërt mes vete, që shohin njëri-tjetrin të gëzuar në vendet e tyre të larta”.**

*(El-Hixhr, 47)*

I Dërguari i Allahut - Muhamedi a.s. i përkujton vazhdimisht hadithet me të cilat kërkon dashuri të ndërsjellët dhe përforsimin e lidhjeve vëllazërore, dashurinë e ndërsjellët vetëm për Allahun që zemrat t'i bëjnë të çiltra, të singerta, të shëndosha dhe të pastra.

Transmetohet nga Ebi Idriz el Havlani se ka thënë: “Hyra në xhaminë e Damaskut të Sirisë, ku aty vëreja një djalosh. Në xhami sa herë që kishte ndonjë mosmarrëveshje, apo ndonjë mospajtim afroheshin tek ai, ai ua zgjidhte problemin atyre dhe e pranonin të gjithë. Pyeta kush është ai? Mu përgjigjën se është Muadh bin Xhebeli. Të nesërmen kur shkova në xhami, ai kishte arritur para meje dhe ishte duke u falur, e prita deri sa e përfundoi namazin dhe iu afrova, i dhashë Selam dhe i thash: për Zotin, unë të dua vetëm për Allahun, ai më tha: Vetëm për Allahun? - Vetëm për Allahun ia ktheva. Ai prapë më pyeti: Vetëm për Allahun? - Iu përgjigja vetëm për Allahun. Pastaj më afroi nën krahatorin e tij dhe më tha: Lajm i mirë dhe përgëzohu se e kam dëgjuar Muhamedin a.s. duke thënë: Zoti i Lartëmadhëruar ka thënë:

***“Do t'i dua gjithmonë ata të cilët duhen mes vete vetëm për Mua, afrohen mes vete vetëm për Mua, vizitojnë njëri-tjetrin vetëm për Mua dhe garojnë në vepra të mira vetëm për Mua”.***

## Përfitimet nga ky hadith:

Zoti i Lartmadhëruar ka thënë:

**“Do t’i dua gjithmonë ata që duhen mes vete, ...”**. pra ata që ulen pranë njëri-tjetrit, afër njëri-tjetrit për të Më perkujtuar. Për këtë Xhenidë Zoti e mëshiroftë, deri sa ishte i vetmuar shkonin tek ai vëllezërit e tij, iu afrohej atyre dhe u thoshte: po të kisha ditur ndonjë vend më të vlefshëm se vendkuvendimi me ju nuk do të isha ulur me ju, për arsye se vendkuvendimet dhe vendtubimet me njerëz të veçantë, të ditur dhe me vlerë, ndikojnë në ndriçimin dhe zbukurimin e atyre që janë prezent me dituri, çka në vendtubimet e tjera nuk gjendet.

**“EL - MUTEBADHILIJNE FIJ” (Afrohen mes vete vetëm për Mua)** – do të thotë që secili prej vëllezërve të jep maksimumin e angazhimit, maksimumin e pasurisë për njëri-tjetrin, për çdo rast, ashtu siç ka vepruar Ebu Bekri Sidiki me rastin e hixhretit në shpellën Garë, ku e ka harxhuar tërë pasurin e tij dhe nuk i ka mbetur asgjë, jo për ndonjë fitim të kësaj bote, por vetëm për Allahun dhe për të fituar kënaqësinë e Tij.

**“EL MUTEZARIJNE FIJ” (Që vizitojnë njëri-tjetrin vetëm për Mua)** - Taberaniu të njëjtin transmetim e përkujtuar edhe *Mutesaikijne Fij* nga shkaku se zemrat anojnë nga njëra-tjetra në mënyrë simetrike dhe paralele (proporcionalisht) dhe lidhen mes vete në besimin në një Zot, ndërlidhen mes vete shpirtërisht. Shpirtrat e bashkuar për Allahun janë çështja më madhështore. Nëse ato shpirtra bashkohen në këtë mënyrë gati sa fluturojnë nga gëzimi dhe lumturia, nga dashuria për njëri-tjetrin, dhe pas takimit dhe bashkimit të tyre bëhen të fortë, të hijshëm, të bukur, të ëmbël dhe të shijshëm, për këtë arsye edhe dashuria në mes vete bëhet domosdoshmëri, kështu që arrihet shkalla më e lartë e përsosshmërisë, afërsisë dhe triumfit.

## Vëlla!

E ke për detyrë dhe nevojë që ti ta fitosh dashurin e Allahut, duke i dashur muslimanët, pra umetin e Muhamedit a.s. për Allahun. E ke për detyrë dhe nevojë që të ulesh në vendkuvendimet e vëllezërve të tu, që të gjithë së bashku të jeni në përrulshmëri ndaj Allahut të Lartmadhëruar, duke e kujtuar Atë, duke e mësuar librin e Tij (Kur'anin) dhe sunetin e të Dërguarit të Tij, ashtu që e shëron zemrën, i zgjeron kraharorët dhe jeton i lumtur.

E ke për detyrë dhe nevojë që të fitosh kënaqësinë e Allahut, duke i vizituar vëllezërit e tu besimtarë, vetëm për Allahun, e për asgjë tjetër. E ke për detyrë dhe nevojë që ta fitosh kënaqësinë e Allahut. E ke për detyrë të fitosh kënaqësinë dhe dashurin e Allahut ndaj teje, duke shpenzuar veten tënde, pasurin tënde, fuqinë tënde dhe kohën tënde në rrugën e Allahut dhe në bindje ndaj Allahut të Lartmadhëruar.

Muhamedi a.s. vazhdimisht dëshironte, kërkonte dhe këshillonte për vëllazërim e dashuri vetëm për Allahun me sinqeritet dhe me zemër të shëndosh. Ja si e tregon Ebu Hurejre r.a. se Muhamedi a.s. ka thënë :

***“Një njeri ka marrë rrugë për ta vizituar vëllain e tij në një vend tjetër. Gjatë rrugës Zoti i Lartmadhëruar e angazhon një melek për ta përcjellë, dhe në mes të rrugës meleku e takon dhe e pyet:***

- Ku jeni nisur për të shkuar?***
- Dëshiroj të shkoj për ta vizituar një vëlla.***
- Mos keni ndonjë interes të kësaj bote?***
- Jo, por e dua atë vetëm për Allahun.***
- Meleku i thotë: Unë jam Melek i dërguar tek ti prej Allahut për të të treguar se Ai (Allahu) të do ashtu siç e donë ti atë (vëllain tënd)”.***

Transmeton Ibni Abasi r.a. se Muhamedi a.s. ka thënë se *“imanin e përforcojnë:*

- shoqërimi vetëm për Allahun,***
- dashuria vetëm për Allahun dhe***
- urrejtja (e të këqijave) vetëm për Allahun”.***

**Ajo çka përfitohet nga ky hadith:**

- Fijet e litarit të cilat përforcohen, ashtu që secila fije e shtrëngon dhe e mbron çdo kënd të njëri-tjetrit, ngase nëse një fije këputet, këputen edhe fijet tjera. Zemahsheri thotë: *“Ky është shembull konkret i cili shihet me sy, pra në çështjet konkrete, ashtu që dëgjuesi ta kuptoj më lehtë sikurse e sheh me sy (lidhjen e litarit)”.*

- Shoqërimi, dashuri e ndërsjellët dhe ndihmë e dyanshme vetëm për Allahun, dhe çka është në kënaqësinë e Allahut.

- Armiqësia për Allahun, në çështje çka fitohet urrejtja e Allahut dhe moskënaqësia e Allahut.

- Dashuria për Allahun dhe urrejtja për Allahun e Lartmadhëruar. Muxhahidi thotë: Transmetohet nga Ibni Amri Velaje r.a. i cili ka thënë: *“nuk arrihet shkalla më e lartë e devotshmërisë, vetëm se kështu”*.

Prej urrejtjeve për Allahun janë shumë çështje të kohës së sotme të cilat na kanë kapluar, ato çështje janë shenja dhe simptome të hipokrizisë, urrejtjen ndaj të mirëve dhe kontribuesve të Islamit.

Ata të cilët e kanë zemrën e shëndosh dhe nuk janë kapluar me këtë sëmundje, duhet t'i urrejnë ata për Allahun, sepse ata kanë kryelartësi, ata janë nënçmues dhe i ofendojnë të tjerët.

Shafija r.a. thotë: *“Jeto me fisnikët, do të kesh jetë fisnike, e mos jeto me mallkuesit, se do të jesh i mallkuar”*.

Për këtë arsye thuhet: përzierja dhe shoqërimi me të këqinjët, është rrezik dhe kurth për të rënë në veprime të këqija. Sikurse ai i cili është në mes të detit, nëse ka shpëtuar nga fundosja, nuk mundet ta shpëtoj zemrën nga trishtimi.

## **Vëlla !**

Litari më i fortë i Imanit është që besimtarët t'i duash për Allahun, ndërsa të mos i duash hipokritët dhe pabesimtarët për Allahun.

Transmeton Enesi nga Ibni Maliku r.a. se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Nëse tri çështje gjenden te ndonjëri, atëherë ai e ka shijuar ëmbëlsinë e Imanit:***

- ***që Allahu dhe i dërguari i Tij të jenë më të dashur tek ai, se çdo kush tjetër,***

- ***të duash vetëm për Allahun,***

- ***të urrejë që të kthehet në pabesim, ashtu siç urren ta gjuajë vetën në zjarr”***.

## **SHEMBUJ TË VËLLAZËRIMIT DHE DASHURISË VETËM PËR ALLAHUN**

Fjalimet dhe këshillat e Muhamedit a.s. për vëllazërim dhe dashuri për Allahun kanë lënë mbresa të mëdha te sahabët r.a.. Ata kanë lënë gjurmë të mëdha në këtë fushë, andaj po sjellim disa shembuj:

**- Vëllazërimi i Sead bin Rebiut dhe Abdurrahman bin Aufit r.a. vetëm për Allahun**

Abdurrahman bin Aufi ka migruar prej Mekës në Medine, ndërsa Sead bin Rebiu r.a. ishte prej ensarëve të Medinës. Ky nga një vend, ai nga një vend tjetër, nuk kanë pasur afërsi familjare, nuk kanë qenë as partnerë afarist, mirëpo i ka vëllazëruar vetëm feja islame madhështore. Kjo ka qenë prej çështjeve më madhështore, vëllazërimi vetëm për Allahun e Lartmadhëruar.

Sead bin Rebiu e ndan shtëpinë përgjysmë, dhe gjysmën ia jep Abdurrahman bin Aufit, pastaj edhe tërë pasurin e ndanë përgjysmë dhe ia jep atij. Shiko pra, çfarë vëllazërimi, dashurie, përkrahje dhe përkujdesje të sahabëve dhe umetit.

A e dini ku qëndron dallimi në mes neve dhe sahabëve r.a.? Dallimi është në atë se, sahabët r.a. i kanë dëgjuar ajetet dhe menjëherë i kanë praktikuar dhe zbatuar në jetë, ndërsa ne i dëgjojmë dhe ua kthejmë shpinën!

**لا حول ولا قوة إلا بالله – LA HAVLE VE LA KUVVETE IL-LA BILAH**

*“Nuk ka forcë, as fuqi që mund të ndërrojë diçka, pos Allahut”!*

## MUSAB IBN UMEJRI r.a. DHE DOMETHËNIA E VËRTETË E VËLLAZËRIMIT DHE DASHURISË PËR ALLAHUN, GJITHASHTU EDHE URREJTJA VETËM PËR ALLAHUN

Në luftën e Bedrit kishte robër të cilët i kishin luftuar muslimanët, prej tyre Ebu Aziz bin Umejri - vëllai i Musab bin Umejri r.a.. Pas betejës, Musabi duke ecur, e sheh se njëri prej ensarëve ia kishte lidhur duart e vëllait të tij, mirëpo Musabi e kishte harruar vëllazërinë për nga nëna dhe babai, sepse vëllai i tij kishte mohuar Allahun, andaj Musabi ishte përqendruar në vëllazërinë fetare dhe vëllazërinë vetëm për Allahun, për këtë arsye ensariut i thotë: *“shtrëngoje fort dhe ruaje mos të ikë”*. Musabi r.a. e kishte kuptuar dhe e kishte mësuar se lidhja vëllazërore për Allahun është më e fuqishme se lidhja farefisnore dhe afërsia për nga gjaku.

Cili prej jush e ka në vete këtë ndjenjë dhe këtë mësim?! Cili prej jush nuk flenë rehat për atë çka i ndodh palestinezëve, iranianëve, çeçenëve dhe muslimanëve të tjerë, thua se fatkeqësia t'i ketë ndodhur edhe atij?! Shpresoj se do të jemi sikur Musab bin Umejri.

## ZEMRA E SHËNDOSHË E SAHABIJUT PREJ ENSARËVE – ZOTI QOFTË I KËNAQUR ME TË!

Transmeton Zuhriju se Enes bin Maliku ka treguar: "Ishim ulur me të Dërguarin e Allahut s.a.v.s., e ai tha: ***“Tani do të vjen një njeri prej banorëve të Xhenetit”***. Kur erdhi një njeri prej ensarëve, i cili e kishte paksa të lagur mjekrën prej abdesit dhe në dorën e tij të majtë mbante nalle (këpucë). Të nesërmen Muhamedi a.s. prapë tha njësoj, sikur në ditën e parë. Kur prapë u paraqit i njëjti njeri! Edhe ditën e tretë Muhamedi a.s. prapë tha sikur ditën e mëparme. Kur u paraqit i njëjti njeri! Pasi shkoi Muhamedi a.s. Abdullah bin Amri bin Asi shkon pas atij njeriu dhe i thotë: “Jam përbetuar se tri ditë nuk do të hyjë në shtëpinë e babait tim, andaj për të mos e thyer përbetimin kërkoj që të strehohem tek ju tri ditë. Ai njeri iu përgjigj. - Po. Vazhdon të tregojë Enesi se, Abdullahu tregonte për tri ditët e qëndrimit të tij tek ai njeri, se ai nuk ka parë që ai të falte namaz të natës, mirëpo para se të binte e kujtonte Allahun dhe e madhëronte Allahun deri në mëngjes (namaz të sabahut).

Tregonte Abdullahu se ai kur fliste gjithnjë fliste fjalë të mira dhe të dobishme. Pasi që kanë kaluar tri netët, dëshirova të përfitoj prej veprimtarisë së tij, e i thash: O rob i Allahut, unë nuk kam ndonjë hidhërim me babën tim, dhe nuk jam përbetuar se nuk do të shkoj më në shtëpi tri ditë, mirëpo tri herë e kam dëgjuar të Dërguarin e Allahut duke thënë: *“Tani do të vjen një njeri prej banorëve të xhenetit”*, ndërsa që tri herë jeni paraqitur ju. Për këtë arsye kam dëshiruar të banoj me ty, të shoh se çka vepron, çfarë punë të mira keni që edhe unë t’i veproj të njëjtat, mirëpo nuk pash tek ju diçka të veçantë nga veprat e mira, andaj nuk e di se çka ka dëgjuar për juve i Dërguari i Allahut! Ai njeri u përgjigj: nuk veproj në jetën time, pos atë çka e ke parë gjatë këtyre tri netëve. Pasi që ia ktheva shpinën dhe u nisa për të shkuar, më thirri dhe më tha: nuk ka diçka, pos çka më ke parë, mirëpo unë *kurrë nuk i tradhtoj muslimanët, nuk e urrej askënd, nuk kam zili në atë të mirë që Allahu ia ka dhënë dikujt tjetër*. Atëherë Abdullahu i thotë: - Kjo është arsyeja për çka ka thënë i dërguari i Allahut për ty, kjo është ajo që duhet ta kemi ne.

## **VLERËSIMI I PEJGAMBERIT s.a.v.s. DHE URDHËRIMI I TIJ PËR VËLLAZËRIM DHE DASHURI TË SAHABËVE NË MES VETE**

Pejgamberi s.a.v.s. e ka çmuar për së tepërmi dashurin dhe vëllazërimin në mes vete. Në betejën e Uhudit kanë ra dëshmorë shtatëdhjetë sahabë r.a., në mesin e tyre ka qenë Hamza bin Abdul Mutalibi - axha i Pejgamberit s.a.v.s., jo vetëm kjo, por idhujtarët e kanë coptuar trupin e Hamzës r.a., po ashtu edhe Pejgamberi s.a.v.s. është lënduar, ka pasur plagë dhe i janë thyer dhëmbët. Edhe në këto kushte më të vështira Pejgamberi s.a.v.s. nuk e ka lënë anash çështjen e vëllazërimit dhe ndërlidhshmërisë në mes të muslimanëve. Kur filluan t’i bartnin kufomat e të vvarëve për t’i varrosur, Muhamedi a.s ka urdhëruar t’i varrosin aty ku kanë rënë, urdhëroi t’i varrosin nga dy dhe nga tre në një varr, ndërsa në drejtim të kibles në rend të parë t’i rreshtojnë ata të cilët kanë ditur më së shumti Kur’an, dhe me atë renditje ua ka falur namazin e xhenazes, ndërsa së bashku me secilin shehid e vendosnin edhe Hamzën dhe ua falnin që të dyve. Hamzën në varrë e ka lëshuar Ebu Bekri, Amri dhe Zubejri, ndërsa pranë varrit ka qëndruar i dërguari i Allahut s.a.v.s..

Po ashtu Muhamedi a.s. ka urdhëruar që në një varr të vendosen Amër bin el Xhumuh dhe Abdullah bin Haram për shkak të vëllazërimit të tyre, dashurisë së madhe që kishin mes vete dhe bashkimit në këtë botë. Muhamedi a.s. ka ndërruar jetë, ndërsa të gjithë sahabët kanë qenë të kënaqur me të.

## **OMERI r.a. DHE TESTIMI I TIJ NË VËLLAZËRIM VETËM PËR ALLAHUN**

Një ditë Omeri r.a. e urdhëron robin e tij të shkojë te Ubejdete bin Xherah r.a. për t'ia dhënë Ubejdete bin Xherahit 1000 dërhëm dhe me to le të veprojë çka të don, por njëkohësisht e porositi robin e tij të shikojë se si do të veprojë me ato mjete financiare. Robi vepron si e ka urdhëruar Omeri r.a., ia dërgon të hollat Ubejdes r.a. dhe e përcjell se si do të veprojë me ato, kur e sheh se ai i merr ato të holla dhe ia shpërndan të varfëve dhe të gjorëve. Kur kthehet robi tek Omer bin Hatabi r.a. e informon se Ebu Ubejdete r.a. i ka shpenzuar të gjitha dërhemët në rrugën e Allahut të Lartmadhëruar. Pastaj Omeri ia jep 1000 dërhëm tjera për t'ia dërguar Muadh bin Xhebelit r.a. dhe me to të veprojë çka të dojë ai. Robi vepron si në rastin e parë, përsëri e informon Omerin r.a. se edhe ai të gjitha ato mjete i ka shpenzuar në rrugën e Allahut të Lartmadhëruar - ia ka shpërndarë të varfërve. Pastaj Omeri për të tretën herë ia jep 1000 dërhëm dhe e porositë që t'ia dërgojë Sead bin Ebi Vekasit r.a., dhe i thotë ta përcjellë siç e ka përcjellë Ebi Ubjedeten dhe Muadhin r.a.. Kur kthehet robi prapë e informon se edhe ai ka vepruar njësoj. Omeri r.a. gëzohet dhe thotë: *“Elhamdulillah (e falënderoj Allahun), vërtet ata janë vëllezër të njëri-tjetrit”*.

## **SPROVA E MADHE DHE MËSIMI I UMETIT PËR KUPTIMIN E VËRTETË TË VËLLAZËRIMIT DHE DASHURISË VETËM PËR ALLAH**

Pas vrasjes së Othman bin Afvanit r.a., në kohën e Halifës - Alijut r.a., dy ushtri muslimane luftojnë njëra kundër tjetrës. Në njërën ushtri ishte Aliju r.a., ndërsa në tjetrën Zubejr bin Avami. Para kësaj lufte Aliju r.a dhe Zubejri r.a. ishin vëllezër dhe e donin njëri-tjetrin vetëm për Allahun. Bejhekiu transmeton se: na ka treguar Ebu Bekr Muhamed bin Hasan el-Kadi i cili e kishte dëgjuar nga Harb bin el-Esved ed-Deuli, i cili ka thënë: Kur janë afruar dy ushtritë për betejë, Aliju r.a. i hipur në mushkën e të Dërguarit të Allahut s.a.v.s. del përpara dhe thërret: Ku është Zubejr bin Avami? Ftohet Zubejri dhe afrohet sa që dy qafët e kafshëve të tyre, prekëshin njëra me tjetrën, Aliju thotë: O Zubjer! Për Zotin, a të kujtohet dita në vendin ku të ka thënë i Dërguari i Allahut s.a.v.s.: **“O Zubjer, a nuk e do Alijun!?”** keni thënë si mos me e dashtë djalin e hallës - djalin e axhës së fesë time. Pastaj tha: **“O Zubejr, për Zotin, do të luftosh ndërsa kjo luftë është e padrejtë”**. Zubjri thotë: Për Allahun të vërtetën e thua! E paskam harruar atë çast kur e kam dëgjuar të Dërguarin e Allahut, mirëpo sot pasi më përkujtove, po më kujtohet mirë, andaj unë kurrë nuk do të luftoj me ty. Zubejri me kafshën e tij (kalin) i qanë rreshtat e ushtrisë së tij duke u kthyer për të mos luftuar. Zubejri kthehet dhe nuk ka dëshiruar për të luftuar Ali bin Ebi Talibin r.a, mirëpo jehudët, të veshur me veshje Islame, për ta ndezur situatën e vrasin Zubejrin r.a. dhe e ndezin luftën, pastaj vritet edhe Talhatu bin Abdullahu. Aliju r.a. i pikëlluar dhe duke qajtur e merr në kraharorë Zubejr bin Avamin dhe thotë: O i mjeri unë, po të kisha vdekur njëzet vite më parë! I dashuri im, o Eba Muhamed, po unë të të shohë të përgjakur kështu! Lus Allahun që unë, ti e Zubejri të jemi prej atyre për të cilët Allahu ka thënë:

**“Dhe do të largojmë nga zemrat (gjokset) e tyre, çdo fije urrejtje (e ata do të jenë) vëllezër të afërt mes vete që shohin njëri-tjetrin të gëzuar në vendet e tyre të larta”**.

*(El-Hixhr, 47)*

### **Vëllezër!**

A po e shikoni këtë për ta analizuar dhe për t’u thelluar në të? A po e shikoni se si kanë qenë sahabët r.a. e si jemi ne?! Unë po frikohem prej sprovës (fitnes) së muslimanëve. Unë po frikohem prej ndarjes dhe përçarjes së muslimanëve!

Pra, të bëhemi vëllezër dhe të dashur mes vete, të bëhemi të bashkuar dhe të duhemi vetëm për Allahun e Lartmadhëruar, të unifikohemi në dëgjueshmëri dhe përrulshmëri ndaj Allahut të Lartmadhëruar, dhe të bëhemi me zemra të pastra, të çiltra, të singerta dhe të shëndosha.

## **PEJGAMBERI UA MËSON UMETIT TË TIJ VËLLAZËRIMIN DHE DASHURIN PËR ALLAHUN E LARTMADHËRUAR**

Ibn Shihabi transmeton se i ka treguar Salimi se Abdullah bin Umeri r.a i ka treguar, se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Muslimani është vëlla i muslimanit. Nuk i bënë padrejtësi dhe nuk e lenë pas dore. Kush ia kryen një nevojë muslimanit, Allahu do t’ia kryejë një nevojë atij. Kush ia largon një të keqe (fatkeqësi) muslimanit, atij në Ditën e Kijametit Allahu do t’ja largon një të keqe (fatkeqësi). Kush e mbron dhe i fsheh ndonjë të metë muslimanit, Allahu do ta mbrojë atë dhe do t’ia fshehë një të metë në Ditën e Kijametit”.***

Ebu Hurejre r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Kush ia tejkalon një fatkeqësi, prej fatkeqësive të kësaj bote besimtarit, Allahu do t’ia tejkalojë një fatkeqësi prej fatkeqësive të botës tjetër. Kush ia lehtëson ndonjë vështirësi besimtarit, Allahu do t’ia lehtësojë atij në Ditën e Kijametit. Allahu është në ndihmë dhe përkrahje të robit të Tij, derisa ai të jetë në ndihmë dhe përkrahje të vëllait të tij. Kush merr rrugën për të përfutur dituri, Allahu ia lehtëson rrugën atij për Xhenet. Çdo herë kur një popull tubohet në një shtëpi prej shtëpive të Allahut për ta lexuar librin e Allahut, për të mësuar mes vete, Allahu zbret mbi ta qetësi, i mbulon ata me mëshirën e Tij, i zbukuron me prezantimin e melekëve dhe i përkujton me ata të cilët kanë pozita të larta tek Ai”.***

Kush nuk angazhohet dhe nuk punon, ai nuk mund të fiton”.

Ebi Dardai r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Kush ia mbron (kthen) nderin vëllait të tij, Allahu do t’ia mbrojë atij fytyrën nga zjarri në Ditën e Kijametit”.***

Enes bin Maliku r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Mos urreni njëri-tjetrin, mos kini zili mes vete, mos ia ktheni shpinën njeri-tjetrit, por bëhuni rob të Allahut, vëllezër. Nuk lejohet për muslimanin të jetë i hidhëruar me vëllain e tij më shumë se tri ditë”.***

Ejub el-Ensariu r.a. transmeton se i Dërguari i Allahut s.a.v.s. ka thënë:

***“Nuk lejohet që njeriu të hidhërohet me vëllain e tij më shumë se tri net. Ata takohen, ndërsa secili prej tyre ia kthen shpinën, më i miri prej tyre është ai, i cili i pari e përshëndet me Selam”.***

Ebu Hurejre r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

***“Dyert e Xhenetit hapen në ditën e hënë dhe ditën e enjte, i falen gabimet çdo rob i cili nuk ka idhujtari, përpos njeriut i cili me vëllain e tij ka hidhërim. U thuhet (melekëve) për ata: Shikoni (pritni) këta dy deri sa të pajtohen mes vete”.***

Pejgamberi s.a.v.s. një ditë del për t’i treguar sahabëve r.a. për Lejletul-Kadrit (natën e Kadrit), ndërsa i takon dy prej sahabëve r.a. të hidhëruar. Muhamedi a.s. u angazhua që sa me parë ata dy ta harrojnë konfliktin mes vete dhe të pajtohen.

Kështu është obligim për muslimanët për t’u angazhuar në pajtimin e muslimanëve, të cilët janë të hidhëruar mes vete.

Enes bin Maliku r.a. transmeton se i ka treguar Ubadete bin Samit r.a. se, për shkak se nuk kishin ra dakord (nuk ishin pajtuar) dy prej muslimanëve për definimin e Lejletul-Kadrit (natës së Kadrit), Muhamedi a.s. ka dalë dhe i ka treguar sahabëve r.a. se filani dhe filani janë konfrontuar në mes vete, por, ta dini e vërteta është se nata e saktë është ngritur (është sekret) për të mos e ditur, sepse ashtu është më mirë për ju. E ju këtë natë kërkojeni, apo ta keni parasysh se është, ose në ditën e 25-të, ose 27-të, ose 29-të (të muajit Ramazan). Pejgamberi s.a.v.s. i ka mësuar jo vetëm sahabët a.s., por tërë Umetin për ta dashur njëri-tjetrin për Allahun dhe e ka porositur çdo musliman që ta dojë vëllain e tij për Allah, deri sa të mbretërojë dashuria, vëllazërimi dhe bashkimi në mes të gjithë muslimanëve.

Enes bin Maliku r.a. transmeton se ka qenë ulur me të Dërguarin e Allahut s.a.v.s., kur një njeri kaloi aty afër. Njeri prej tyre i cili ishte ulur afër tha: *O i Dërguar i Allahut! Unë e dua këtë njeri. I dërguari i Allahut s.a.v.s. pyeti: - Ai i ke treguar për këtë? Ai tha jo. Muhamedi a.s. tha: - Ngritu dhe tregoi pra. Ai u ngrit, shkoj tek ai dhe i tha: Për Zotin të dua për Allahun! - Ai ia ktheu: Të dashtë Ai (Allahu), që vetëm për Të (Allahun) më do.*

Një njeri i thotë Ibn Semakit r.a.: Eja nesër se do të qortohemi. Ibn Semaki r.a. i thotë: Jo, nesër është koha që t'ia falim gabimet njëri-tjetrit.

Njëri prej sahabëve r.a. ka thënë: Arsyetohu tek vëllai, e nëse nuk ke arsyetime thuaj: “Unë jam gabim”, se ndoshta pranimi i gabimit pranohet.

Vështro dhe analizo këtë ngjarje të rëndësishme:

Në Ditën e Kijametit dy rob qëndrojnë para të dërguarit të Allahut s.a.v.s. dhe njeri prej tyre thotë: O Zot, padrejtësinë që e ka bërë vëllai im ndaj meje le të ma kthej. Allahu i Madhëruar i thotë tjetrit: Ktheja padrejtësinë tënde vëllait tënd, sepse ai po e kërkon. Ai përgjigjet: O Zot, po nuk kam të mira.

- Allahu i Lartmadhëruar thotë: Vëllai yt nuk ka të mira, rob i thotë: - Le të i merr gabimet e mia dhe me ta të ngarkohet.

Allahu i Lartmadhëruar thotë atij të cilit iu është bërë padrejtësi: A ka diçka më të mirë se kjo që e kërkon?

- Çka është ajo o Zot?

- Ngrite kokën.

- Kur e ngrit kokën, sheh një kështjellë të mrekullueshme, Robi thotë: - E kujt është kjo kështjellë?! A mos është i ndonjërit prej pejgamberëve apo shtëpi e ndonjë shehidi? Allahu i lartësuar thotë: - Kjo është e atij i cili ka pasuri. E ju e keni rastin të fitoni pasuri, - Po si o Zot?! Allahu i Madhëruar thotë: Duke ia falë vëllait tënd gabimin. Robi thotë: ia fala o Zot, ia fala. Allahu i lartësuar thotë: Merre për dore vëllain tënd dhe së bashku hyni në Xhenet”.

Ja kështu është mëshira e Allahut të Lartëmadhëruar ndaj robërve të tij.

**Vëllezër!** Që tani duhet të vendosim që të heqim zilinë dhe urrejtjen nga gjokset dhe zemrat tona. Kush në zemrën e tij ka urrejtje dhe të keqe, që nga tani le ta largojë, ashtu që kur ta shikojë Allahu atë, ta sheh të pastër, e t'ia falë, t'i ndihmojë Umetit, ta forcojë, ta ngritë, e kurrë të mos poshtërohet.

**"Mos u përçani, mos u kundërshtoni se dështoni dhe e humbni vlerën dhe prestigjin tuaj". (El-Enfalë, 46)**

Në fund, lus Allahun e fuqishëm që t'i jep Umetit orientimin e bashkimit, ndërlidhjes dhe përforcimit, që të këshillohen në mes vete, të vëllazërohen, t'i shërojnë zemrat, të forcohen, të lartësohen dhe t'i kthejnë tokat e tyre të cilat u janë uzurpuar.

# **VËLLAZËRIA NË ISLAM DHE ZEMRA E SHËNDOSHË**



## **VËLLAZËRIA NË ISLAM DHE ZEMRA E SHËNDOSHË**

Shumë ajete dhe hadithe flasin për vëllazërinë, pastërtinë e zemrës, unitetin, ndërlidhshmërinë, bashkëveprimin, ndihmën reciproke dhe po ashtu shumë ajete e hadithe flasin për të larguarit nga konfrontimet, konfliktet, fanatizmit familjar, lokalist dhe fisnorë. Dëshirojmë të shërohem nga urrejtja, zilia dhe hidhërimi i zemrave tona. Dëshirojmë që këto t'i zëvendësojmë me vëllazëri dhe dashuri vetëm për Allahun. Dëshirojmë t'i zëvendësojmë me pastërti shpirtërore derisa Allahu ta ndryshojë gjendjen, pozitën dhe statusin tonë, prej pozitës faktike të ndarjes, përçarjes, nënshtrimit, nënçmimit dhe poshtërimit.

***Nuk ka forcë dhe fuqi e cila mund të ndryshojë diçka pos Allahut***  
*(La havle ve la kuvvete il-la bilah)!*

Ajo çka ndodhë te muslimanët për çdo ditë, duke filluar prej urrejtjes, ndarjes, përçarjes, problemeve, ngatërresave, konflikteve, konfrontimeve, e gjithë kjo na bën me dije domosdoshmërinë e largimit nga konfliktet, konfrontimet dhe urrejtjet. E gjithë kjo na bën me dije që të kthehemi në parimin e dashurisë vëllazërore dhe pastërtisë shpirtërore, para se të bëhet vonë dhe të na shkojë jeta pa punë të mira. E gjithë kjo na bën me dije domosdoshmërinë e kthimit te i Gjithëfuqishmi dhe Falësi, dhe e nënshtrimit vetëm ndaj Allahut të Lartmadhëruar, që pastaj Allahu t'i ngritë dhe t'i zhvillojë muslimanët edhe në këtë botë, edhe në botën tjetër. Me qëllim që t'i mbrojë muslimanët nga nënçmimi, poshtërimi, ndarja, përçarja, e të begatohen në këtë botë me fuqi, zhvillim dhe qeverisje, ndërsa në botën tjetër t'i bëjë banorë në xhenetet më të larta dhe të na shpëtojë prej zjarrit të xhehenemit.

Kjo do të jetë vërejtje dhe nxitje gjatë vendosjes së parimit të ndryshimit të statusit prej Zotit të Lartmadhëruar se - [ **“... All-llahu nuk e prish gjendjen e një populli (nuk ua largon të mirat) për derisa ata ta ndryshojnë veten e tyre...”**, (*Err-Rra'd, 11*)] për tu angazhuar që të përmirësohet gjendja faktike e mjerueshme në shkallën më të lartë fisnike dhe krenare të ndërtuar mbi parimin e vëllazërimit, unitetit, fisnikërisë, ngritjes dhe triumfit të islamit, dhe të muslimanëve.

Për Zotin, shpresoj se ky mesazh do të sjellë dobi te secili lexues, dobi e cila do të vazhdojë deri në Ditën e Gjykimit. Për Allahun kjo është punë e lehtë, ngase Ai është përkrahës, mbrojtës, ndihmëtar për këtë dhe në të njëjtën kohë Ai ka mundësi për çdo gjë. Pra, Allahu i Lartmadhëruar është mbrojtësi dhe përkrahësi ynë dhe nuk ka mbrojtës më të mirë se Ai.

## **MUSA a.s. DHE VËLLAZËRIMI VETËM PËR ALLAHUN**

Po filloj të sqaroj kuptimin e vërtetë të të vëllazëruarit vetëm për Allahun, jo prej kohës së Muhamedit s.a.v.s., por prej kohës së Musa a.s., sepse te beni Israilët çështja e vëllazërisë ka domethënie të veçantë dhe madhështore.

Kur urdhëroi Allahu i Lartmadhëruar Musa a.s. që ta thërras Firaunin dhe popullin e tij: **“Shko te Firauni se vërtet ai i ka tejkaluar të gjithë kufijtë”**, shohim se Musa a.s. ka kërkuar prej Allahut të Lartmadhëruar t’i ndihmojë me vëllain e tij për Allahun, edhe pse në të njëjtën kohë ka qenë vëlla për kah nëna dhe babai. Çështja e thirrjes (daëves) ka nevojë për vëllazërim, unitet dhe bashkëpunim, deri sa të arrihet shkalla e ngritjes, fuqisë dhe udhëheqjes së robërve të Allahut.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**24. “Shko te firaoni se ai ka ngritur kokë (është bërë arrogant)”.**

**25. Ai (Musai) tha: “Ma zgjero (më ndihmo) gjoksin tim!”**

**26. Dhe më lehtëso në këtë punë timen!**

**27. Më zgjidh nyjën e gjuhës sime!**

**28. Që ta kuptojnë fjalën time!**

**29. Më cakto një ndihmëtar nga familja ime,**

**30. Harunin, vëllain tim,**

**31. Që me të të ma forcosh fuqinë time,**

**32. Bëma shok atë në punën time,**

**33. Në mënyrë që të madhërojmë Ty më shumë,**

**34. Dhe të përkujtojmë Ty shpesh.**

**35. Vërtet, Ti je Ai që na sheh dhe na i di punët”.**

**36. Ai (All-llahu) tha: “O Musa, tu dha ajo që kërkoje!”**

*(Ta Ha, 24-36)*

A nuk ka mundur Musa a.s. që vetë ta lartmadhërojë Zotin e tij?! Prandaj, jo pse ai nuk ka mundur ta bëjë vet këtë, por ai ka dashur prej Zotit të Lartmadhëruar që t’ia shoqërojë vëllain e tij, që ta përkrahë dhe t’i ndihmojë në adhurim, në nënshtrim, në falënderim dhe thirrje (daëve).

Për shkakun se vëllazërimi është çështje e çmuar dhe e shtrenjtë, shohim se Allahu iu është përgjigjur dhe e ka pranuar kërkesën e Musa a.s. kur i thotë:

**“Veç të është pranuar çka ke kërkuar o Musa”.**

Allahu i Lartmadhëruar po ashtu këtë e tregon edhe në një ajet tjetër të Kur'anit fisnik:

**“Dhe me mëshirën tonë i dhuruam atij vëllain e tij Harunin pejgamber”.**

(Merjem, 53)

Kështu Allahu i Lartmadhëruar e ka ndihmuar Musa a.s. me vëllain e tij Harunin a.s., në çështjen e *daëves* (thirrjes në islam), kumtimin e fesë së tij dhe sheriatin, të Firauni dhe populli i tij.

Çështja vazhdoi kështu deri sa Musa a.s. shkoi te vendi ku agjëroi katërdhjetë ditë dhe foli me Zotin e Lartmadhëruar, ndërsa beni Israilët adhuruan viçin, kështu që Haruni u ballafaqua me problem të vështirë me beni Israilët, sa që ishte në dilemë që me forcë t'i pengojë Beni Israilët apo të durojë deri sa të kthehet Musa a.s. prej Turi Sinasë.

Po të përdorte Haruni a.s. forcën kundër tyre, atëherë ata do të ndaheshin në dy grupe: njëri grup me Harunin a.s., ndërsa grupi tjetër me Samirijun pabesimtar dhe të humbur, e prej aty do të fillonte lufta mes vete.

Po të duronte Haruni a.s. deri sa të kthehej Musa a.s., atëherë Musa a.s. do të hidhërohej për së tepërmi.

Haruni i mençur dhe i zgjuar e zgjodhi të dytën, pra durimin deri sa të kthehet Musa a.s., këtë e bëri nga frika se populli i tij do të ndahej, konfrontohej, përçahej dhe do të luftonte mes vete, dhe në të njëjtën kohë duke shpresuar kthimin e Musa a.s. te populli i tij dhe ndikimin e madh të tij, sepse ndikimi i Musa a.s. ishte më i fuqishëm se ndikimi i tij. Për këtë arsye e zgjodhi durimin, por deri sa të kthehej Musa a.s., vetëm për ta ruajtur unitetin e popullit beni Israilë dhe mospërçarjen e tyre.

Kur Musa a.s. u kthye, u hidhërua për së tepërmi, po ashtu u hidhërua edhe me Harunin saqë e kapi për mjekrën e tij.

Ja si e tregon ngjarjen Zoti i Madhëruar:

**86. “Musa u kthye te populli i vet i hidhëruar e i pikëlluar dhe tha: “O populli im, a nuk u premtoi juve Zoti juaj premtim të mirë, a mos u bë kohë e gjatë e ju e harruat premtimin, ose dëshiruat të ju godasë hidhërimi nga Zoti juaj, andaj e thyes besën që ma keni dhënë?”**

**87. Ata thanë: “Ne nuk e thyem besën tënde me dëshirën tonë, por ne ishim ngarkuar me barrë të rënda nga stolitë e popullit e i hodhëm ato (në zjarr), e ashtu i hodhi edhe Samirija”.**

88. E ai (Samirija) ua mbaroi atyre një viç me trup që pëlliste, e ata thanë: “Ky është zoti juaj dhe Zoti i Musait, po ai (Musa) e ka harruar”.

89. A nuk e kuptonin ata se ai (viçi) as nuk u përgjigjej atyre, e as nuk kishte mundësi t’ju sillte ndonjë dobi a dëm.

90. E Haruni atyre u pat thënë më parë: “O populli im, ju vetëm u sprovuat me të, sepse Zoti juaj është i Gjithëmëshirshmi, andaj ejani pas meje dhe më dëgjoni për këtë që po ua them”.

91. Ata i thanë: “Ne nuk do t’i ndahemi këtij (adhurimit të viçit) deri sa të kthehet Musai!”

92. Ai (Musai u kthye e) tha: “O Harun ç’të pengoi ty kur i pe se morën rrugën e gabuar,

93. E ti të mos e vazhdosh rrugën time? A mos e kundërshtove edhe ti porosinë time?”

94. Ai (Haruni) tha: “O bir i nënës sime, mos më kap as për mjekre as për flokë, se unë u frikësova se do të thuash: i përçave beni Israilët dhe nuk e ke respektuar porosinë time?”

95. Ai (Musai) tha: “E çka ishte puna jote, o Samirij?”

96. Tha (Samiriju): “Unë pashë atë që ata nuk panë, e mora një grusht nga gjurma e të dërguarit (nga fërkemi i kalit të Xhibrilit) dhe ia hodha atij (viçit) dhe kështu më mashtroi vetvetja”.

97. Ai (Musai) tha: “Prandaj, largohu sepse sa të jesh gjallë ke për të thënë: (këdo që e sheh) “Mos mu afro!” E ty të pret edhe një moment (dënim) i pathyeshëm. E ti tash shikoje zotin tënd që e adhurove bindshëm, e tani atë do ta djegim e do ta bëjmë shkrumb dhe hirin e tij do ta shpërndajmë nëpër det”.

98. I adhuruari juaj është vetëm All-llahu, që përveç Tij nuk ka zot tjetër, e dituria e Tij ka përfshirë çdo send.

*(Ta Ha, 86-98)*

Ky ka qenë Ixhtihadi i Harunit a.s. po ashtu edhe këtu ka qenë mospajtimi i parë i cili ka ndodhur në mes të beni Israilëve. Urtësia e Harunit a.s. ishte se dëshironte ta ruante *unitetin e beni Israilëve*, vëllazërimin dhe ruajtjen e dashurisë mes tyre.

## KUR'ANI FISNIK DHE SUNETI I PASTËR DHE KUPTIMI I TË VËLLAZËRUARIT SI DHE DASHURIA VETËM PËR ALLAHUN

Kur është dërguar Pejgamberi a.s. në Meke dhe nuk kishte rrugëdalje tjetër, pos të shkonte për thirrje (daëve) në Taif, për të përhapur fenë e Allahut të Lartmadhëruar, atij iu ngushtua edhe toka, mirëpo ai shkoi atje për ta paraqitur ftesën e tij te fiset e atij vendi. Në ato kushte, Muhamedi a.s. nuk ka tentuar që të shkonte në Medine edhe pse e kishte shumë vështirë, sepse në Medinë kishte luftë të ashpër dhe konfrontim mes dy fiseve më të mëdha të Medinës, pra në mes të fisit Evs dhe Hazrexh.

Evs dhe Hazrexhi ishin fiset më të mëdha, në mes tyre kishte pasur dashuri të ndërsjellët, bashkëpunim, bashkëveprim dhe ndihmë reciproke, mirëpo kur kishin migruar në Medine jehudët e mallkuar, prijësit e tyre lajkatar dhe tradhtarë të specializuar për ndarje dhe përçarje mes popujve dhe vendeve, kishin vendosur të jetojnë në kurriz të atyre dy fiseve. Ata kishin punuar për krijimin e prishjes së unitetit dhe krijimin e përçarjen në mes të fisit Evz dhe Hazrexh.

Kështu filloi armiqësia dhe u zhvilluan luftëra, dhe filloi shkatërrimi i tyre, për shkak të jehudive të mallkuar, e kjo është edhe gjendja faktike e muslimanëve sot.

*Nuk mund të ndryshojë kush diçka, pos Allahut.*

Kjo është në interes të jehudive të mallkuar, sa që ka qenë i domosdoshëm zvogëlimi i numrit të jehudive në Medine, ndërsa atë numër të vogël të mos e lejojë të krijojë përçarje, ndarje dhe konfrontim në mes të banorëve të Medinës. Kjo ka qenë preventivë (parandalesë) dhe shërim nga sëmundja e tyre, sepse ata u shitnin armatim që të dy fiseve.

Me dinakërinë dhe tradhtinë e tyre ata haptazi ishin “ndarë” në dy aleanca: aleanca e cila përkrahte fisin Evs dhe aleanca e cila përkrahte fisin Hazrexh, mirëpo fshehurazi ishin së bashku dhe kishin një projekt të përbashkët, shkatërrimin e këtyre dy fiseve.

Për këtë arsye Muhamedi a.s. në fillim të shpalljes as që mendonte të shkojë në Medine, mirëpo një ditë prej ditëve, deri sa ishte duke bërë tavaf Qabën, i takon gjashtë medinas të rinj të cilët i pyet se prej nga ishin, ata i treguan se ishin nga fisi Hazrexh. Muhamedi a.s. kërkoi që të ulen dhe të bisedojë me ta dhe tu tregojë për këtë fe madhështore. Ata iu përgjigjën thirrjes dhe që të gjashtë e pranuan

islamin. E pranuan islamin dhe u dakorduan se do të takoheshin përsëri vitin tjetër. Me ata u kthyen edhe gjashtë të tjerë, kështu numri i tyre arriti në dymbëdhjetë, mirëpo ishte një befasi e veçantë, sepse nuk ishin që të gjithë nga fisi Hazrexh, sikurse herën e parë, por ishin nëntë nga fisi Hazrexh dhe tre nga fisi Evs. Muhamedi a.s. për këtë u gëzua shumë, sepse ata ia kishin arritur qëllimit për tu bashkuar, e po ashtu ata ishin të sigurtë në besëlidhjen dhe pranimin e islamit.

Prej aty Muhamedi a.s. e pa të arsyeshme për të emigruar në Medinë për të përhapur fenë islame atje dhe prej aty në tërë botën.

Erdhi viti tjetër, dhe kur shtatëdhjetë qytetarë të Medinës e pranojnë islamin para Muhamedit a.s., të cilët gjysma prej tyre ishin nga fisi Hazrexh, ndërsa gjysma tjetër prej fisit Evs.

Atëherë Muhamedi a.s. ishte i sigurt se kishte ardhur koha për të migruar në Medinë dhe u realizua hixhreti (migrimi) mbi këtë bazë, *mbi zemrat e sigërtë e vëllazëroi fisin Evs me fisin Hazrexh; i vëllazëroi Muhaxhirët me Ensarët*. Kështu mbi bazën e vëllazërimit, sigëritetit të zemrave të muslimanëve dhe çrrënjësjes e konfrontimeve dhe luftërave, muslimanët kaluan jetë të lumtur, të qetë dhe krenare, ndërsa islami përhapej, ngritej dhe përparonte, kurse pabesimtarët dhe kryelartët shkatërroheshin.

Si zakonisht jehudët e mallkuar tentuan shumë herë të mbjellin mollën e shërrit, por nuk ia dolën dhe nuk patën sukses, sepse Kur'anin dhe Pejgamberin s.a.v.s. e kishin pikëmbështetje. Shumë e shumë ajete zbritnin, dhe shumë e shumë hadithe tregonin për vëllazërinë, sigëritetin e zemrave, unitetin dhe bashkëpunimin në mes vete, si dhe për çrrënjësjes e mospajtimeve, konfrontimeve, fanatizmin familjar dhe fisnor. Po përmendim disa prej tyre:

## **Së pari, ajete nga Kur'ani fisnik:**

**103. Dhe kapuni që të gjithë ju për litarin (fenë dhe Kur'anin) e All-llahut, e mos u përçani! Përkujtojeni nimetin e All-llahut ndaj jush, kur ju (para se ta pranoni fenë islame) ishit të armiqësuar, e Ai i bashkoi zemrat tuaja dhe ashtu me dhuntitë e Tij aguat të jeni vëllezër. Madje ishit në buzë të greminës së Xhehennemit, e Ai ju shpëtoi prej tij. Po kështu All-llahu ua sqaron juve argumentet e veta që ju të gjeni të vërtetën e lumtur.**

**104. Nga ju le të jetë një grup që thërret në atë që është e dobishme, urdhëron për punë të mbara dhe parandalon krimin. Të tillët janë ata të shpëtuarit.**

**105. E mos u bëni si ata që u ndanë dhe u përçanë pasi u patën zbritur argumentet. Ata do të pësojnë një dënim të madh.**

*(Ali Imran, 103-105)*

**45. O ju që besuat, kur të konfrontoheni me ndonjë grup, përqendrohuni dhe përmendni çdo herë All-llahun që të arrini fitoren e dëshiruar.**

**46. Dhe respektojeni All-llahun e të Dërguarin e Tij, e mos u përçani mes vete e të dobësoheni e ta humbni fuqinë (luftarake). Të jeni të durueshëm se All-llahu është me të durueshmit.**

**47. Mos u bëni si ata që dolën prej shtëpive të tyre sa për krenari e për t'i parë bota, e që pengonin nga rruga e All-llahut. All-llahu nuk mund t'i shpëtojë me atë veprim të tyre.**

*(El-Enfalë, 45-47)*

**63. Dhe Ai është që bashkoi zemrat e tyre. Edhe sikur ta shpenzoje gjithë atë që është në tokë, nuk do të mund t'i bashkoje zemrat e tyre, por All-llahu bëri bashkimin e tyre, pse Ai është i Gjithëfuqishëm, i Urtë.**

*(El-Enfalë, 63)*

**2. O ju që besuat! Mos i shkelni ligjet e All-llahut, as (mos e lejoni luftën në) muajin e shenjtë, as mos e pengoni therjen kurbanit, as atë me qafore (të caktuar për kurban), as (mos pengoni) ata që duke kërkuar begati nga Zoti i tyre dhe kënaqësinë e Tij, kanë mësy (për haxh) shtëpinë e shenjtë (Qaben). E kur të liroheni nga ihrami, atëherë gjahtoni. Urrejtja ndaj një populli, që iu pat penguar nga**

xhamia e shenjtë, të mos iu shtyjë të silleni në mënyrë të padrejtë kundër tyre. Ndhimohuni mes vete me të mira dhe në devotshmëri, e të mos ndihmoheni mes vete në mëkate e armiqësi. Kini frikë dënimit të All-llahut, se me të vërtetë All-llahu është ndëshkues i fortë.

*(El-Maide, 2)*

9. Nëse dy grupe besimtarësh tentojnë të luftojnë ndërmjet vete, ju pajtoni ata, e në qoftë se ndonjëri prej tyre e sulmon tjetrin, atëherë luftojeni atë grup që vërsulet me pa të drejtë, derisa t’i bindet udhëzimit të All-llahut, e nëse kthehet (pranon mosluftimin), atëherë me drejtësi bëni pajtimin ndërmjet tyre, gjykoni me drejtësi, se vërtet All-llahu i do të drejtë.

10. S’ka dyshim se besimtarët janë vëllezër, pra bëni pajtim ndërmjet vëllezërve tuaj dhe të kini frikë All-llahun, që të jeni të mëshiruar (nga Zoti).

*(El-Huxhuratë, 9, 10)*

62. Besimtarë janë ata që i besuan All-llahut dhe të Dërguarit të Tij, dhe kur janë me të (të Dërguarin) për ndonjë çështje të përbashkët (të rëndësishme), nuk largohen pa i kërkuar leje atij. S’ka dyshim se ata që kërkojnë leje prej teje, ata i besojnë All-llahut dhe të Dërguarit të Tij. E kur të kërkojnë leje për ndonjë punë të tyre, lejo kë të duash, e kërko falje All-llahut për ata , se vërtet, All-llahu falë shumë e është mëshirues.

63. Thirrjen e të Dërguarit mos e konsideroni si thirrjen tuaj ndaj njëri-tjetrit. All-llahu i di ata që tërhiqen prej jush tinëzisht, prandaj, le të ruhen ata që kundërshtojnë rrugën e tij (të të Dërguarit) se ata do t’i zë ndonjë telashe, ose do t’i godasë dënimi i idhtë.

*(En-Nur, 62, 63)*

59. O ju që besuat, nënshtrohuni All-llahut, dhe nënshtrohuni të Dërguarit dhe përgjegjësve nga ju. Nëse nuk pajtoheni për ndonjë çështje, drejtojuni All-llahut dhe të Dërguarit po qe se i besoni All-llahut dhe ditës së fundit. Kjo është më e dobishmja dhe përfundimi më i mirë.

*(En-Nisa, 59)*

Prej cilësive të besimtarëve është sinqeriteti i zemrës, lutja për besimtarët, ashtu si na ka mësuar Zoti i Lartmadhëruar:

**10. Edhe ata që kanë ardhur pas tyre e thonë: “Zoti ynë, falna ne dhe vëllezërit tanë që para nesh u pajisën me besim dhe mos lejo në zemrat farë urrejtje ndaj atyre që besuan. Zoti ynë Ti je i butë, mëshirues!”**

*(El-Hashr, 10)*

Allahu i Lartmadhëruar i cilëson banorët e Xhenetit me zemërgjerësi ku thotë:

**47. Ne kemi hequr prej zemrave të tyre çfarëdo urrejtje, e ata në mbështetëse qëndrojnë ballë për ballë njëri-tjetrit duke qenë të vëllazëruar.**

*(El-Hixhr, 47)*

## **Së dyti, Hadithet e Muhamedit a.s.**

Ebu Musa transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“Vërtet, besimtari për besimtarin është sikurse një fortifikatë, e cila forcohet në mes vete, nëpërmjet pjesëve të saja – dhe Pejgamberi a.s. ka bashkuar gishtat e tij”.*

*(Muttefekun alejhi)*

Nuëman bin Beshiri transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“Shembulli i besimtarëve në dashuri në mes vete, në mëshirë mes vete, në respekt dhe ndjenja të ndërsjellëta i ngjason një trupi, ashtu që nëse një pjesë e atij trupi lëndohet dhe ndjen dhembje, ankojnë dhe ndjenë dhembje të gjitha pjesët e atij trupi”.*

*(Sahihu Muslim 4685)*

Ebu Hurejrete r.a. transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“Në Ditën e Kijametit, Allahu thotë: Ku janë ata të cilët janë dashur mes vete vetëm, në emër të Madhërisë Sime? Sot do t'i vendosi dhe do t'i strehojë nën hijen dhe strehimin Tim, ditë kjo, në të cilën nuk ka hije pos hijes Sime!”.*

*(Sahihu Muslim, 4655)*

Muadh bin Xhebeli transmeton se e ka dëgjuar të Dërguarin e Allahut s.a.v.s. duke thënë se Allahu i Lartmadhëruar thotë:

*“Ata që duhen vetëm për Madhërinë Time, kanë minbera prej drite, të cilëve u kanë lakmi pejgamberët dhe shehidët”.*

*(Suneni i Tirmidhiut)*

Amr bin Abesete bin Selemija transmeton se e ka dëgjuar Muhamedin a.s. duke thënë se Allahu i Lartmadhëruar thotë:

*“Meritojnë dashurinë Time, ata të cilët duhen vetëm për Madhërinë Time;  
meritojnë dashurinë Time, ata të cilët rreshtohen në një rresht vetëm për Madhërinë Time;  
meritojnë dashurinë Time, ata të cilët vizitojnë njëri-tjetrin vetëm për Mua;*

*meritojnë dashurinë Time, ata të cilët afrohen njëri me tjetrin vetëm për Mua, dhe meritojnë dashurinë Time, ata të cilët i ndihmojnë njëri-tjetrit vetëm për Mua”.*

*(Musnedi i Ahmedit, 18621)*

Ebi Malik El-Eshariu transmeton se Muhamedi a.s. ka thënë:

*“O ju njerëz, dëgjoni me vëmendje atë çka po ua them, dhe ta dini se: Ka rob të Allahut të cilët nuk janë as peygamber, as dëshmorë, por atyre ua kanë lakmi peygamberët dhe dëshmorët, për shkak të vendit të tyre në afërsi me Allahun. Një beduin prej turmës së njerëzve i afrohet të Dërguarit të Allahut s.a.v.s., ia vendos dorën Muhamedit a.s. dhe i thotë: O i Dërguar i Allahut! Njerëz të cilët as nuk janë peygamberë, as dëshmorë, ndërsa ua kanë lakmi peygamberët dhe dëshmorët për shkak të afërsisë së tyre tek Allahu! A mund të na përshkruash se kush janë ata?! Muhamedi a.s. u gëzua për pyetjen e bedunit dhe tha: “Ata janë njerëz të rëndomtë nga vise të ndryshme, të cilët nuk kanë afërsi fisi, as afërsi farefisnore, por afërsia e tyre është afërsi vetëm për Allahun, e duan njëri-tjetrin vetëm për Allahun, rreshtohen në një rresht vetëm për Allahun. Prandaj, Allahu do t’i ulë në vende të posaçme, ku aty u ndriçohen fytyrat e tyre, dhe rrobat e tyre, derisa njerëzit pikëllohen e frikohen, ata nuk frikohen, ata janë të dashurit e Allahut, për të cilët nuk ka frikë e as pikëllim”.*

*(Musnedi i Ahmedit, 21832)*

Transmetohet nga Ebi Idriz el Havlani se ka thënë: “Hyra në xhaminë e Damaskut të Sirisë, ku aty vëreja një djalosh. Në xhami sa herë që kishte ndonjë mosmarrëveshje apo ndonjë mospajtim afroheshin tek ai, ai ua zgjidhte problemin atyre dhe e pranonin të gjithë. Pyeta kush është ai? Mu përgjigjën se është Muadh bin Xhebeli. Të nesërmen kur shkova në xhami, ai kishte arritur para meje dhe ishte duke u falur, e prita deri sa e përfundoi namazin dhe iu afrova, i dhashë Selam dhe i thash: për Zotin, unë të dua vetëm për Allahun, ai më tha: Vetëm për Allahun? - Vetëm për Allahun ia ktheva. Ai prapë më pyeti: Vetëm për Allahun? - Iu përgjigja vetëm për Allahun. Më tha: E kam dëgjuar të Dërguarin e Allahut duke thënë:

*“Ata që duhen vetëm për Allahun do të kenë vende të posaçme prej drite në ditën kur nuk do të ketë hije pos hijes së Tij. Thotë: E kam dëgjuar të Dërguarin e Allahut s.a.v.s. duke treguar për Zotin e Tij dhe thoshte:*

*Meritojnë dashurinë Time, ata të cilët duhen vetëm për Madhërinë Time;  
Meritojnë dashurinë Time, ata të cilët rreshtohen vetëm për Madhërinë Time;*

*Meritojnë dashurinë Time, ata të cilët vizitojnë njëri-tjetrin vetëm për Madhërinë Time. Ata që duhen vetëm për Allahun do të kenë vende të posaçme prej drite nën hijen e Arshit atë ditë kur nuk do të ketë hije tjetër, pos hijes së Tij”.*

Muhamedi a.s. vazhdimisht fliste për vëllazërimin dhe dashurinë vetëm për Allahun, vazhdimisht këshillonte për sinqeritetin e zemrës dhe vazhdimisht insistonte për të.

Sahabët i dëgjonin, i analizonin, i kuptonin këto nga Muhamedi a.s. dhe menjëherë i vepronin dhe i praktikonin me saktësi, kështu që shtohesh lidhja vëllazërore dhe dashuria vetëm për Allahun në mes tyre, ndërsa Allahu i Lartmadhëruar i fisnikëronte, i ndihmonte dhe i përkrahte kundër armiqve të tyre.

### **Vëllezër!**

Kështu është e domosdoshme që edhe ne të jemi sikur sahabët r.a. ta dëgjojmë Pejgamberin s.a.v.s. t’i analizojmë këshillat e tij, t’i kuptojmë dhe t’i praktikojmë, deri sa të dominojë lidhja vëllazërore dhe dashuria vetëm për Allahun, deri sa të bëhemi vëllezër, të cilët e duam njëri-tjetrin vetëm për Allahun.

Nocioni i vëllazërisë, dashurisë vetëm për Allahun dhe sinqeritetin e zemrës ta kuptojmë plotësisht, ta konsiderojmë çështje të rëndësishme, ndërsa çështja e vërejtjes dhe nënçmimit të muslimanëve mes vete dhe mbushja e zemrave me zili është shumë e keqe dhe shumë e rrezikshme.

### **Vëllezër!**

Dëshirojmë ta heqim zilinë, urrejtjen dhe nënçmimin nga zemrat tona, dhe dëshirojmë t’i zëvendësojmë me vëllazërim.

\* \* \*



**LIBRAT E AUTORIT (Dr. Musli Vërbanit)**

1. “Besimi në Zotin”
2. “Melaqet e Zotit”
3. “Besimi në Librat e Zotit”
4. “Pejgamberët e Zotit”
5. “Besimi në Ditën e Kijametit”
6. “Besimi në Kaderin e Zotit”
7. “Tregime nga jeta e Muhamedit a.s.”
8. “Fikhu i Namazit”
9. “Fikhu i Zekatit”
10. “Fikhu i Agjërimit”
11. “Fikhu i Haxhit”
12. Emërtoni fëmijët tuaj me emra të bukur
13. “Dëshmorët e 9 Prillit në Rakoc dhe Lagje të Re”
14. “Shkruaj, lexo dhe mëso shkronjat e Kur'anit
15. “Nata e dhëndërisë”
16. “Fadil Çaka – Komandant Sharri”
17. “Dita e vdekjes dhe e varrimit”
18. “(Pa)mundësia e përkthimit të Kur'anit”.

## **PËRKTHIMET NGA GJUHA ARABE**

1. “Këshilltari fisnik për djem dhe vajza” (nga autori Muhamed Sajim)
2. “Islami dhe Politika” (nga autori Jusuf Kardavi)
3. “Mrekullitë numerike në Kur'anin Fisnik” (nga autori Abdurrezak Nufel)
4. “Për Kushtetutën Islame” (nga autori Dr. Muhamed Sejid Ahmed El Musejer)
5. “Kryesore në terminologjinë e Hadithit” (nga autori Abduhu Abas El-Velidi)
6. “Vlera e kohës” (nga autori Amër Halid)
7. “Vëllazëria muslimane” (nga autori Amër Halid)
8. “Vëllazëria në islam dhe zemra e shëndoshë” (nga autori Amër Halid)
9. “Pendimi” (nga autori Amër Halid)
10. “Pasojat e mëkateve” (nga autori Amër Halid)
11. “Shkurtimi i thonjve në dritën e sunetit dhe mjekësisë” (nga autorët Ebul Vefa Abdul Ahar dhe Jahja Nasir)

## **PËRMBAJTJA:**

|                                                                                                       |    |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|
| <b>PENDIMI</b> .....                                                                                  | 7  |
| Pse pendimi?! .....                                                                                   | 7  |
| Kushtet e pranimit të pendimit .....                                                                  | 15 |
| Forma dhe shembuj të pendimit të Allahu Krijues i të gjithë botëve .....                              | 16 |
| Ademi a.s. dhe pendimi .....                                                                          | 17 |
| Musa a.s. dhe pendimtari të Zotit i Lartmadhëruar .....                                               | 17 |
| Keab bin Maliku r.a. dhe pendimi i tij të Zotit i Lartmadhëruar .....                                 | 19 |
| Përfundim mbi temën e pendimit .....                                                                  | 22 |
| <b>PASOJAT E MËKATEVE</b> .....                                                                       | 25 |
| Mëkatet shkak i çdo fatkeqësie dhe i çdo tragjedie .....                                              | 26 |
| Pasojat e mospërfilljes së urdhrave të Allahut .....                                                  | 30 |
| Përfundim mbi temën – Pasojat e mëkateve .....                                                        | 38 |
| <b>SERIOZITETI</b> .....                                                                              | 43 |
| Disa lloje të joseriozitetit .....                                                                    | 44 |
| Serioziteti në planprogramin bazë të islamit .....                                                    | 51 |
| Forma të seriozitetit të Pejgamberit s.a.v.s., shokëve të tij dhe ata që<br>pasuan rrugën e tij ..... | 53 |
| Serioziteti i Pejgamberit s.a.v.s. ....                                                               | 53 |
| Serioziteti i Ebi Talhas .....                                                                        | 54 |
| Serioziteti i Ebi Bekri Sidikit, r.a. ....                                                            | 54 |
| Serioziteti i Enes bin Nadrit r.a. ....                                                               | 55 |
| Serioziteti i Ebi Ejub el Ensariut r.a. ....                                                          | 55 |
| Serioziteti i Muhamed el Fatihut r.a. ....                                                            | 56 |
| Serioziteti i Salahudin el Ejubit .....                                                               | 57 |
| <b>POZITIVITETI</b> .....                                                                             | 61 |
| Lloje të negativitetit dhe jo pozitivitetit .....                                                     | 61 |
| Pozitiviteti është program i Zotit .....                                                              | 63 |
| Pozitiviteti nuk është thirrje me dhunë dhe me ngurrim .....                                          | 65 |
| Shembuj të pozitivistëve .....                                                                        | 70 |
| Besimtari i suretu Ja Sinë .....                                                                      | 71 |
| Hud hudi i Sulejmanit a.s. ....                                                                       | 74 |
| Buburreci i Sulejmanit a.s. ....                                                                      | 75 |
| Pozitiviteti i Habab bin Mundhirit r.a. ....                                                          | 76 |
| Pozitiviteti i Nuajm bin Mesudit r.a. ....                                                            | 77 |
| Pozitiviteti i studentit të universitet .....                                                         | 77 |
| <b>SHPRESA NË ALLAHUN</b> .....                                                                       | 81 |
| Rreziku i pesimizmit dhe humbjes së shpresës .....                                                    | 82 |
| Shpresa dhe ambicia .....                                                                             | 83 |
| Përgëzimet, paralajmërimet, dhe nxitje për shpresë, dhe besim në Allahun e<br>Lartmadhëruar .....     | 85 |
| Ky umet nuk zhduket dhe nuk dështon tërësisht asnjëherë .....                                         | 86 |

|                                                                                                                     |     |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| <b>SHPRESA DUHET TË JETË BESIM DHE VEPRIM</b> .....                                                                 | 95  |
| Rreziku nga pesimizmi dhe humbja e shpresës .....                                                                   | 96  |
| Kuptimi i shpresës .....                                                                                            | 97  |
| Ibrahimi a.s. ....                                                                                                  | 99  |
| Gruaja e Ibrahimit a.s. ....                                                                                        | 99  |
| Zekerija a.s. ....                                                                                                  | 99  |
| Pejgamberi a.s. Mbjehtë shpresë në zemrat e sahabëve .....                                                          | 102 |
| <b>VENDOSMËRIA NË FENË E ALLAHUT</b> .....                                                                          | 109 |
| Pjesët kryesore të vendosmërisë .....                                                                               | 110 |
| Shembuj të atyre të cilët kanë sakrifikuar çdo gjë për islam .....                                                  | 110 |
| As-habul Uhdud .....                                                                                                | 111 |
| Ngjarja e hubejbit dhe vendosmëria e tij në rrugën e Allahut .....                                                  | 115 |
| Ngjarja e frizeres private (floktares) së vajzës së firaunit .....                                                  | 117 |
| <b>MJETET E VENDOSMËRISË NË FENË E ALLAHUT</b> .....                                                                | 121 |
| Përqendrueshmëria në ndihmë të fesë .....                                                                           | 122 |
| Mjetet e vendosmërisë deri në vdekje .....                                                                          | 126 |
| Përfundim në lidhje me temën – Vendosmëria në fenë e Allahut .....                                                  | 135 |
| <b>BINDJA NË ALLAHUN</b> .....                                                                                      | 189 |
| Imani i plotë duhet të jetë i ndërlidhur drejtpërsëdrejti me Allahun, e jo në bazë të kushteve dhe rrethanave ..... | 140 |
| Mbjehtë e bindjes ndaj Allahut në zemrat e robërve të tij .....                                                     | 142 |
| Shndërrimi i natyrshmërisë së zjarrit në ftohje dhe shpëtim .....                                                   | 143 |
| Udhëzuesi i rritur në shtëpi kriminele .....                                                                        | 144 |
| Shpërthimi i ujit nga guri .....                                                                                    | 145 |
| Allahu i lartmadhëruar ngjallë të vdekurin nëpërmjet të vdekurit .....                                              | 146 |
| Torturat dhe sulmi ndaj muslimanëve shkak i përhapjes së islamit dhe udhëzimit në rrugën e drejtë .....             | 146 |
| Rruga më madhështore për të shtuar bindjen në Allahun e Lartmadhëruar .....                                         | 150 |
| Shembuj të atyre që kanë pasur bindje të plotë në Allahun e Lartmadhëruar .....                                     | 152 |
| Bindja e të dërguarit të Allahut s.a.v.s. në Zotin e tij .....                                                      | 152 |
| Bindja e Musa a.s. në zotin e tij .....                                                                             | 153 |
| Bindja e të Dërguarit Nuhë s.a.v.s. në Zotin e tij .....                                                            | 153 |
| <b>SUPERFUQIA NË ALLAHUN</b> .....                                                                                  | 157 |
| Shembuj të forcës në umetin tonë .....                                                                              | 163 |
| Ebu Bekri Sidiki .....                                                                                              | 163 |
| Omer bin el Hatabi r.a. ....                                                                                        | 165 |
| Esmâ Bin Ebi Bekri r.a. ....                                                                                        | 166 |
| Rebijun Bin Amir .....                                                                                              | 167 |
| El Muëtesim Bilahi – Halife Abasit .....                                                                            | 168 |
| Rruga deri te kthimi i krenarisë në umetin .....                                                                    | 169 |
| Pyetje dhe përgjigje .....                                                                                          | 169 |
| <b>VLERA E KOHËS</b> .....                                                                                          | 173 |
| Vlera e kohës në islam .....                                                                                        | 173 |
| Kujdesi i të parëve tanë në shfrytëzimin e kohës në kënaqësinë e Allahut .....                                      | 180 |

|                                                                                                                                           |     |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| <b>VËLLAZËRIA MUSLIMANE</b> .....                                                                                                         | 191 |
| Shembuj të vëllazërimit dhe dashurisë vetëm për Allahun .....                                                                             | 195 |
| Musab ibn umejri r.a. dhe domethënia e vërtetë e vëllazërimit dhe dashurisë për Allahun, gjithashtu edhe urrejtja vetëm për Allahun ..... | 196 |
| Zemra e shëndoshë e sahabijut prej ensarëve – Zoti qoftë i kënaqur me të! .....                                                           | 196 |
| Vlerësimi i pejgamberit s.a.v.s. dhe urdhërimi i tij për vëllazërim dhe dashuri të sahabëve në mes vete .....                             | 197 |
| Omeri r.a. dhe testimi i tij në vëllazërim vetëm për Allahun .....                                                                        | 198 |
| Sprova e madhe dhe mësimi i umetit për kuptimin e vërtetë të vëllazërimit dhe dashurisë vetëm për Allahun .....                           | 199 |
| Pejgamberi ua mëson umetit të tij vëllazërimin dhe dashurinë për Allahun e Lartmadhëruar .....                                            | 200 |
| <b>VËLLAZËRIA NË ISLAM DHE ZEMRA E SHËNDOSHË</b> .....                                                                                    | 205 |
| Musa a.s. dhe vëllazërimi vetëm për Allahun .....                                                                                         | 207 |
| Kur’ani fisnik dhe suneti i pastër dhe kuptimi i të vëllazëruarit si dhe dashuria vetëm për Allahun .....                                 | 210 |